

Sat Godeni

Așezarea pe linia de centură a Câmpulung-Muscel-ului

Comuna Godeni, veche așezare administrativă, unitară, în tot secolul al XIX-lea, s-a organizat ca unitate administrativă, la 1864, prin reforma administrativă a lui Alexandru Ioan Cuza, a continuat să funcționeze ca atare unită uneori cu satul Cotești, alte ori cu satul Capul Piscului, alte ori - aceasta în vremea din urmă- cu satul Malu- care a atras și cătunul Bordeeni. Reașezată comuna pe spații mari, cuprinzând toate aceste sate și cătune, în 1968, prin ultima lege administrativă, formează un tot economic, istoric, administrativ, juridic, cultural și politic. Situată pe o lungime de 14 kilometri de-a lungul râului Bughea cu o deviere nord-vestică pentru satul Malu și Bordeeni, se întinde din preajma schitului Ciocanul, cota 888 metri, până în Bagna și Groșet, partea cea mai sudică a comunei și a satului Capu Piscului, neșind din spațiile interioare ale culmii Râpa Malului, Ghilan, Vârful Stegarului de o parte, iar culmea Mărcușului, Coasta Popii, Podurile și Tulpinile, Mestecenii și Capul Dealului pe de altă parte. Comuna Godeni în stadiul actual își are centrul său ideal la Podul Mare, adică la intersecția drumului regional Câmpulung - Curtea de Argeș și Godeni- Furnicoși, adică acolo unde se înalță un important obiectiv economic, marele puț de extracție. Dacă satul Capu-Piscului ca sat nou, înființat la 1702 și organizat mai bine după secularizarea averilor mănăstirești, în speță ale mănăstirii Aninoasa, pe ale cărei moșii piscanii- este mai ușor acest adjectiv pentru Capu-Piscului, duceau o viață de clăcași, dacă satul Malu și Bordeeni erau mai legate de rosturile Câmpulungului, chiar de la înființarea lui, Godenii și Coteștii au dus viață aproape comună, deși au purtat între ele și judecăți pentru petece de pământ, dovadă numeroasele căsătorii, care au lăsat vlăstare numeroase în ambele sate, fapt care duce ori la neclaritate pentru a stabili viața neamurilor, ori la imposibilitatea de a stabili o legătură mai stânsă între diferitele familii, spița neamurilor în unele cazuri confundându-se. Istoria nu precizează când s-au înființat aceste sate puternice și vechi - Coteștii, într-un declin evident din punct de vedere democratic, dar putem lua, fără teama de a greși, intervalul 900 - 1000, când s-au concretizat satele românești. Ceea ce este important este că ambele sate sunt demne de un mare trecut, ele posedă o vechime demnă de a fi ținută în seamă, iar actele străvechi dovedesc că pe aceste locuri au fost așezări românești, unele care au persistat în decursul veacurilor, altele care au dispărut într-o formă, dar au apărut în alta, ca Răugenii și Iașul. Istoria a înregistrat afirmații că orașul Câmpulung n-ar fi putut rezista dacă n-ar fi existat în jurul său, o centură de sate care să-i pună la dispoziție brațe de muncă și resurse economice, fructe și alte produse agricole. Multă vreme s-a spus că Coteștii țin piața Câmpulungului cu zarzavaturi. Spațiul în care s-au dezvoltat satele comunei Godeni,

este necesar să spunem că ele s-au dezvoltat în triunghiul Pitești-Câmpulung-Curtea de Argeș sau de o parte și de alta a șoselei care leagă cele două capitale ale Țării Românești-Câmpulungul Muntenesc și Curtea de Argeș. Dar aria de dezvoltare a comunei este limitată de dezvoltarea altor comune, tot așa de cunoscute și mai puțin cunoscute, pe harta economică a țării: Berevoiești, care deține ca și Godeni, un bogat sector carbonifer; Aninoasa, cu un important spațiu agricol; Vlădești cu un important trecut istoric, de unde s-au ridicat numeroși oameni de stat, din familia Vlădeștilor; Schitu-Golești, cu vestitul bazin carbonifer; Câmpulungul cu existența sa certă de la 1300 și cea probabilă de la 1215 și Bughea de Jos care ca și Malu și Bordeeni au făcut parte din spațiul Câmpulungului. Pe un drum mai scurt de picior sau de car se află la 7 kilometri de orașul Câmpulung, pe drumul Câmpulung-Mărcuș-Godeni. Această apropiere mărește importanța comunei, importanță care datează după timpuri, de la înființarea însăși a cetății Câmpulung pentru că satul în formare a făcut parte din centura de sate care se aflau în jurul orașului pe care îl alimentau și în același timp îl apărau. Satul și atunci ca și astăzi se află în imediata apropiere a Câmpulungului.

Mișcarea populației

Datele de stare civilă în perioada 1881 - 1956 nu ne duc la concluzii logice din punct de vedere statistic. Aceasta din cauză că satul, fiind comună a înglobat pe lângă locuitorii ei propriu-ziși, cât și pe cei din Capu Piscului sau Cotești, sau pe cei din Malu și Bordeeni, când numai pe unii când pe toți la un loc. În 76 de ani s-au născut 2716 copii. În aceeași perioadă au fost 523 de căsătorii. Decese au fost 2164. Se observă o creștere după primul război mondial și o scădere după criza din 1929 - în ceea ce privește numărul nașcuților. Cifrele se micșorează după aceea, pentru a marca o creștere vertiginoasă după 1950, când forța comunală a crescut și s-au îmbunătățit și condițiile de viață. Căsătoriile sunt mai numeroase în anii de belșug și după război și mai puțin numeroase în timp de război și în anii de lipsuri. Cifre mai mari de decese sunt în timpul și după terminarea războiului. Decesele reflectă starea de înapoiere a măsurilor igienico-sanitare. Cele două războaie au secerat foarte multe vieți. În situația totală cifrele sunt favorabile nașterilor. Dacă satul la recensământul din 1956 avea o populație de 1400 de suflete, iar în 1966, peste 1600 de suflete, relativa creștere nu se explică printr-o mortalitate excesivă, ci mai degrabă printr-un exod redus de inși, care s-au stabilit în alte localități, unde găseau o muncă mai ușoară sau erau legați prin obligațiile familiale. Urmărind populația satului pe o perioadă de 100 de ani (1760 - 1960) nu numai cu ajutorul registrelor de stare civilă, dar și cu alte acte și mărturii, acestea au reliefat nu numai modul cum a evoluat populația dar și felul cum s-au dezvoltat unele spițe și familii în cadrul acestei populații. Hotărnicia lui Ion Urianu ajută mult scopul din urmă. Rapoartele

administrative găsite la arhivele Statului Argeș arată modul cum a evoluat populația, dar datele sunt aproximative. Densitatea populației pe comună fiind de 130 de locuitori pe kilometru pătrat și întrucât populația satului reprezintă 41 la sută din totalul comunei, înseamnă că avem de-a face cu un centru aglomerat, ocazionat de centrul carbonifer de aici și alte activități industriale sau agricole. Numărul salariaților fiind de 752, iar al colectiviștilor de 748, înseamnă că balanța industrială tinde să depășească agricultura și să se dezvolte tot mai mult. Nivelul de trai al satului a crescut. Casele construite în ultimii ani sunt în număr din ce în ce mai mare. Se împuținează casele vechi și insalubre. Cresc mijloacele de câștig și se îmbunătățesc mijloacele de existență. S-au realizat pe parcurs trei tipuri de locuințe:

1. Case joase din bârne și acoperișul ascuțit;
2. Case jumătate din zid piatră, pe pivniță și odaie; case cu două caturi aparținând secolului al XIX;
3. Casă tot joasă, fundație de beton, ziduri de cărămidă și acoperită cu țiglă sau tablă primele două tipuri erau acoperite cu șită sau șindrilă prevăzută cu curent electric și confort modern: difuzor, radio, televizor, aragaz aparținând secolului al XIX-lea și al XX-lea.

Pe la 1870, locuințele nu aveau geamuri la ferestre. Casa avea câte o fereastră la cameră, sau două, cu șipci adunate în cruce, peste care se lipea hârtie. Din când, hârtia se schimba, deoarece se înnegrea din cauza fumului. Schimbarea se făcea la zile mari. Sobeaua aveau cuptor, ele serveau la încălzit; unele locuințe aveau vatră, în tindă sau antreu și acolo se folosea un lanț fixat, pentru a agăța vasul cu mâner sau tuciul pentru mămăligă sau se foloseau pirostrii. Coșul sau ogeacul se făcea odată cu casa. Pivnițele se construiau cu bolovani de prund. Sătenii mai înstăriți aveau locuințe mai mari, așezate pe pivnițe, cei mai puțin înstăriți aveau locuințe așezate pe fundație joasă, iar ca pivniță foloseau bordeie sau altă săpătură în pământ. Ion Cercel, Constantin Ghizdaveț și alții aveau case cu foișor: scări de piatră înalte și o încăpere la terminarea lor ca o verandă sau hol.

Casa secolului al XVII-lea care a dăinuit și mai târziu, era o casă joasă fără prispă. Era o tindă mică fără ferestre. Din tindă dădeai în celar, unde se țineau alimentele. Când căsătoreau copiii, bătrânii se mutau în celar. Aceasta era o încăpere mai mică și mai calduroasă. Din tindă dădeau într-o casă mare. Zarzavaturile și le țineau iarna în bordei, în pământ. Celarul avea o singură fereastră și camera de locuit avea trei ferestre (După mărturia Păunei I. Ghizdaveț Nița lui Năstase și a Paraschivei, I. Dumitrașcu, Paraschiva Chiții, trecute de 70 de ani, în anii 1938-1939.). Nu era o greutate să îți construiești o casă, deoarece pe râpă din nordul satului erau și copaci din care dulgherii puteau să scoată cele mai bune grinzi dar și bolovani cu care zidarii

construiau temelii sau pivnițe. Pe măsură ce materialul lemnos s-a împuținat iar bolovanii de gârlă au devenit rari și greu de transportat, au început casele de cărămidă, deoarece aici se găsește din abundență pământ argilos, deși nu întrunește condițiile cele mai bune. O caracteristică a caselor ce aparțin secolului al XIX-lea este aceea că tocurile ferestrelor erau prevăzute cu drugi de fier, ca o măsură de siguranță pentru ca gospodarul să nu fie atacat de răufăcători. Tipul casei de piatră și de bârne a fost părăsit, deoarece cu ajutorul cimentului care se găsește în mod obișnuit în comerț, a cărămizii care este ieftină și de calitate, a țiglei care este foarte durabilă, se pot face case solide, ieftine și confortabile. În anii noștri se pune accentul pe construirea casei plăcute, solide și atrăgătoare.

Oamenii arată o deosebită grijă să-și construiască casa preferată, frumos mobilată și înzestrată cu tot ce este necesar. În 1966, satul avea 491 de case (Alexandru Doaga, etc., ibidem, pag. 243), îmbrăcămintea este caracteristică unor anumite perioade. Dacă citim foaia de zestre, vedem ce îmbrăcămintea se purta în anii 1820 - 1830: rochii de asmalagea, scurteică de gearmeșit, tivilichie cu iepuri, șubea de postav. Bărbații purtau la sărbătoare cizme sau ghete cu gumilastic, iar în zi de lucru opinci. Miresele se îmbrăcau cu fuster, ghete, cunună, beteală. Se cheltuia mult cu basmalele care se împărțea nuntașilor. Colăcerii umpleau o curte; veneau cu cârdul pentru că se împărțeau basmale. Femeile țineau cu sfințenie la fuste. Pentru bătrâne, acestea erau îmbrăcămintea de înmormântare. Până la primul război mondial, femeile bătrâne purtau în mod obișnuit fustă. Costumul național - în formă să modernizată - apare în mediile sărace și treptat-treptat s-a generalizat. După 1940, îmbrăcămintea se schimbă și portul național se folosește numai la sărbători sau foarte rar. Îmbrăcămintea obișnuită este cea orășenească, ieftină și practică.

O caracteristică a populației o formează pronumele care se dă la naștere și care este de două feluri, cu o întrebuințare foarte rară: Stan, Man, Sandu, Uța, Olimpia, Stelian, Consuela, Stanciu, Costea, Voicu, Teodora, Andrei, Arteme, Ene, Cristea, Badea, Domnica, Dan, Arsene, Enache, Bădița, Margioala, Anghelina, Petra, Traian, Cecilia, Gherghina, Profira, Lucia, Mareș, Virgiliu, Cămilia, Iosif, Costache, Eugenia, Viorica, Victor, Anton, Dosefina, Damian, Cosntanța, Paulina, Lazăr, Nicuț, Ispas, Ghețea, Dumitrache, Speranța, Justina, Sulfida, Mascela, Genoveva, Gheorghita, Emanoil. Pronume frecvente sunt: ???, Iorga, Manole, Iancu, Anca, Apostol, Anica, Chireața, Ilie, Toma, Mihai, Florian, Steliana, Ghinea, Zinca, Zamfira, Verona, Dobre, Bucura, Tudor, Evdochia, Salomia, Stancu, Constantin, Stana, Minodora, Margareta, Aurelian, Iulian, Bucur, Grigore, Mihai, Pavel, Stoica, Ștefan, Safta, Ilinca, Păuna, Mihaela, Vasile, Voicu, Alexe, Vasilica, Ciprian, Haralambie. Cele mai frecvente sunt: Ion, Maria, Nicolae, Gheorghe, Constantin,

Floarea, Elena, Petre, Lisabeta, Stanca, Ioana, Paraschiva, Joița, Eleonora, Filoftia, Dumitru, Victoria și Smaranda.

S-au făcut căsătorii ale locuitorilor sau locuitoarelor de aici cu locuitoare sau locuitori din alte localități: Cîmpulung 44, Berevoiești 35, Cotești 29, Bughea 25, Malu 12, Schitu Golești 8, București 7, Aninoasa 6, Vlădești 5, Slănic 5, Ulița 4, Ploiești 2, Drăghici 2, Turnu Măgurele 1, Zăvideni 1, Lerești, alte localități 19, total 206.

La felul de viață al locuitorilor, și acest lucru este dependent de locuință, ar trebui să arătăm că sătenii avînd ca ocupație predilectă și creșterea vitelor își formau a doua locuință la cîmp; acolo unde aveau terenurile cele mai bune și unde puteau ține un grajd ca să-și adăpostească vitele iarna și o odaie unde să se încălzească și un pat unde să-și refacă forțele după cîteva ore de muncă și la sfîrșitul zilei. Nicolae Buzoianu hotarnic la 10 noiembrie 1838 spunea: am măsurat și locul cît ține odaia cuprins de sumă de ani de răposatul Constantin Andrițoiu și s-au găsit 23 de prăjini de cele mari palme 16. Deci fiindcă cele trei locuri sînt adunate la un loc și nu au pe dînsule sădire de pruni și clădire de odaie și au cheltuit de le-au îngrășat cu gunoi și fiind la un loc adunate și în stăpînirea lui și vînzătorii au moșie a le da în loc și ca o veche stăpînire și după pravilă nu se poate strica clădirea, să stăpînească întocmai, nestrămutat și de acum înainte vecinic fără a avea vreo supărare de către ceilalți moșteni (Arhivele Statului Argeș, fondul arhivistic Ion Dumitrache).

Să adăugăm meseriile: în momentul de față, ponderea o au minerii, cum în trecut o aveau brutarii. Agricultori adevărați erau puțini, mai mult mijlocași care dispuneau de vite și unelte și puteau face agricultură în condiții acceptabile. Alte ocupații practicate au fost: ciobănitul cu remarcă aceea că cei mai mulți ciobani nu erau localnici, erau aduși din alte părți. Meseriile erau: cojocari, cizmari, opincari, croitori. Croitori cunoscuți au fost: Ion Costea Dragomir, Petre Ispas, Ion Oancea, Nicolae Enache. Cizmar subțire a fost Ion C. State. Cizmăria de reparație au practicat-o: Gheorghe Dumitrașcu, Manole Călescu și Gavril Porumb. Tăbăcar a fost Gheorghe Mălacu, iar cojocar Dumitru Mălăncioiu.

A existat și un căldărar Nicolae Solomon. Mecanic, tîmplar strungar în lemn și în fier a fost Petre Mălăncioiu; sobar, Constantin Gh. Dumitrașcu; dogar, Moise Proca; frații Țtefan și Constantin Popescu; mineri pricepuți: Gheorghe, Nicolae N. Pătru, Petre David, Dumitru Hora, Nae Mălăncioiu (Remarcat la hidrocentrala Bicaz, laureat al premiului de stat); maistru cazangiu Ilie Dumitrașcu; mecanici: Dumitru Mălăncioiu, Ion Popa, Ion C. Popa; brutari: Nicolae Gh. Proca, Dumitru I. Dumitrache, Mihai P. Badea, Ion I. Ispas, Vasile I. Ispas, Petre I. Frățilă, Ion P. Frățilă, Mihai P. Frățilă, Ion Diaconu, Ion C. Proca, Ion N. Andrițoiu, Gheorghe N. Dumitrache, Constantin N. Dumitrache, Gheorghe I. Dumitrache, Nicolae C. Diaconu, Constantin Mareș Stanciu, Ion Zamfira Ispas, Nicolae Zamfira Ispas, etc.

Situația meseriașilor în cadrul satului în anii 1920-1960

- croitori 4
- cizmari 4
- cojocari 1
- tăbăcari 1
- căldărari 1
- zidari 3
- sobari 3
- dogari 6
- cazangii 1
- frizeri 1
- electricieni 2
- mecanici 3

Nu am inclus minerii care au fost și sînt în număr foarte mare, indiferent dacă lucrează în subteran sau la suprafață; nu am inclus meseriașii din prezent, numărul lor fiind foarte mare și dispunînd de o bună calificare. Și numărul brutarilor a fost foarte mare, lucrînd bineînțeles în alte localități și mai ales în orașele mari.

Tabel cu locuitorii născuți sau decedați în anii 1765 - 1880

Nr. crt.	Anul	Felul evenimentului	Numele și prenumele locuitorului
1.	1760	născut	Marghitoiu Grigore
2.	1765	născut	Staicu Dumitrache
3.	1765	născut	Cercel Ion
4.	1764	născut	Cercel Ioana (fostă Ceașu)
5.	1781	născut	Frățilă Grigore
6.	1782	născut	Eftena Dumitru Stan
7.	1783	născut	Florea Sandru
8.	1790	născut	Mălăncioiu Ghinea
9.	1790	născut	Staicu Dumitrache Zinca
10.	1792	născut	Mustea Dumitrașcu Gheorghe
11.	1793	născut	Vlăjoagă Eftene Gheorghe

12.	1793	născut	Schiteanu Gheorghe Bucur
13.	1793	născut	Cercel Ion Dobra
14.	1794	născut	Ungureanu Iorga Moise
15.	1797	născut	Ungureanu Bucur Ion
16.	1798	născut	Dumitrașcu Constantin Dumitru
17.	1798	născut	Mălancu Hera Gheorghe
18.	1798	născut	Nițu Anton
19.	1800	născut	Vlăjoagă Eftene Gheorghe
20.	1802	născut	Godescu Duță Ion
21.	1804	născut	Mălăncioiu Ghinea Dumitru
22.	1804	născut	Proca Gheorghe Stoica
23.	1805	născut	Mălancu Nicolae Cârstea
24.	1805	născut	Marghițoiu Iorga Ispas
25.	1809	născut	Godescu Duță Ștefan
26.	1809	născut	Staicu Dumitrache Ion
27.	1809	născut	Godeanu Constantin preotul
28.	1811	născut	Mălancu Nicolae Floarea
29.	1811	născut	Dumitrașcu Constantin Ion
30.	1812	născut	Dumitrașcu Gheorghe Ion
31.	1813	născut	Grigore Iancu
32.	1815	născut	Andrița Nicolae
33.	1816	născut	Ghizdaveț Ion Constantin
34.	1816	născut	Proca Gheorghe Grigore
35.	1816	născut	Godescu Duță Ioana
36.	1818	născut	Ispas Constantin Constantin
37.	1818	născut	Dumitrache Ecaterina
38.	1819	născut	Grigore Nicolae Gheorghe
39.	1819	născut	Mălancu Hera Ion
40.	1820	născut	Proca Gheorghe Ion
41.	1821	născut	Diaconu Nicolae Nicolae
42.	1822	născut	Frățilă Grigore

43.	1822	născut	Hera Gheorghe Gheorghe
44.	1823	născut	Șandru Gheorghe Gheorghe
45.	1823	născut	Tuțu Gheorghe Dumitru
46.	1824	născut	Dumitrașcu Constantin Nicolae
47.	1826	născut	Diaconu Nicolae Constantin
48.	1826	născut	Ispas Nică Nicolae
49.	1826	născut	Mălăncioiu Ghinea Ion
50.	1827	născut	Mălăncioiu Ghinea Constantin
51.	1827	născut	Proca Ghinea Safta
52.	1828	născut	Dumitrașcu Constantin Voica
53.	1830	născut	Marghițoiu Nicolae Ion
54.	1831	născut	Schițeanu Bucur Dumitru
55.	1832	născut	Ghizdaveț Ion Nicolae
56.	1832	născut	Diaconu Nicolae Constantin
57.	1832	născut	Sandru Ion
58.	1832	născut	Sandru Nicolae
59.	1833	născut	Mălancu Cârstea Ion
60.	1833	născut	Eftene Nică Ion
61.	1833	născut	Ispas Iorga Nică
62.	1833	născut	Nitulescu Gheorghe Floarea
63.	1834	născut	Ispas Nică Constantin
64.	1835	născut	Eftene Simion Constantin
65.	1835	născut	Mălăncioiu Ghinea Gheorghe
66.	1836	născut	Mălancu Cârstea Constantin
67.	1837	născut	Mălăncioiu Ghinea Floarea
68.	1838	născut	Gheorghe Dumitru Nicolae
69.	1839	născut	Vlaicu Necula Bucura
70.	1840	născut	Dumitrașcu Ștefan Nicolae
71.	1842	născut	Nitulescu Dumitru Floarea
72.	1842	născut	Proca Stoica Gheorghe
73.	1843	născut	Dumitra Costea Ion

74.	1843	născut	Dumitrașcu Gheorghe Nicolae
75.	1843	născut	Ghețea Iosif
76.	1843	născut	Dumitrașcu Gheorghe Ștefan
77.	1843	născut	Mălăncioiu Ghinea Arsene
78.	1845	născut	Duță Ion Bucur
79.	1846	născut	Manu Gherazim
80.	1846	născut	Mălancu Constantin Maria
81.	1841	decedat	Staicu Dumitru
82.	1846	născut	Mălăncioiu Ghinea Nicolae
83.	1847	născut	Proca Stoica Ion
84.	1847	născut	Costea Ion Gheorghe
85.	1847	născut	Ghețea Gheorghe
86.	1847	născut	Gheorghe Dumitru Dumitru
87.	1847	născut	Gheorghe Dumitru Gheorghe
88.	1847	decedat	Mălăncioiu Ghinea Stanca
89.	1848	născut	Godea Ion Ion
90.	1849	decedat	Godeanu Ion preotul
91.	1849	născut	Pantilimon Gheorghe
92.	1849	născut	Dumitrașcu Gheorghe Constantin
93.	1850	născut	Popescu Nicolae Năstase
94.	1850	născut	Vlaicu Constantin Dumitru
95.	1851	născut	Nițu Nicolae Gheorghe
96.	1851	născut	Eftene Gheorghe Ștefan
97.	1852	născut	David Bucur Ion
98.	1852	născut	Eftene Gheorghe Costache
99.	1853	născut	Manu Ion Constantin
100.	1854	decedat	Albescu Dumitrache Voica
101.	1855	născut	Mitulescu Dumitru Constantin
102.	1855	decedat	Cercel Ion
103.	1855	născut	Manu Constantin Ion
104.	1856	născut	David Bucur Maria

105.	1857	născut	Andrița Nicolae Nicolae
106.	1857	născut	Eftene Nică Bucur
107.	1857	născut	Ilie Nicolae
108.	1858	născut	Diaconu Constantin Constantin
109.	1858	născut	Godescu Constantin preotul
110.	1859	născut	Manu Constantin Nicolae
111.	1860	născut	David Bucur Constantin
112.	1860	născut	Duță Ștefan Haralambie
113.	1861	născut	Manu Ion Nicolae
114.	1861	născut	Diaconu Petre
115.	1862	născut	Gheorghe Dumitru Constantin
116.	1862	născut	Manu Constantin Petre
117.	1863	decedat	Cercel Ion Dobra
118.	1863	născut	Pătru Constantin Constantin
119.	1863	născut	David Bucur Petre
120.	1864	decedat	Ioana, soția lui Ion Cercel
121.	1864	născut	Cîrstea Constantin Ion
122.	1864	născut	Cîrstea Constantin Ion
123.	1864	născut	Diaconu Constantin
124.	1865	născut	State Ștefan Ion Maria
125.	1869	născut	Dumitru Constantin
126.	1872	născut	Grigore Constantin Ion
127.	1873	născut	Chiteanu Dumitru Nicolae
128.	1874	născut	Nițu Gheorghe Ion
129.	1875	născut	David Bucur Paraschiva
130.	1876	născut	Pătru Constantin Nicolae
131.	1877	născut	Dumitru Constantin Ion
132.	1877	decedat	Proca Ion Nicolae
133.	1877	născut	Schiteanu Nicolae Gheorghe
134.	1877	decedat	Godeanu Constantin preotul
135.	1878	născut	Cîrstea Constantin Constantin

136.	1880	născut	Costea Gheorghe Ion
------	------	--------	---------------------

Evoluție Istorică

1. Urme neolitice

Satul Godeni nu posedă urme vechi deosebite. Dintre urmele cele mai vechi s-a păstrat din epoca neolitică, acum circa 8000 de ani, un ciocan de piatră, în mai multe exemplare: unul din acestea se găsește la Muzeul orașului Câmpulung și altul la Muzeul școlii generale Godeni. Tehnica făuririi uneltelor rămâne însă aceea a ciopririi. Această tehnică însă va ceda locul tehnicii mai avansate a șlefuirii pietrei cu ajutorul căreia se confecționează unelte mai productive. Mai mult, pe la mijlocul epocii neolitice omul născocesc și procedee de perforare a pietrei; topoarele vor fi acum perforate și fixate în cozi de lemn (Miron Constantinescu, Constantin Daicovici și Ștefan Pascu, Istoria României compendiu București, 1969, pag. 18.). Se pare că vârful Ghilanului ca și Pescăreasa păstrează morminte din comuna primitivă.

2. Cinci sute cincisprezece ani de atestare istorică

Satul Godeni este atestat istoricește la 10 februarie 1461. Actul este reprodus în Documentele României și Dicționar al marilor dregători de Nicolae Stăicescu (Colecția de documente ale istoriei României, sec. XIII- XV, Hrisovul 123. Nicolae Stoicescu, Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova. Secolul XIV-XVII, Editura Enciclopedică București, 1971, pag. 16-21.). Satul a cunoscut acest caz încă din 1909 când a fost tradus de profesorul Gheorghe Sapcaliu din limba slavă după originalul de la Arhivele Statului București. Hrisovul lui Vlad Țepeș este important pentru că voievodul spune ca dă slugilor sale Băra și Godea ca să le fie Godenii toți pentru jumătate din Godeni le este veche ocină iar cealaltă jumătate au cumpărat de la Radu Grame pe 30 de fiorini. De față au fost la tocmirea actului boieri din Divan. Hrisovul care este cel mai vechi al oficial al satului are acest conținut: "Cu mila lui Dumnezeu Io Vlad Voevod, feciorul marelui Vlad Voevod care oblăduiesc și domnesc tot pământul Ungro-Vlahiei și părțile de peste munți, Amlășului și Făgărașului herțeg. Bine voit-a domnia mea de a mea bună voie cu curată și minunată inimă a domniei mele și am dăruit acestea toate și de chip bun care peste toate ... și am dăruit întărit hrisovul meu slugilor mele lui Băra și fratelui său Godea ca să fie Godenii toți: fiindcă din Godeni jumătate este a lor moșie veche iar din Godeni jumătate a cumpărat Radu Grama de 30 de florinți, domniei mele a dat cal. Drept aceea le-a dat și domnia mea ca să le fie moștenire, moșie ohabnică

lor și copiilor lor, nepoților și strănepoților, apărați de vama porcilor din ... și dijmă ... și din ... Mărturiile: Jupan Voicu Dobrița, Jupan Galiot, jupan Ștefan Tincul, Jupan logofăt Buriul, apătar Ion Vistier; Oprișan paharnic; stolnic Gherghina comis și Constantin, care am scris după zisa dumnealui Vodă, în orașul București, luna februarie 10 zile în 6969, indiction 9. Acest izvod s-a tălmăcit după limba slavonească în limba românească, întocmai cuvintele cele văzute din hrisovul slavonesc; iar pentru cele șterse, nevăzute în hrisov, în locul sec sunt trade dungile mai sus văzute și neputând a le descoperi, de aceea le-am tras și le-am scris eu Nicolae scriitor. Tălmăcirea de mai sus este din cuvânt în cuvânt originalul slavonesc și l-am văzut cu ochii mei parucic D. Macedonschi". (1855 iulie 31) Iscălitul în față este dumnealui parucic D. Macedonschi care a fost tălmăci la departamentul Dreptății în toată distina ce au fost ruși aici în țară și are conștiința limbii slavonești. (1835 iulie 31 - Serdar Gheorghe Poenaru (Documente privind istoria Țării Românești, veacul XIII-XV, B. Țara Românească Vol. III, Editura Academiei R.P.R., 1953, pag. 131. Condica bisericii Godeni, înființată în 1925. Ne-am folosit de copia scoasă la 1969 de profesorul Gheorghe Sapcaliu, transcrisă în condica bisericii Godeni, introdusă la data de mai sus) Deci primii proprietari în sensul feudal al cuvântului, în Godeni, au fost Băra și Godea. Date despre sat nu ni se dau, dar ne atrage atenția faptul că prin darea calului, moșneni Godeni au căutat să intre în vederile voivodului pentru a obține eventuale favoruri pe care le-au și obținut prin primirea a jumătate din moșia satului și pentru că cealaltă jumătate o dețineau mai dinainte, Vald Țepeș și pune în drepturi peste ocina întreagă a satului. Se poate ca acest Godea era oltean de origine - am menționat în altă parte că în Oltenia mai sunt două sate cu acest nume (Constantin C. Giurescu, Principatele Române la începutul secolului al XIX-lea, Editura Științifică 1957, pag. 226-248.) căci se știe că în decursul timpului s-au mai așezat olteni în sat. Se spune că satul a provenit din foștii locuitori ai castrului Jifava care în Evul mediu s-ar fi numit Grădiștea și ar fi păstrat acest nume până nu demult timp. De altfel același lucru se poate să se fi întâmplat și cu Coteștii care și-au avut forma lor de organizare în apropierea castrului. Ei au putut să părăsească castrul, zidurile, risipindu-se și atacurile popoarelor migratoare fiind tot mai dese. S-a crezut multă vreme că satul se întindea din Râul Târgului până în Râul Bratia; poziția asemănătoare, Coteștii o dovedesc cu acte, dar hotarele Godenilor s-au întins prea puțin peste linia Huica Rugeanca. Această așezare primordială a fost în funcție și de dezvoltarea statelor vecine mai mare sau mai mică, după cum s-au dezvoltat acestea. Satul a avut dese neînțelegeri pentru hotar, cu schitenii, cu Coteștii, cu Mărcușul și cu Berevoiești. Neînțelegeri au avut și cu călugării de la Manastirea Negru-Vodă din Câmpulung sau Schit-Golești. În hotarul Câmpulungului se mai găsește Piatra întâmpinată la locul ce-i zice Piscul Țiganului. Revendicarea de către Godeni a izlazului Fața Grădiștei nu este un lucru

întâmplător; justificarea lui pornește de la faptul că undeva acest izlaz s-a aflat în hotarul Godenilor (Pentru obținerea acestui izlaz au acționat Gheorghe Niculescu și Nicolae Vlăduță dar s-au opus Nicole N. Iorga, care ca ginere de preot avea o situație materială bună și Constantin C. Cârstea care era perceptor și avea în sfera sa de activitate și comuna Schitu-Golești.). O neînțelegere a fost cu Coteștii. După tradiție boierii din Cotești, Lucianu și Vieroșanu au modificat hotarul fără știrea Godenilor, pretextând ca aceștia sunt bolnavi de ciumă (După mărturia lui Gheorghe Gh. Pantilimon, bătrân al satului (1883-1848)). În acest noian de neînțelegeri s-a speculat faptul că în urma unei incursiuni a lui Gabriel Bethlen s-au pierdut foarte multe acte și oamenii nu și-au mai putut dovedi dreptul de proprietate. Cu Berevoieștii, e drept, într-o perioadă foarte târzie, Godenii s-au împăcat cedându-le vreo 20 de pogoane de pământ, după deal și la Huica. Această suprafață cedată de Godeni dovedește că hotarul a fost cu mult în afara celui actual. Neînțelegerile cu Mărcușul care provin din cauza Mănăstirii Câmpulung sunt de dată mai recentă și privesc nord-estul punctului topografic Olteanu. Satul Godeni s-a dezvoltat pe trei moșii: Godesc, Popesc și Mustesc la care se adaugă și a patra în urma migrațiunilor din Ardeal, Marghitoi, provenind dintr-un marghidan, care vindea marfă cu tolba (După mărturia aceluiași Gh. Gh. Pantelimon, de 65 de ani, comunicat în anii 1938-1939). El acrescut și s-a modificat an de an și veac de veac. A căpătat forme mai cuprinzătoare pe măsură ce oameni din diferite părți au venit de s-au așezat aici și-au amestecat sângele și au devenit oameni viguroși și prolifici. Prezența moșului mustesc nu se explică decât prin faptul că și în satul Godeni au fost proprietari greci. Nu au locuit în comună, dar poate că centrul administrativ care a fost aici a făcut să se păstreze până astăzi ulița Mustești. Pare un lucru paradoxal că centrul satului este astăzi pe dreapta râului Bughea, dar pentru că punctul fotografic Siliștea este pe stânga lui, este o dovadă că la început satul era aglomerat pe această parte, mai aproape de locul de unde a pornit. Siliștea a fost părăsită după risipirea conacului boieresc, către anul 1800, al lui Radu Golescu, care și unise moșia Godenilor, cu aceea de la Schitu-Golești, mult mai întinsă. Satul, chiar în vremea lui Vlad Țepeș, era cunoscut până la domnie.

3. Hrisovul lui Alexandru Mircea

Peste 109 ani, mai apare un alt hrisov, dat de Alexandru Mircea, proprietar apărând Dobra: „Dă domnia mea poruncă domniei mele Dobrei cu fiii săi, câți Dumnezeu și va da ca să și fie ocină în Godeni, toată partea lui Stoica, oricât se va alege, din câmp și din pădure și din apă și din uscat și de pretutindeni pentru că a cumpărat Dorbra de la Stoica pentru 2500 de aspri gata" (Documente privind istoria României, veacul al XVI-lea, B. Țara Românească, volumul 3, Editura Academiei R.P.R., 1953, pag. 374.). Hrisovul este din 10 ianuarie 1571 și conținutul său complet este acesta: „Cu

mila lui Dumnezeu, Io Alexandru Voivod și domn a toată Țara Românească, feciorul marelui și bunului Mircea Voivod sin Mihai voivod dat-au domnia mea această poruncă a domniei mele Dobrei și feciorilor ei, câți Dumnezeu și va da, ca să-i fie ei moșie la Glodeni, partea lui Stoica toată, oricât se va alege din câmp și din pădure și din apă și din uscat și de pretutindenea pentru că au cumpărat Dobra dela Stoica drept 2200 de aspri și i-au vândut Stoica de a lui bună voie cu știrea tuturor megieșilor dinaintea domniei mele. Drept acea am dat și domnia mea Dobrei ca să-i fie ei moșie ohamnică ei și feciorilor, nepoților și strănepoților și de către oameni să nu se clătească, după zisa domniei mele, iată și martori am pus domnia mea jupan Neagoie vornic, jupan Ioan vel logofăt și Stan spătar și Brat vistiernic și Mitrea comis și Contea paharnic și jupan Stoica vel postelnic, ispravnic și Neageo vel vornic și cu Cârștianul am scris în scaunul cetății în Târgoviște în luna lui Ghenarie 10 zile de la Adam curgerea anilor vălcat 7079. Acest izvod s-a tălmăcit în limba românească întocmai după hrisovul cel slavonesc la Școala Domnească, ca sfântul Gheorghe vechi din București de mine cel mai jos iscălit. (1825 mai 12)

Chiriță dascăl slavonesc ispisah, Această tălmăcire este scrisă și iscălită de răposatul Chiriță dascălul slavonesc spre credință și adevărire să se crează. (Gheorghe Poenaru, serdar (Am folosit prima dată copia extrasă de profesorul câmpulungean Gheorghe Sapcaliu la 1909 și înscrisă în condica bisericii din Godeni după 1925.)). Hrisovul lui Alexandru Mircea, deci hrisovul de mai sus, are importanță ca fiind mai nou decât hrisovul lui Vlad Țepeș care este sărac în date, că ne dă unele amănunte: dreptul Dobrei se întinde asupra moșiei lui Stoica, terenurile se diferențiază: câmp, pădure, apă (Drept de moară). Fiind vorba de cumpărare de pământ de la Stoica, voivodul nu face altceva decât să recunoască o transmitere de pământ: „drept am dat și domnia mea Dobrei ca să-i fie moșie ohamnică”. Hrisovul detaliază felul pământului deci arată în ce a constat cumpărătura. Hrisovul acesta s-a produs la o înaintare în vreme, când viața satului se precizează mai bine. Voivodul recunoaște că Dobra a cumpărat terenuri de la Stoica, o întărește în drepturi pe această cumpărătoare. Din cauza organizării feudale a teritoriului statului, din cauză că marea proprietate se fărâmițează, pământul ajungând în final în mici parcele, iar capacitatea economică a proprietarilor slăbită din cauza nestabilității politice care face ca impozitele să crească tot mai mult, urmează înstrăinarea pământului și în cazul nostru a locului de pășune, muntele (Înstrăinări mărunte de pământ nu se făc numai în Godeni, ci și în satele vecine, la care apar martori din Godeni: Micul la 21 februarie 1626, Brătilă la 29 ianuarie 1630, Duca Legănarul la 20 august 1631, popa Albu la 1625 (Documenta Romaniae historica vol XXI, pag.33-34; Ibidem vol. XXIII, Editura Academiei R.P.R., vol. XXIII, pag. 78-79, idem pag. 429-430. Se produc și vânzări de întinderi mai mari și mai mici: Iane, fiul lui Duca Legănarul vinde pământ în Lungești la 2 ianuarie 1878; Rădana călugărița, fica lui Duca

Legănaru, face un schimb de pământ cu mănăstirea Aninoasa, la 6 mai 1685; ea mai vinde mănăstirii o bucată de teren la 14 aprilie 1691; la 19 decembrie 1747; Godenii au judecată cu Cotești pentru hotar la 15 noiembrie 1830, Godenii și Cotești au înfățișare pentru alegerea moșiei Mănăstirea Aninoasa. Se pare că aceasta a avut o posesiune în hotarul satului Godeni, numit Codești, într-un document din 22 iulie 1832, când se fac schimbări de case între Nicolae Ștefănescu și Nicolae Bățcoveanu (nr. 483, 2381, 2783, 2817, 2819, 2820, 3076, 5486, 13232, 13407, în Arhiva Mitropoliei Țării Românești)).

4. Hrisovul lui Alexandru Coconu

După cincizeci și șapte de ani se prezintă un alt document care prezintă ca proprietar pe Duca Legănaru. Hrisovul de care este vorba este dat de Alexandru Cuconu la 4 mai 1627. I se recunoaște lui Duca Legănaru ocină în Godeni, cu câmp, apă, pădure și vatra satului, vad de moară, munte, un rob Stănilă, cumpărate de Mihai Legănaru, în timpul lui Simion Movilă de la Tatul, se menționează delnița lui Pavel de la Testu, livadia de la Brătîlă, de la Micu, ocină cu cinci delnițe din satul Căpriorul, al lui Dan, Stanislau, Fultican, Vâlcu, Mihotcă, delnița lui Tacală din Căprioru, delnița lui Tatul, ocina din Lăngești, partea lui Neagoe, fiul lui Șerban și de la frații lui Neagoe, fiul lui Vâlsan, i-a mai cumpărat ocină popii Neneciu. Duca a cumpărat în Godeni, un loc de casă cu grădină de pruni, apoi un loc de casă cu două livezi, o livadă la Cozieni, o ocină în Cotești, de la Vlaicu și Tatul, apoi o vie în dealul Vranceștilor de la Gheorghe diaconul, fiul popii Voicu din Câmpulung (Am folosit la început copia extrasă la 1909 de profesorul Gheorghe Șapcaliu, dar și pe aceea din anul 1940 extrasă de preotul Ion Răuțescu. Ele sunt înregistrate în condica bisericii Godeni. Arhivele Statului București, Fondul Mănăstirii Câmpulung, XXX/1 original slav, hârtie 42/28, pecete aplicată căzută, traducere și copie în manuscrisul 204, fila 126-128 și manuscrisul 709, fila 464-465). Actul conține numeroase amănunte fiind superior celorlalte anterioare și este datat 4 mai 1627 și are acest conținut: „Din mila lui Dumnezeu Alexandru Voevod și domn a toată Țara Ungro-Vlahiei, fiul marelui și prea-bunului răposatului Io Radu Voevod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele sluga domniei mele Duca Legănaru și cu fiii săi căți Dumenzeu i-a dăruit ca să fie ocină în satul Godeni însă partea lui Tatul toată din câmp și din apă și din pădure și din vatra satului și cu vad de moară și cu munte și cu un vecin român, anume Stănilă, pentru ca această ocină și cu acest vecin i-a cumpărat Mihai Legănaru, partea lui Duca, încă în zilele lui Simion voevod de la Tatul pentru 5500 aspri gata. Și iarăși a cumpărat Mihai Legănaru delnița lui Tatul toată pentru 2200 de aspri. Și iarăși a cumpărat Mihai Legănaru iarăși o livadă de la Micu pentru 200 aspri gata și iarăși a cumpărat Mihai Legănaru, tatăl lui Duca, ocină în satul Căpriorul, însă cinci delnițe, anume cu Dan și Stanislav și Fultican și Vâlcu și Mihot

că de la Stan Căpârțun pentru 12000 de aspri gata. Și iarăși a cumpărat Mihai Legănarul, o delniță cu 12 ogoare de la Tacală din Căpriorul pentru 2400 aspri gata; iar a mai cumpărat Mihai Legănarul o delniță iar în Căpriorul de la Tatul cu 12 ogoare pentru 2400 aspri gata, încă în zilele lui Simeon Voivod. Și iar a cumpărat Mihai Legănarul ocină în satul Lăngești însă partea lui Neagoe, fiul lui Șerban Toacă, de peste tot hotarul, și cu vecinii cât a ținut el și cu toată partea lui de ocină pentru 5500 aspri gata. Și iar Mihai Legănarul, ocină în Lăngești de la frații lui Neagoe, fiii lui Vișan, fiii lui Cragomir și Radu, fiul lui Bratu și de la Neagoe, fiul lui Sin părțile lor de ocină și să fie vecini pentru 3000 de aspri gata. Și au vândut ei de a lor bună voie, iar în zilele lui Simeon Voievod. Iar a cumpărat Mihai Legănarul ocină în sat în Lăngești și Negești, însă partea popii Nenciu toată oricât se va alege de peste tot hotarul de la popa Nenciu pentru 3000 de aspri și să fie și el vecin, iar în zilele lui Simeon Voivod și iar a cumpărat sluga domniei sale Duca, ocină în Godeni, însă un loc de casă și cu grădină de pomi pentru 500 aspri gata. Și iar a cumpărat Duca un loc de casă și două livezi în câmp de la Mihai și de la ... (loc rupt) s-au lăudat pentru 600 aspri gata. Și iar a cumpărat o livadă în ocina Coteștilor de la Vlaicu și de la Tatul din Cotești pentru 1500 de aspri gata. Iar a cumpărat sluga domniei mele Duca Legănarul o vie și cu ... (loc rupt) din dealul Vranceștilor de la Gheorghe Diaconu, fiul popii Vlaicu din Câmpulung, pentru patru mii de aspri gata. încă din zilele răposatului părinte al domniei sale Io Radu Voievod și au vândut acești oameni numiți și aceste ocine și vii mai sus zise de a lui bună voie și citirea megieșilor din jurul locului și am văzut domnia mea și zapisele acestor vânzători toate la mâna slugei domniei mele Duca Legănarul pentru aceste ocine mai sus zise, cu mulți oameni buni martori. Deaceia am dat domnia mea lui Duca Legănarul ca să-i fie aceste ocine și vii mai sus zise de ohabă fiilor și nepoților și strănepoților și de nimeni necinstiți, după porunca domniei mele. Iată dar și martori punem domnia mea, jupan Popoa marele vornic, jupan Brizea marele logofăt și Dumitrache mare vistier și Mihai mare spătar și Bartolomeu mare stolnic, Pavlache mare comis, Apostol mare paharnic și ispravnic Hriștea mare logofăt. Și am scris Stancul logofăt în orașul de scaun București, luna mai 4 zile, de la Adam cursul anilor în anul 7135 (1627). Io Alexandru voievod din mila lui Dumnezeu domn (Am folosit la început copie extrasă la 1909 de profesor Gheorghe Sapcaliu și pe cea din anul 1940 extrasă de preotul Ion Răuțescu. Ele sunt înregistrate în condica bisericii Godeni, Arhivele Statului București, fondul Mănăstirii Câmpulung XXX/1, original slav, hârtie 42/28, pecete aplicată căzută, traducere și copie în manuscrisul 204, fila 126-128 și manuscrisul 709, fila 464-465). Hrisovul întărește cumpărătorilor lui Duca Legănarul, dar și moștenirea ce are dela tatăl său Mihai Legănarul. Hrisovul vorbește de dobândiri din vara satului, vad de moară, munte și un rumân, Stănilă. Apar și proprietăți în Căpriorul Dâmbovița. Apariția rumânului denotă slăbirea proprietății moșnenești. Copia preotului Ion Răuțescu este însoțită de o notă explicativă care spune:

„Voevodul Alexandru Cuconul a întărit stăpânirea lui Duca Legănarul peste toate cumpărătorile făcute de tatăl său Mihai, în timpul voevodului Simion Movilă care a domnit în anii 1600-1602. Prin vecini sau rumâni se înțelege cel ce se vânduse altuia și cu partea lui de moșie sau de ocină. Un astfel ar avea nevoie să fugă altundeva că era legat de proprietarul căruia se vânduse. Încercând să fugă era prins și adus înapoi. Curios că și un preot numit Nenciu din Lăngești, cătun al Vlădeștilor se vânduse în zilele lui Simion Movilă, totodată și cu partea lui de moșie cu suma de 3000 de aspri - asprul era cea mai mică monedă. Popa Voicu din Câmpulung vinde direct lui Duca Legănarul în timpul domniei lui Alexandru Cuconul (1623-1627) via de la Vrănești. Din alte documente rezultă că acest popă Voicu avea mai multe ocine și vii în comuna Tigănești. Mihai și Duca Legănarul apar în documente, ca cei mai înstăriți oameni din Godeni, în primele decenii ale secolului al VII-lea. (ss. Preot Ion Răuțescu, Dragoslavele - mai 1967)

Nota explicativă arată și menționează și hrisovul că Duca Legănarul a cumpărat o vie la Vrănești dela preotul Voicu din Câmpulung și aflăm cum un locuitor din satul Godeni a intrat în posesia unei vii în deal; probabil mai târziu alți locuitori au dobândit vie în dealul Ciocăneștilor, cum au fost Dumitrache Staicu și copiii lui Ioniță și Mihalcea Dumitrache. Dumitrache Staicu este indicat ca vecin de vie în acest act: Adică eu Toader și Enache Toșoiu, împreună cu soția mea, dat-am acest zapis al meu la mâna sfinției sale părintelui popa Sava sin diaconul Gheorghina ot Câmpulung precum să se știe că având eu o vie în Ciocănești pe moșia Radului vodă ce se hotărăște pe dinsus cu dumnealui logofăt Dumitrache sin vătaf Staicu iar pe dinjos cu dumneaei jupâneasa Sinia, afară de alt răzor ce este cu poalele lui și iar se hotărăște pe dinsus cu Dumitrache sin Staicu, iar pedela vale cu Nițu Tabacu și am vândut de bună voia mea nesilit de nimeni în taleri 120, adică una sută douăzeci, încă cu toate acareturile, viile și cu jgheab; și când am vândut am dat tuturor rudelor și vecinilor de știre și n-au voit să cumpere. Și să aibe sfinția sa a stăpâni cu bună pace, atât de către mine cât și de către neamul meu tot. Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit punându-mi și degetul în loc de pecete ca să se crează. (1820 februarie 15)

Eu Toader împreună cu soția sa Neacșa am vândut. Eu popa Constantin martor și am scris eu logofătul Ioniță cu părintele iconom, cu zisa mai sus numiților fiind și față când s-au dat banii" (Preotul Ion Răuțescu, Câmpulung-Muscel, Tipografia Gheorghe N.Vlădescu, Câmpulung Muscel, 1943, pag.287.).

5. Hrisovul lui Matei Basarab

Hrisovul lui Matei Basarab se produce peste 19 ani, după cel al lui Alexandru Cuconul și consfințește vinderea de către Godeni a unei părți din muntele Moșoroarele. Se derduce de aici că actele domnești sunt mai dese, că zapisul făcut de

către locuitorii Godeni trebuia întărit de voevod și amestecul acestuia într-un act de înstrăinare însemna că el patrona declinul social în care se afla țărănimea la jumătatea secolului al XVII-lea. Hrisovul arată că voevodul dă poruncă lui Radu Urmălan, Frățilă, Ratea, Negoită, Dan, Valsislav, Martin ca să se împace cu Preda din Lerești care s-a sculat să ție el acel munte Moșoroale (După un hrisov care nu s-a cunoscut până acum, din 1529, fără lună și zi, satul posedea un munte care se chema Rădilă, unde se întăresc proprietăți lui Radu și Coadă clucer și alții. Actul se găsește în copie la Arhivele Statului București, manuscrisul 454). Se confirmă hotărârea sătenilor Godeni (A se vedea capitolul Agricultură) care au vândut muntele mănăstirii și mai mult pentru pomană având scriși la pomelnic pe Băra (Este amintit în hrisovul lui Vlad Țepeș; Diica probabil că a fost soția lui) și Diica. Se precizează că lereștenii să nu aibă nici o natură cu muntele (Arhiva bisericii Godeni). Conținutul acestui hrisov este acesta: „Cu mila lui Dumnezeu Io Matei Basarab voevod și domn dat-am domnia mea aceastp poruncă a domniei mele acestor oameni din Godeni, ot sud Muscel anume Radu Urmălan, Brățilă, Ratea, Negoită, Dan Vladislav, Martin care să fie cu pace de către Preda ot Lerești și de către feciorii lui și de către nepoții lui și de către toate rudeniile lor pentru un munte ce au vândut acești oameni ce scrie mai sus părintelui egumen Melhisedec de la sfânta mănăstire ot Dolgopol pentru că s-au sculat Lereștii ca să lepede banii sfintei mănăstiri și să ție ei acel munte ce se cheamă Mușoroale și zicându-i că sunt mai volnici iar acești oameni ce scriu mai sus, ei au venit toți de față înaintea domniei mele de au mărturisit cum că au vândut sfintei mănăstiri și mai vârtos au dat pentru pomană moșilor lor și și-au scris la pomelnic pe moții lor Băra și Diica. Drept ceea domnia mea am judecat și am dat acestor oameni ce scriu mai sus ca să fie în pace decât Lerești și de către toți câți scriu mai sus mai mult val sau mântuială să nu aibe și muntele să fie stătător sfintei mănăstiri, cum l-a vândut și l-a dat și pentru pomană căci pomana nu este nimeni volnic a o sparge și Lereștii să nu mai aibă nici o treaba de acum înainte și în alt chip să nu fie, ci după zisa domniei mele. (Scriș luna mai 29 leat 7154 (1646) - Eu Matei Voievod (Arhiva bisericii Godeni. Actul nu este publicat în D.I.R)) La aceeași dată, Matei Basarab dă poruncă egumenului Melhisedec, recunoscând vânzarea făcută de către Godeni iar hotarele muntelui sânt: Curmătura Dobrișului, piatra denutată, Valea Argeșului, paragina toată, pădurea de rășină în luncă. Muntele a fost cumpărat de egumenul Melhisedec, dela Rdu Urmălan, Brățilă, Ratea, Negoită, Vladislav, Martin, Dan, pe prețul de 50 de ughi... având și doi moși scriși la pomelnic, Băra și Diica. Menționează că s-a sculat Preda din Lerești, cu nepoții lui voind să întoarcă banii mănăstirii pentru a lua ei muntele, fiind mai aproape de munții lor. Vânzătorii au confirmat domniei că au vândut muntele mănăstirii și l-au vândut mai mult pentru pomană. Hotărâște ca vânzarea să rămână bine făcută și Preda să nu mai aibă niciun amestec cu muntele. Actul este semnat și de marele ban Gheorma, marele vornic Dragomir, marele logofăt Radu, marele vistier Stroie,

marele spătar Diicu, marele stolnic Barbu, marele postelnic Constantin, marele comis Radu, marele paharnic Drăgușin, ispravnic fiind marele logofăt Radu. Hrisovul are acest conținut: „Cu mila lui Dumnezeu Io Matei Voevod, domn a toată țara muntenească - românească dat-am domnia mea această poruncă a domniei mele, a sfintei și dumnezeieștei mănăstiri a domniei mele ot Câmpulung. Hramul cinstitei adormiri a Stăpânei noastre de Dumnezeu născătoare și pururea fecioara Maria și părintelui Melhisedec egumenul și tuturor monahilor ce viețuiesc întru această sfântă mănăstire, un munte ce se cheamă Mușoroasele, însă două părți a doi moși și dintr-a treia parte cât este partea altui moș, iar să fie sfânței mănăstiri și dintr-acea parte a treia parte este închinată sfintei mănăstiri pentru pomană. Și să se știe și semnele hotarului acestui munte: Curmătura Dorbiașului și din sus piatra detunată și despre răsărit Valea Argeșului și despre apus paragina toată și pădurea de rășină în luncă. Pentru că acest munte ce scrie mai sus, cumpăratu-l-a părintele egumen Melhisedec, năstavnicul sfineti mănăstiri Câmpulung dela satul Godeni, anume de la Radu Urmălan și de la Brătilă, Ratea, Negoită, Vlasislav, Martin, Dan însă două părți a doi moși drept ughi 50 bani gata și mai vârtos au dat acești oameni ce scriu mai sus pentru pomană și și-au scris și doi moși ai lor la sfântul pomelnic anume Băra și Diica ca să se pomenească sufletele lor la sfântul jertfelnic. Iar dintr-un moș a treia parte este închinată sfintei mănăstiri numai pomană fără niciun ban cum am văzut domnia mea și zapisul acestor oameni ce scriu mai sus la mâna părintelui egumen Melhisedec de la sfânta mănăstire ot Câmpulung. Iar după acest sculatu-s-a Preda ot Lerești cu feciorii lui și cu nepoții lui, zicând că sânt cei mai volnici a cumpăra acest munte căci se hotărăște cu munții lor ca să lepede banii părintelui egumen Melhisedec, iar acești vânzători ce scriu mai sus ei au venit toți de față înaintea domniei mele în divan de au mărturisit cum ei mai vârtos pentru pomană a dat acest munte la sfânta mănăstire la Câmpulung, ca să pomenească moșii lor și că pentru pomană l-au dat în acești bani ce scriu, iar prețul i-a fost mai mult. Într-aceea domnia mea am căutat și am judecat pe dreptate și pe lege dimpreună cu toți cinstiții dregători domniei mele și am adevărat domnia mea, cum acești oameni ce scriu mai sus ci pentru pomană au dat acest munte la sfânta mănăstire și pomana nu poate nimeni să o spargă, tot omul este volnic cu moșia lui ci să aibe a ținea sfânta mănăstire Câmpulung acest munte ce scrie mai sus cu pace iar Preda ot Larești cu fiii lui și cu nepoții lui nimic treabă să n-aibe pentru ei a spargere pomană că a rămas de lege. Drept acea a dat domnia mea sfintei și dumnezeieștei mănăstiri a domniei mele Câmpulung, acest munte de mai sus scris să fie sfintei mănăstiri statornic și cu toate hotarele precum mai sus s-au scris și deasemeni neclintit după spusa somniei mele, Iată dar și martori așează domnia mea pan Gheorma, vel ban, Dragomir vel volnic, Radu vel logofăt, Stroie vel vistier, Diicu vel spătar, Barbu vel stolnic, Radu vel comis, Drăgușin vel paharnic și ispravnic jupan Radu, vel logofăt. Și am scris eu Mareș logofăt Gheorghevici în scaun la cetatea Târgoviștei. (Luna mai 29 de zile

leat 7154 (1646) - Matei Voivod (Arhiva bisericii Godeni. Copia a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu în 1940 și actul nu a fost publicat în Documentele Istoriei României))

6. Hrisovul lui Constantin Brâncoveanu

După 1640, când s-a înființat conacul Goleștilor în satul Golești, Stroe Goleșcu, marte vornic pune bazele moșiei Goleștilor la Godeni, după 1660, căci conform inscripției după crucea așezată lângă biserica Băneasa, la 1667, se poate aproxima că după 1660, s-a construit și conacul moșiei care a fost amplasat casei locuitorului Ion I. Enache și biserica conacului amplasată în grădina locuitorului Gheorghe Oncioiu. Nici biserica cu excepția crucii care se găsește în același loc, nici conacul nu mai înfățișează urme. Bătrânii știau că pe la 1900, o temelie înaltă de 70 cm., amintea de construcția vechiului conac, care se află pe proprietatea bunichii și mătușii locuitorului Ion I. Enache: Joița N. Enache și Paraschiva I. Mareș. Temelia conacului s-a irosit prin săpăturile făcute de căutătorii de comori, iar piatra a fost folosită în construirea caselor. Este importantă hotărnicia care s-a consfințit prin hrisovul lui Constantin Brâncoveanu de la 4 martie 1697. Aceasta întărește în drepturi pe marele comis Radu Goleșcu. S-au ales 25 de delnițe. S-a ales moșie atât fr o parte cât și de alta a râului Bughea; s-a ales dinspre Berevoiești (Moșia cuprindea Ghorman, Fânați, Siliștea, Căniști, Cărnul, Solda, Lunca, Măracinii Goleacului, Andolie, Chinga Bisericii, Muscelul de apus, după Deal, Mureș, Cărpeneș, Podul de Sus, Valea Pleșciorilor, Poeana, Căbarta, Coasta Pârlită și Pleașa). Marele comis Radu Goleșcu avea moșie de la moșu-să Stroe Goleșcu fost mare vornic care a cumpărat cu zapise de la oamenii din sat. Radu Goleșcu are și moștenire și cumpărători. Moșia sa era amestecată cu moșia sătenilor. Pentru separarea moșiilor au luat 12 boieri din divan în calitate de hotarnici. Primele știri despre mășia Goleștilor ni le dă această hotărnicie. La data când ea s-a făcut proprietar al moșiei era marele comis Radu Goleșcu. Hotarul nu era dintr-o trăsătură, ci cuprindea și petece înfundate. El a intenționat să-și comaseze proprietățile. A urmărit același lucru pe care l-a urmărit peste 200 de ani preotul Constantin Diaconescu. Radu Goleșcu sau Răducanu, fiul lui Matei Goleșcu Leordeanu, mare comis, nepotul lui Stroe Lerodeanu, mare vornic, căsătorit cu Marica, fiica lui Stoean Florescu, comis, rudă cu familia Cantacuzino și Elena, fiica lui Pavlache caragea banul, cumnată cu Statia Socoteanu, mare vistiernic. El apare ca membru al divanului: fără titlu: 4 noiembrie 1679 - 1 aprilie 1680 - 25 octombrie 1689; este trimis de Constantin Brâncoveanu la Brașov, la 10 aprilie 1689; fără titlu: 22 februarie 1683 - 29 noiembrie 1689; apare alternativ și fără titlu și ca postelnic; trimis de Constantin Brâncoveanu să aducă în țară pe aga Constantin Bălăceanu, rămas la austriaci; agă 28 mai 1690 - 25 septembrie 1694; ispravnic al scaunului București: 8 august 1693,

fost mare agă și agă: 1 aprilie 1695 - 28 noiembrie 1696; mare comis 4 ianuarie 1697 - 4 iulie 1700; ispravnic la zidirea mănăstirii Brâncoveni (1699); ispravnic de Câmpulung: 3 septembrie - 14 octombrie 1700; fost mare comis: 12 aprilie 1703 - 8 decembrie 1704; mare clucer 29 mai 1707 - 10 decembrie 1709; mare vornic 17 ianuarie 1710 - 1 ianuarie 1713; mare logofăt 5 mai - 9 octombrie 1715; mare spătar 3 martie - 20 august 1716; caimacan al lui Nicolae Mavrocordat înainte de venirea acestuia în țară, după venirea sa ca domn. A avut un rol de seamă la aducerea austriacilor la București la 1716, după care a plecat în transilvania; consilier în Oltenia ocupată de austrieci; ctitor cu Constantin Brâncoveanu la biserica sfântul Ioan Grecescu din București (1703). Copii: Constantin mort de tânăr. Vișe, Zoița căsătorită cu Ștefan Pârșcoveanu; Ancuța căsătorită cu Ion Bălăceanu și o alta (Rada) căsătorită cu Nicolae Știrbei, fiul lui Ilie Știrbei prin care s-a continuat familia Goleșcu (Nicolae Stoicescu, Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova, sec. XV-XVII, Editura Enciclopedică Română București 1971, pag. 186-187). Această alta căsătorită cu Nicolae Știrbei este Rada Știrbei care la 18 iulie 1747 lichidează moșia Goleasca vânzând-o la licitație la mai mulți săteni. Hotărnicia din 1697 are acest conținut: „Cu mila lui Dumnezeu Io Constantin Bâncoveanu voivod și domn a toată România (Termenul este folosit la o dată veche), dă domnia mea această poruncă cinstitului și credinciosului boierului domniei mele, Radu Goleșcu, vel comis și cu feciorii lui câți Dumnezeu îi va dăruia ca să-i fie lui ocină în satul Godeni ot sud Muscel. Însă de peste toată ocina satului, în Siliște delnițe 25 care s-au dat și s-au ales această moșie pe de o parte de râul ce se cheamă Bughea, dinspre răsărit și moșia de câmp; i s-au dat și s-au ales dinspre Berevoiești, din câmp, din pădure, din apă, din siliștea satului cu tot venitul, dinspre tot hotarul, de la moșnenii de acolo, cu zapis adevărit și cu mărturii și tot a obținut boierul domniei mele Radu Goleșcu, vel comis, de moștenire de la moșu-său, Stroe bivel vornic și de cumpărătoare ce au cumpărat de atunci încoace de la moșneni de acolo, cu zapis adevărat și cu mărturii și tot a obținut boierul domniei mele această moșie de la Godeni ce au avut de moștenire și de cumpărătoare cu bună pace. Deci fiind această moșie amestecată cu moșia moșnenilor de acolo și vrând boierul domniei mele ca să-și aleagă partea lui de moșie de la Godeni, de către moșnenii de acolo, cu toții s-au învoit și au luat din divan dinaintea domniei mele 12 boieri hotarnici, pe răvașele domniei mele anume: Vlaicu Jugureanu, Dragomir Romanescu, Iane logofăt ot Retevoiești, Constantin Căpitanul ot tam, Vlaicu căpitan ot Cotești, Miriță Stâlpeanu, Dumitrașcu Cămarășescu ot Câmpulung; Enache pârcălabul ot Brătieni; Voicu Mușetescu, Vlad Ghinescu împreună și cu sluga domniei mele Enache al doilea portar. Deci când a fost la zi și soroc, iar acești 12 boieri ce scriu mai sus, după porunca domniei mele, ei s-au strâns toți la un loc și au mers la această moșie de la Godeni fiind și toți oamenii de față, le-am cerut să scoată moșnenii cărți domnești și scrisori ce va avea pe moșia satului Gidenilor, ca să poată adevăra în tot

hotarul, cât este partea boierului domniei mele de moșie acolo la Godeni; deci ei așa au dat seamă înaintea acestor 12 boieri, cum scrisorile cele vechi ce au avut ei pe moșia Godeni au pierit toate căci de mai înainte vreme de când cu ungurii cei de demult, iar ei știu că peste toată ocina satului sânt delnițe o suta și așa au ținut moșii și părinții lor și ei până acum. Deci acești boieri și împreună cu boierul domniei mele, Radu Golescu, mare comis, ei n-au putut crede cum să fie delnițe o sută; una că nici un temei nu au scris, a doua că și hotarul li s-a părut mai mic, decât alte hotare unde sânt delnițe mai puține și necrezând așa i-au fost ajuna judecata neavând scrisori și să jure sătenii din Godeni cu 6 oameni pe acest cuvânt ce au zis ei cum că sânt delnițe o suta, nu sânt mai puține, nici nu le-au mai măsurat ei, după cum ler-au ținut moșii și părinții lor și pe cât vor jura ei că are boierul domniei mele, Radu Golescu vel comis, moșia acolo pe atâta să ție. Iar apoi ei neputând jura cu toții s-au rugat la boiarinul domniei mele Radu vel comis și la cei 12 boieri li s-au tocmit și i-au așezat cu voia tuturor de au dat și au ales boierinului domniei mele Radu Golescu vel comis aceste delnițe 25 în Siliște și la câmp ce i s-au venit parte dinspre Berevoiești, făcând și moșnenii din Godeni zapisul lor pe această tocmeală să țină boierinul domniei mele aceste 25 de delnițe și după tocmeala și așezământul ce au făcut ei cu boierinul domniei mele Radu Golescu vel comis iar acești 12 boieri ce scriu mai sus după obicei au mers de-au pus pietre hotar și semnele hotarului încă să se știe: din hotarul Coteștilor pe apa Bughia în sus până în gura văii Padului și până în piatra de la măr și din piatră peste muche la vale pe sub Oborașul Mărăcinilor, iar în piatră și din piatră curmeziș la vale până în mărul din Valea Penteleului și pe vale în sus iar până în piatră și din piatră pe vale prin Râpa Plesciori și din Râpă pe muche la deal pe troian, pe lângă doi mesteceni din câmp și tot pe troian până în piatra unde se împreună cu hotarul Berevoieștilor și din piatră în jos pe muche tot pe hotar până în piatra cea veche și din piatră tot pe muche până în Huica și din Huica la vale cât zăvârnește cu Berevoiești și din vale curmeziș până în hotarul Coteștilor și de acolo la deal până în vârf la vale tot pe hotar până vine iar, iar până în apa Bughii. Precum am văzut domnia mea și cartea acestor 12 boieri de ales și hotărnicia acestei moșii de la Godeni și zapisul oamenilor de acolo de tocmeală și de așezământ pe această parte de moșie și pe aceste douzecișicinci de delnițe ce scrie mai sus întărite cu pecetile și cu iscăliturile la mâna boierinului domniei mele Radu Golescu vel comis. Drept acea și domnia mea am dat această carte a domniei mele cîstitutului și credinciosului boiarinului domniei mele Radu Golescu vel comis ca să aibe și stăpâni această moșie de la Godeni în Siliște delnița 25 peste apa despre răsărit și câmpul despre Berevoiești, din piatră în piatră și din semn în semn, cum scrie mai sus precum s-au ales și au hotărât acești 12 boieri să-i fie moșie stătătoare lui și feciorilor, nepoților în veci și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul și cu toți credincioșii boierii domniei mele: Pan Cornea Brăiloiu, vel ban Cralovschi, pan Stroe vel vornic Leurdeanu, pan Ducu Rudeanul, vel logofăt; Pan Mihai Cantacuzion

vel spătar; pan Șerban, vel vistiernic; Pan Constantin Ciorogârleanu, vel clucer; Pan Dumitrașcu Caramanloiul vel postelnic; pan Vergo vel paharnic; pan Radul Izvoranul vel stolnic; pan Iorga vel sluger; Pan Constantin Corbeanu vel pitar; ispravnic Toma Cantacuzino, al doilea logofăt și s-au scris cartea aceasta în orașul domniei mele, în București, la al noulea an al domniei mele de Țar logofețelul." (Meșița, martie 4, leat 7205 (Hotărnicia lui Constantin Brâncoveanu se găsește în copie la Parohia Godeni. Actul a fost copiat de profesorul Gheorghe Șepcaliu și s-a transcris în condică. Nu este publicat în colecția de documente D.I.R.)).

7. Vinderea la licitație a moșiei Goleasca

După moartea lui Radu Golescu vel comis, moșia a intrat în posesia a fiicei sale Rada, căsătorită cu Nicolae Știrbei care au vândut-o locuitorilor satului pe prețul de 250 de taleri. În prețul vânzării nu se includ și rumânii - probabil părăsiseră moșia - și în cazul că vor fi descoperiți, ea își păstrează dreptul asupra lor. Zapisul are acest cuprins: „dat-am zapisul nostru la mâna megieșilor din Godni, precum să se știe că având noi moșie de la părinți acolo, la Godeni sub Muscel și moșia fiind cumpărată tot de la ei și fiindu-ne acea moșie de vânzare ne-am tocmît cu ei și eu am vândut în bani gata talere 250 taleri bani gata și am luat acești bani toți în mâna mea însă moșia fără de rumâni, iar rumânii când se vor afla undeva să am a-i lua sub stăpânirea mea. Și le-a dat toate zapisele cele vechi de cumpărătoare și hrisoavele domnești și cărțile de hotărnicie; să aibă ele a stăpâni acea moșie de veci, eu și tot neamul lor, să le fie moșie ohabnică de către mine și de către tot neamul meu. Și am vândut cu știrea tuturor vecinilor din sus și din jos și pentru credință am iscălit mai jos cu mâna noastră." (ilie, 18 leat 1747 Rada Știrbei, fiica răposatului Radu Golescu, biv vel spătar, vânzătoare)

Să se știe cumpărătorii aceștia cine sunt: popa State 6 taleri, popa Vintilă 9 taleri; Ion Ceaușu 12 taleri; Stancu Mărgărit 6 taleri; Ion cel mic 9 taleri; Andrița sin Nistor 12 taleri; Nicolae sin Dumitru Godescu 6 taleri; Nicoale sin popa State 3 taleri; popa Tudor 6 taleri; diaconu Matei 15 taleri; Ion Brătoiu 12 taleri; Pană Mustea 6 taleri; Ion cel tânăr 6 taleri; Dumitru Constantin 12 taleri; Dragomir sin Manta 3 taleri; Stoica popa Petcu 6 taleri; Nioță Popescu 3 taleri; Gheorghe Proca 66 taleri; Marghițoiu toți 66 taleri (Arhiva Parohiei Godeni. Actul nu este publicat în colecția D.I.R.).

8. În vremea revoluției lui Tudor Vladimirescu

Se pune problema dacă Muscelul și cu el Godenii au aderat la revoluția lui Tudor Vladimirescu. Este cert că Tudor nu a avut ispravnici în Muscel (Dan Berindei și Traian Mutașcu, Aspecte militare ale răscoalei populare din 1821, Editura Militară,

București, 1962, pag. 110.), care se ținea de greci. Naum Râmniceanu spune că județele Dâmbovița, Muscel și Vlașca erau sub puterea lui Ipsilante (Dan Berindei și Traian Mutașcu, Aspecte militare ale răscoalei populare din 1821, Editura Militară, București, 1962, pag. 110.). Ilie Fotino spune că Ipsilante avea sub puterea sa: Muscel, Dâmbovița și Prahova (Dan Berindei și Traian Mutașcu, Aspecte militare ale răscoalei populare din 1821, Editura Militară, București, 1962, pag. 110.). Câmpulung, Târgoviște, Ploiești, Pitești erau preferate de Ipsilante pentru retrageri (Dan Berindei și Traian Mutașcu, Aspecte militare ale răscoalei populare din 1821, Editura Militară, București, 1962, pag. 110.). Godenii erau un teritoriu unde își manifestau jurisdicția Ipsilanti inclusiv întregul județ.

9. Hotărnicia lui Ilie Vlădoianu Condiceru

Ilie Vlădoianu Cronicaru, Treti logofăt, cunoscut cu rangul de serdar și vestit hotarnic al județului a locuit în Câmpulung vis-a-vis de Școala de Meserii (actuala secție de meserii). A fost enoriaș al bisericii Domnești. În catagrafia de la 1840 este menționat după șetrarul Constantin și apostol Racoviceanu. În Godeni, a făcut o hotărnicie încheiată la 3 august 1827, modificând hotarul dintre Gideni și Cotești, prin scoaterea pietrelor marcatoare. A măsurat și alte terenuri. Pentru munca sa a primit terenuri și bani. Terenurile le-a vândut după câtăva vreme. Punctul Condicarul amintește până astăzi că el a avut moșie aici.

10. Constituirea moșiei Ștefăneasca

În anii 1822-1830 s-a construit moșia lui Nicolae Ștefănescu, logofăt. Moșia care îi poartă numele a avut o existență de mai bine de 50 de ani. Nicolae Ștefănescu era un logofăt moldovean cu avere și a fost adus la Câmpulung de starețul Filaret Apamina Beldiman de la mănăstirea Negru Vodă. Prin stăruința acestuia a zidit o biserică în satul Slobozia, care se afla pe moșia numitei mănăstiri, la 1831, pe a cărei inscripții se spune că a fost ridicată din îndemnul egumenului, care l-a și crescut. A fost ales județ al orașului în 1829. A fost enoriaș la biserica Domnească, unde este trecut în catagrafia din 1840. Este menționat de acte și la 1839, când are un conflict cu Ion Urinaru, stolnicul care îl reclamă protopopiei și el răspunde în acest fel: „Cucinste am primit cartea sfinției tale cu nr. 7725 cu alăturata jalbă în copie a dumnealui Ion Urianu, am văzut cele scrise, la care și răspundem, că în trecuta vreme am mers la dumnealui stolnicu Urianu, făcându-i arătare că o sa dau acel loc, unui negustor Gheorghe Leacul cu embatic câte lei 50 pe an în puterea unui bilet al dumnealui stolnicul care nu a voit să îngăduie că pe nimeni în urmă, s-a făcut dumnealui de sine epitrop și chemând pe preoți le-au pomenit de au dat trei stânjeni de loc. (Iară noi rămânem plecat 28 ianuarie 1859 (Arhiva Protoieriei de Muscel dosar nr. 19/1939,

pag. 70.) - Cinstitei Protopopii - Nicoale biv județ) Fiind om foarte bogat nu-l scutește nimic de a folosi procedee aducătoare de neajunsuri și nedreptăți. În jurul anului 1840 îl înfățișează mai puține acte decât în perioada anterioară. Acesta este una din cele puține. Totuși în 1850, era în bune raporturi cu Ion Urianu, pe care îl aduce să facă hotărnicia satului Godeni - act care are și o importanță documentară. Continuatorii dreptului de proprietate asupra acestei moșii sunt fiii săi: Gheorghe Ștefănescu, căpitan în garda civilă și primar al orașului Câmpulung și Anastase Ștefănescu medic, cunoscut mai bine ca participant la conferințe medicale internaționale. Ziarul „Vocea Muscelului” îl menționează cu o conferință pe care o va ține la 25 august 1883 cu titlul: „Câteva cuvinte de igienă rurală a districtului Muscel” (Consiliul Popular al orașului Câmpulung-Muscel, istoria orașului, Câmpulung, 1974, pag. 172.). Moșia a fost lichidată de cei doi frați Ștefănescu în anii 1883-1884.

11. Neînțelegerea dintre Godeni și Cotești

În ceea ce privește neînțelegerea îndelungată cu Cotești și care de fapt provine din lăcomia de pământ a mănăstirii Aninoasa capătă forme acute după 1827 când Ilie Vlădoianu face hotărnicia Godenilor scoțând pietrele marcatoare de hotar. Mai aproape de noi perioada neînțelegerii cuprinde anii 1827-1860, însă neînțelegerea își are izvorul în secolul al XVII-lea, odată cu înființarea mănăstirii Aninoasa.

12. Anaforaua marelui logofăt Ștefan Bălăceanu

În urma plângerii atât a Coteștilor cât și a Godenilor, marele logofăt Ștefan Bălăceanu face cercetare la fața locului și adresează raport divanului. Conținutul este acesta: „Către cinstitul judecătoresc divan al Principatului Valahiei. După buiurdisma cinstitului divan ce ni se dă la această alăturată jalbă a moșnenilor Cotești din sud Muscel s-au înfățișat jeluitorii înaintea mea prin trei dintrânșii, adică Toma și Marin și Nică sin Badea Voican cu pârâții moșneni din Godeni prin doi dintrânșii anume Ion Cercel și Ghețea Marghitoiu și făcând cercetare am făcut mai întâi anaforaua veliților boieri ce s-au făcut la leat 1828 martie 23 asupra prigonirii dintre jeluitorii Cotești cu pârâții Godeni pentru călcare ce au zis pârâții că le-au făcut Coteștii la moșia lor după alegerea ce au făcut în fața locului Ilie biv al treilea logofăt cumpărătoare că jeluitorii au arătat la judecată o copie de carte de hotărnicie a 12 boieri din leat 7228 - 1720 iunie 1, de ani 108 adeverite de cuviosul Isaia iconomul sfintei mitropolii și este scoasă din condica sineturilor casei sfintei mitropolii, având cuprindere că au fost orânduiți hotarnici din porunca domnitorului Nicolae Vodă Alexandru după cererea celui din acea vreme părintelui mitropolit să aleagă partea de moșie ce are mănăstirea Aninoasa din hotarul Cotești de către moșnenii de acolo

și de față cu egumenul ei, cu toți moștenii, am tras toată moșia prin trei locuri, punând funia din jos de hotarul Vlădenilor la capul moșiei dinspre râul Câmpulung în sus până în hotarul Grădiștei al mănăstirii Câmpulung stâneni 1054, la mijloc pe apa Bughii în sus din hotarul Vlădenilor până în hotarul Godenilor stâneni 2620 și la capul moșiei dinspre Aninoasa, iar din notarul Vlădenilor pe multe în sus până în hotarul Godenilor, stâneni 3430 în care hotărnicie arată în ce chip s-a dat mănăstirii partea pe jumătate dintr-aceștia stâneni pe lângă Vlădeni ai moștenilor Cotești partea lor pe lângă hotarul Godenilor. Au văzut dumnealor boierii și alegerea ce au făcut la fața locului în leat 1827 august 3 Ilie biv al treilea logofăt ce a fost orânduit de ispravnicul județului în care arată că au măsurat moșia Coteștilor și câți stâneni au găsit în stăpânirea mănăstirii la trei trăsuri atâția stâneni au dat și moștenilor Cotești și au găsit moșia Godenilor împresurată la câte trei trăsurile, cu suma stânenilor ce-i arată anume. Fără de a vedea Ilie mai sus numita carte de hotărnicie de 12 boieri, iar jeluitorii Cotești au arătat la judecată că din vechime au trecut cu stăpânirea peste semnele acestei hotărnicii ce sânt despre Godeni în partea ocolniței celei vechi, ot leat 7127 - 1619 de ani 209, atunci și au cerut să cerceteze la fața locului cu carte de blestem a se dovedi semnele din acea ocolniță, după care judecă dumnealor boierii că devreme ce la leat 7229 sânt ani 108, în urma ocolniței celei vechi cu o sută și un an s-a fost făcut hotărnicia tot trupul moșiei Cotești de 12 boieri orânduiți din porunca răposatului domn Nicolae Alexandru Voivod după cererea celui de atunci părinte mitropolit de față cu egumenul dintr-acea vreme al mănăstirii Aninoasa și cu moșnenii Cotești și s-au găsit la câteștrele trăsurile suma stânenilor care se arată mai sus într-acea hotărnicie, fiind primită de adevărata de către amândouă părțile, de aceea nu le-au mai rămas moșnenilor Cotești nici un cuvânt a mai cere ei să cerceteze semnele ocolniței cei vechi, de ani 209, după cum departamentul a fost găsit cu cale pentru ca nu toți Coteștii să ceară mai multă moșie decât suma stânenilor ce li s-a dat de hotarnici și așa s-a găsit cu cale ca să meargă la fața locului tot Ilie al treilea logofăt cu mumbașir portărel împreună cu boierul cel mai Coteștii, unde, fiindcă în numita hotărnicie nu se arată cu ce stâneni, s-a măsurat atunci moșia Cotești. După pravilă să se tragă cu stânenul răposatului domn Șerban Vodă Cantacuzino tot hotarul Coteștilor cu urmare întocmai după mai sus numita hotărnicie a 12 boieri ot leat 7228 (1720) ca să se îplinească la câte trele trăsurile ce le arată pe larg suma stânenilor moșiei Cotești ce într-acea hotărnicie se cuprinde și se pune semne și pietre statornice la împlinirea stânenilor acestor trăsuri pe linia răzorului despărțitor dintre Cotești și Godeni ca să nu se mai întindă Coteștii la moșia Godenilor și să le dea cărți de hotărnicie la mâinile lor spre a știi stăpânirea de acum înainte și Godenii și Coteștii, fără de prigonire cercetând și pentru venitul ce au luat Coteștii de la alegerea lui Ilie al treilea logofăt încoace, după stânenii ce se vor dovedi că i-au călcat din moșia Godenilor, care venit prețuindu-se, după cum acolo se obișnuia să se facă osebite alageri în scris ca să se apuce Coteștii a împlini

dreptul Godenilor, care această anafora a dumnealor valiților boieri s-au întărit și de către cinstitul divan prin judecata de la 30 ale trecutului mai cu o dreaptă și pravilnică poruncindu-li-se dumnealor boierilor ispravnici ai județului să se puie în lucrare întru toate întocmai. Acum jeluitorii Cotești prin alăturata jalbă a lor, care s-orânduit de cinstitul divan la mine în cercetare zice că după cuprinderea mai sus numitei hotărnicii a 12 boieri, cunoscându-se năpăstuiții, au alergat la sfânta mitropolie de au rugat pe părintele iconom să mai caute în condica cea veche a mănăstirii Aninoasa și după a lor rugăciune căutând s-a găsit o hotărnicie de 24 de boieri, făcută mai în urma hotărniciei de 12 boieri, cu 29 de ani în care se cuprinde mai deslușit semnele hotarelor, în suma stânjenilor și au cerut să se înfățișeze de al doilea amândouă părțile la Divan, ca după această din urmă carte de hotărnicie să-și afle îndestularea, iar de nu se vor mulțumi Godenii, nici pe această hotărnicie, atunci să li se cerceteze hotarele moșiei. Am cerut la jeluitori să ne arate hotărnicia ce zic că au găsit-o acum în urmă, care arătându-se se văzu cu leat 7257 (1749) iulie 20 de ani 80, adică cu 29 de ani mai în urmă a hotărniciei de 12 boieri ce se arată mai sus că este întărită de cinstitul Divan, iscălită această din urmă hotărnicie de 24 de boieri, între care este unul Dumitrașcu din Godeni, în copie adevărită de cuviosul Isaia iconomul sfintei mitropolii, au scos-o din cuvânt în cuvânt din condica cea veche a mănăstirii Aninoasa din județul Muscel cuprinzătoare ca hotărnicie că din porunca măriei sale Grigore Ghica Voevod fiind orândușiei 24 de boieri hotarnici și cu doi portari anume Pârvan și Ghinea, ca să aleagă, să hotărască moșia satului Cotești ot sud Muscel, de către moșia mănăstirii Aninoasa pentru că în domnia răposatului Nicolae Vadă fiind mitropolit părintele Daniel, au fost făcut sfinția sa altă hotărnicie cu 12 boieri, mergând însuși capul sfinției sale la aceea hotărnicie și cu cartea ce au făcut-o scriu că dolnițe 34 au găsit ale mănăstirii, dar moșnenii din Cotești se plâneau că le-ar fi împresurat moșia. Și pentru că nu li s-a făcut atunci dreptate, s-au jeluitorii la numitul domn Grigore Ghica Voivod și au cerut 24 de boieri îndreptători și că au scos moșnenii atunci un zapis al egumenului mănăstirii Aninoasa, Mihail, făcut de la luna lui Iulie dintr-acel an întru care au văzut că scrie fiindcă egumenul și toți moșnenii au mers înaintea părintelui mitropolit chir Neofit și dinaintea sfinției sale, s-au învoit și s-au așezat ca să stăpânească mănăstirea Aninoasa jumătate din hotarul Cotești și toți sătenii cealaltă jumătate după cum scriu în hrisovul răposatului Constantin Vodă Brâncoveanu și că după zapisele de legături ce au făcut întru care au văzut că scrie fiindcă egumenul și toți moșnenii au mers înaintea părintelui mitropolit chir Neofit și dinaintea sfinției sale s-au învoit și s-au așezat ca să stăpânească mănăstirea Aninoasa jumătate din hotarul Cotești și toți sătenii cealaltă jumătate după cum scriu în hrisovul răposatului Constantin Vodă Brâncoveanu și că după zapisele de legătură ce au făcut între dânșii, zic numiții hotarnici că n-au măsurat moșia, dar fiind această moșie pe despre apus de apa Bughea mai lată și pe către răsărit de apă mai îngustă n-au putut a potrivi cu trei trăsuri și au tras prin patru

locuri, întâi la mijloc în Siliște și pe despre: apus de apa Bughii, din hotarul Godenilor în jos până în hotarul Vlădenilor, au aflat stânjeni 3108 și la capul despre apus, au aflat stânjeni 3955 și iar la mijloc dinspre răsărit de apa Bughii din hotarul Godenilor în jos până în hotarul Godenilor în piatra ce au pus părintele Daniil Vlădica. Au aflat stânjeni 2708 și la capul dinspre răsărit, tot din hotarul Godenilor până în hotarul Vlădenilor au aflat stânjeni 2073 și că la fiecare trăsură au găsit stânjeni mai mult decât scria cartea de hotărnicie de au făcut-o cu părintele Daniil Vlădica și cum că după dreptate le-au împărțit moșia în două și au dat mănăstirii Aninoasa toată moșia dela un loc din jos de sat cu trăsura și suma stânenilor ce o arată pe larg și au pus pietre și la toți moșnenii, au rămas iar atâta moșie întru care este și satul și biserica și pricină între dânșii nu are pentru ce mai avea, căci moșia ce s-a convenit mănăstirii, au dat-o în partea de jos și partea din sus la Siliște și cu tot satul au dat-o ca să o ție moșnenii căci așa au aflat după dreptate și această carte au dat-o la mănăstire și asemenea carte ca aceasta s-au dat și la moșnenii din Cotești. După cum amîntrebat pe moșnenii Godeni ce au să răspundă împotriva și alt cuvânt destoinic nu avură, decât cerură să urmeze după hotărnicia de 12 boieri ot leat 7228 (1720) ce s-au întărit de către cinstitul divan, fiindcă la această din urmă hotărnicie s-au fost năpustit de către cei 24 de boieri hotarnici pe care i-au întrebat de s-a urmat vreo judecată pentru că această năpăstuire ce o provalise ei anume și au răspuns că nu s-a urmat nicio judecată; căroră li s-au zis că această dovadă de năpăstuire împotriva hotărniciei de 24 de boieri, urma să o facă moșii și părinții lor, mai vârtos acel Dumitrașcu Godeanu, care se vede iscălit, între aceilalți 24 de boieri hotarnici atunci când au amerisit acei boieri hotarnici din leat 7228 a 12 boieri, iar ei adică pârâții Godeni tocmai acum peste 81 de ani trecuți după pravilă nu pot să facă nici o pâră împotriva hotărniciei din urmă a 24 de boieri care în glăsuirea cu unul din Godeni se vede că au amerisit hotărnicia de mai înainte a 12 boieri și acestea cunoscându-le și înșiși pârâții Godeni au cerut în cele din urmă să se aducă de la mitropolie condica mănăstirii Aninoasa, din care s-a scos această copie de hotărnicie de 24 de boieri să se provalisească cu copia și de va fi copia întocmai cuprinzătoare cu cea din condică atuncea se va urma după această din urmă hotărnicie, fiindcă ei sineturi pentru moșia Godeni nu au și totdeauna au cerut ca după sineturile Coteștilor ce vor fi adevărate să se împartă moșia lor, Godenii, a căror cerere de a se provalisi copia cu condica de prisos are să-și ia hotărnicia de 12 boieri ot leat 7228 (1720), tot în asemenea copie s-au arătat la judecăți și li s-au mulțumit după aceea fără a mai face acest fel de împotrivire, dar pentru ca să nu mai rămâie vreo bănuială la mijloc și cuvânt în împricinuire au înfățișat pe cuviosul Isaia iconomul sfintei mitropolii de au venit la logofeție cu condica mănăstirii Aninoasa și parabolisind copia de mai sus arătată cu condica s-au găsit cuprinzătoare întocmai și s-a adevărit și de logofeție această copie. Deci în vreme ce în urma hotărniciei a 12 boieri ot leat 7228 (1720) iulie 1, care s-a întărit de cinstitul divan, peste 29 de ani, adică la leat 7257 (1749)

iule 20 - s-a făcut altă hotărnicie moșiei Cotești de 24 de boieri - 2 portari orânduți prin porunca mării sale Grigore Ghica Vodă, după nemulțumirea cu care s-a fost arătat, atunci moșnenii Cotești la mai sus numita hotărnicie a 12 boieri, că s-au năpăstuit și acești din urmă 24 de boieri hotărnicii, amerisind această hotărnicie, au tras moșia Coteștilor pe patru locuri și au găsit la mijloc în Siliște pe despre apus pe apa Bughii din hotarul Godenilor în jos până în hotarul Vlădenilor stâneni 3108 și la capul despre apus stâneni 3955 și la mijloc despre răsărit de apa Bughii din hotarul Godenilor în jos până în hotarul Vlădeștilor stâneni 3708 și la capul despre răsărit 3073, găsim la fiecare trăsură stâneni mai mulți decât se cuprinde în cea mai dinainte hotărnicie a 12 boieri asupra căreia se jeluiau moșnenii atunci că s-au năpăstuit și după dreptate, împărțind această sumă de stâneni pe din două. Au dat acești 24 de boieri partea mănăstirii Aninoasa din jos dinspre Vlădeni în sumă de stâneni și cu pietre, iar partea cea din sus dinspre Godeni, au dat-o moșnenilor Cotești, cu atâția stâneni câți au dat și mănăstirii și această carte de hotărnicie dovedindu-se adevărată, după cum în cele din urmă au cunoscut-o și pârâții Godeni rămânând fără cuvânt. De aceea carte de hotărnicie a 12 boieri ot leat 7228 (1720) au rămas stricată, cu hotărnicia cea din urmă a 24 de boieri și după tot cuvântul dreptății urmează a se da stâneni Coteștilor după cuprinderea mai sus numitei cărți de hotărnicie a 24 de boieri, între care este iscălit și chiar unul dintre moșnenii Godeni și este urmată această din urmă hotărnicie cu stăpânirea fără prigonire în diastină de 81 de ani trecuți precum înșiși pârâții Godeni cunoscând această dreptate a Coteștilor au cerut că de va fi copia de hotărnicie a 24 de boieri întocmai după condică, să se urmeze după dânsa și așa se cuvine acum a se porunci de către cinstitul divan la hotărnicia ce-și va lua amândouă eventualele părți să se urmeze cu tragerea moșiei Coteștilor și cu împlinirea sumei stânejnilor întru toate întocmai. După această din urmă carte de hotărnicie a 24 de boieri ot leat 7257 iulie 20 și după această urmare de a se dovedi vreo călcare urmată ori de Cotești din moșia Godenilor sau de Godeni din moșia Coteștilor, să cerceteze hotarnicii venitul acestei călcări după anaforaua dumnealor veliților boieri și să le dea în scris spre a se pune parte ce va fi urmat acea călcare să îplinească dreptul celeilalte părți. Dar fiind la mijloc hotărârea cinstitului divan, cu coprinderea mai sus arătată, rămâne ca iarăși de către cinstitul divan să se dea acea desăvârșită hotărâre asupra pricinii în ce chip să urmeze (2 iunie 1829 - Ștefan Bălăceanu, vel logofăt (Arhiva Parohiei Godeni. Și acest act a fost copiat tot de preotul Ion Răuțescu. Despre actele copiate de dânsul spune: „Copiate întocmai după originalele cirilice de la Academia Română și Arhivele Statului." El nu dă amănunte despre manuscrisele consultate; fiind cunoscut ca un cărturar pus în slujba adevărului, dovedind foarte multă exactitate în copierea sau indicarea surselor - în monografiile sale - se poate crede pe cuvânt mai ales că până în prezent aceste acte nu au fost publicate în colecția de documente privind istoria României.)).

13. Încadrarea ca boierinaș mazil a lui Ioniță Dumitrache

Nu s-au găsit încă documente pentru a preciza poziții mai ridicate pe care le ocupau unii locuitori ca Ion Cercel, Constantin Ghizdaveț, frații Buldohan și alții. În 1 ianuarie 1854 Ioniță Dumitrache este confirmat în poziția de boierinaș mazil printr-un document deosebit: Sfatul Administrativ al Principatului Țării Românești. Ioniță Dumitrache din satul Godeni, județul Muscel, dând la vistieria satului toate încredințările cerute pentru a se cuviința pe temeiul dispozițiilor nescrise prin Regulamentul Organic s-a așezat la orânduiala boierinașilor mazili. Pentru aceasta i s-a dat acest document la mână încredințat cu iscăliturile și pecetea Sfatului Administrativ după care urmând toate îndatoririle legiute pentru mazili, va dovedi și toate drepturile și privilegiile hărăzite îndatoririlor acestora. (Șeful Departamentului Vistieriei - ss. Nicolae Băleanu - secția T. Anul 1854 luna Ghenarie - nr. 77 București (Arhivele Statului Pitești. Fondul de acte vechi Ion Dumitrache. Ioniță Dumitrache era trecut la această poziție din mai 1836))

14. Construirea localului de primărie

Primăria a funcționat în casă închiriată vreme de patru ani la Din al Badii (Mărturisirile lui Ion I. Dumitrache, Nicolae Ispas, Constantin I. Proca, Sfatul sătesc a avut local propriu pe un loc în partea sudică și ocupând chiar o porțiune din terenul pe care se află amplasat căminul cultural.). În 1870, s-a construit local nou de primărie, așezat cu fața spre gârlă, cam la jumătatea clădirii școlii celei vechi, în ființă și astăzi. La 3 noiembrie, primarul Ion Dumitrașcu încheie un proces verbal în care spune: „Astăzi la 3 noiembrie, adunându-se în pretoriul primăriei și în ședința publică ținând cea din urmă licitație pentru darea prin licitație a construirii din nou a localului primăriei și mobilierului și compus dint-un garderob în înălțime de un stânjen, în lățime de șase palme domnești, cu trei polițe înlăuntru, ușile în canaturi cu balamale și broască, una masă de cinci palme domnești pătrată, fața cu cutie și broască, două scaune cu rezemători, tot acest mobilier lucrat de tâmplar și dintre toți concurenții ce au fost prezenți, niciunul nu a lăsat în folosul comunei cu preț mai favorabil, decât dumnealui Nicolae Ștefan Dumitrașcu cu cifra de lei noi 445 bani 50 și astfel că și-a adjudecat pe persoană pentru care dar s-au dresat prezentul proces verbal subscris de noi parte licitată și persoanele ce au fost prezente și care proces împreună cu lista de licitație se va înainta prin domnul subprefect la aprobare onor Comitetului permanent. Semnează Ion Gh. Dumitrașcu, primar; Dan Neagoe, Nicolae Arsene, Ion Iorga Ispas, Ion Iancu Grigore, Nae Ștefănescu, preot Constantin duhovnicul, membri; Nicolae N. Frățilă, Nicolae Ghețea și Din Ispas, față" (Arhivele Statului Pitești. Dosarul respectiv pe 1870). La 14 decembrie, Comisia permanentă comunică: „Aprobă atât prețul ieșit la licitație ținută care este

prevăzut în bugetul acelei comune pentru anul viitor 1871, cum și condițiile care se vor face cunoscute acelui consiliu comunal prin subprefectura respectivă". Semnează Gheorghe Bilciurescu, Ion Beștelei, Scarlat Anghelleanu și Ion Săndulescu (Arhivele Statului Pitești. Dosarul respectiv pe 1870). La licitație au luat parte preotul Constantin duhovnicul, Ion Gheorghe Dumitrașcu, Dan Ion Neagoe, Nicolae Ghizdaveț, Ion Iancu, Ion Gheorghe Dumitrașcu, Gheorghe Nicolae Grigore, Nicolae Nicolae Frățilă, Nicolae Ștefan Dumitrașcu; sumele pentru care au licitat au fost între 705-446 (Arhivele Statului Pitești. Dosarul respectiv pe 1870).

15. Mișcarea sătească împotriva preotului Constantin Diaconescu

În urma demersurilor preotului Constantin Diaconescu a fost adus hotarnicul Pandele Marinescu ca să facă hotărnicia satului. Preotul avea petece înfundate și voia să le comaseze după Mal. Hotărnicia făcută nu s-a respectat; preotul după ce a primit patru pogoane de pământ s-a împăcat cu sătenii, care a cedat definitiv numai după ce s-a produs mișcarea sătească pentru pedepsirea lui. Sătenii fiind nemulțumiți de hotărnicia lui Pandele Marinescu, care comasase petecele înfundate ale preotului și aflându-se în ritm cu mișcarea țărănească cu efecte serioase în unele județe, în noaptea de 31 mai 1882 fiind constituiți într-un grup format din: Ion Gh. Dumitrașcu, Gheorghe Dumitrache, Tănase și Ion Vlăduță, Constantin Dumitrașcu și Constantin Sandru, îl urmăresc pe preot în propria locuință, dar cu mare greutate scapă cu viață. Sătenii s-au ridicat pentru a-l pedepsi, răsplătindu-l pentru hotărnicia samavolnică ce făcuse.

16. Construirea localului de școală

După ce vechiul local din Proculești - azi căminul proprietate Petre David - a fost demolat din cauza vechimii, în 1898, Primăria, din bugetul comunal, fiind ajutată de Casa Școalelor, ridică un local de școală, constructor fiind antreprenorul Antonio Marchetti din Câmpulung. Localul deși are o existență de trei sferturi de veac este în ființă și astăzi. După ce nu s-a mai putut folosi vechiul local, până la cel actual s-a funcționat aproape un sfert de veac în case închiriate, una a lui Ion C. Cârstea și alta a preotului Constantin Diaconescu, prima în Godești și cealaltă în Valea Sucetului.

17. Semne în favoarea țăranilor la 1907

Mișcarea țărănească din 1907 a acționat puternic în țară. Ea s-a simțit și în Godeni prin urmărirea ceferistului Gheorghe Niculescu suspectat pentru vederi progresiste. A stat ascuns în proprietatea lui Gheorghită al Savului până s-au liniștit lucrurile.

18. Primul război mondial

Acest război (1916-1918) a fost cunoscut din plin de fiii satului. S-au făcut tranșee pe vârful Ghilanului, pe Coasta Popii, cele două masive dominante ale satului, dar luptele au ținut mai puțin de o zi. În sat s-a instalat comandatura germană și se lua cetățenilor întrebându-i metode aspre: lapte, ouă, carne. De frica nemților lumea s-a ascuns în Valea Mătușii, vechi loc de retragere. Nemții ridică clopotul cel mare de la biserică pentru a-l folosi la turnarea obuzelor. Fii satului au luptat în Dobrogea, în jurul Bucureștiului, în lunca Argeșului, în munții Muscelului, în Moldova dar mulți au murit secerați de tifos exantematic. Se cunoaște că pe cele două versante ale satului s-au făcut tranșee, încă înainte de începerea războiului. În comunicatele de război, Godenii apar prima dată în discuție la 11 noiembrie 1916, când generalul Cotesco, comandantul corpului II Armată, în ordinul nr. 924 spune: „Am luat măsuri a se retrage de pe front restul brigăzii a III-a Călărași care se va aduna la Godeni cu o baterie spre a avea o trupă mobilă spre aripa stângă spre orice eventualitate” (Mareșalul Alexandru Averescu, *Notițe zilnice din război (1916-1918)*, Ediția a III-a, Editura Cultura Națională, 1937, pag.399). Cu raportul nr. 951 din 14 noiembrie 1916, același general raporta Armatei a II-a: „Forțele inamice aproximativ două batalioane cu mitraliere se îndreaptă concentric spre Domnești, înaintând spre Mușetești-Valea și pădurea Brătiei. S-a ordonat ca brigada a III-a Călărași să oprească înaintarea inamicului în direcția: Domnești-Godeni rezistând succesiv pe înălțimile ce se găsesc pe această direcție (Mareșalul Alexandru Averescu", *Notițe zilnice din război (1916-1918)*, Ediția a III-a, Editura Cultura Națională, 1937, pag.400). Mareșalul Averescu a scris la 13 noiembrie 1916: s-au făcut o nouă grupare de forțe, creându-se un grup sub comanda generalului Prezan pentru a opri înaintarea inamicului din vest și sud vest, din direcția Olteniei unde se prăbușise frontul. Corpul I Armată se va retrage pas cu pas în zona dintre Argeș și râul Bratia (Acesta este la 3-4 km departe de Godeni), păstrând comunicația Mușetești-Domnești-Berevoiești-Câmpulung. Retragera grupului Nămești era în funcție de felul cum se desfășura Armata I-a care avea sarcină să păstreze comunicația Mușetești-Domnești-Berevoiești-Câmpulung (Mareșalul Averescu, opera citată, pag.101). La 14 noiembrie, Averescu scria: dreapta Armatei I-a s-a retras la sud de Curtea de Argeș, iar detașamentul ei de legătură cu Armata a II-a a părăsit Mușetești, trecând la Bălilești în Valea Bratia. Două batalioane inamice înaintază spre Domnești. Armata I-a se retrage în mod precipitat - aceasta în ziua de 16 noiembrie (Mareșalul Averescu, opera citată, pag.103-108). Deci punctul critic pentru Godeni a fost intervalul 11-16 noiembrie. După ce Armata a II-a a pierdut pozițiile începând retragera, a început retragera și grupul Nămești. În sat, în localul Băncii Populare „Cuvioasa Paraschiva” s-a instalat comandatura germană, de care am vorbit mai

înainte și prin jandarmi și primărie a început să strângă provizii pentru armata lor. Dar înainte de aceasta unii și-au căutat loc de ascunziș în Valea Mătușii, iar alții au luat drumul refugiului îndreptându-se spre sud, ca după aceea să ia drumul Moldovei; n-au ajuns decât până la Drăghici, căci fiind întâmpinați de nemți, s-au înapoiat (Mărturii ale bătrânilor: Ion I. Dumitrache, Constantin Gh. Mălăncioiu, Nicolae I. Ispas, Năstase Sandru, Elisabeta Argeșeanu, Ion Grigore Ghizdaveț, din anii 1946-1948).

19. Al doilea război mondial

Ca în orice război și poate cel mai mare dintre ele, cel de al doilea război mondial a cerut importante sacrificii materiale. Numărul morților în lupte depășește pe cel din primul război mondial. Au murit sau au dispărut următorii: Enache N. Alexandru, Mălăncioiu Gheorghe, frățilă Gheorghe, Gheorghe Dumitru, Ilie Nicolae, Nițu Vasile, Arsene C.C. Ion, Andrițoiu Gheorghe, Diaconu Nicolae, Dragomir Ion, Costea Nicolae, Diaconu S, Gheorghe Nicolae și Gheorghe Dumitru (Lista este extrasă din registrele de satare civilă ale satului Godeni).

20. Constituirea unei comune noi

Comuna Godeni așa cum se înfățișează astăzi ca fiind întinsă pe un vast teritoriu, cuprinzând cinci sate: Godeni, Cotești, Capul Piscului, Malu și Bordeeni, a luat ființă la 5 iunie 1968, când s-a constituit consiliul Popular și cu el noua formă de conducere a administrației locale, prin muncitori, țărani și intelectuali. Aspecte ale mișcării sindicale și muncitorești în care au militat muncitori din Godeni Ion bucur Duță care a lucrat toată viața la brutărie este un exemplu de luptător în mișcarea sindicală. A luat calea brutăriei fiindcă era țăran sărac și avea o casă de copii. De la el se păstrează două tablouri care reprezintă momente ale mișcării sindicale bucureștene, din anul 1912. În ele se disting proletari din Godeni, care însă nu se mai află în viață ca: Constantin Eftene, Petre Stătoiu, Ion Savu, Constantin C. Dumitrașcu și bine înțeles Ion Duță, toți de meserie brutari. Un tablou intitulat: „Lucrători brutari” în 13 mai 1912, fotografiați la moara Ciurel. Ambele tablouri sunt în strânsă legătură și reprezintă pe manifestanți înainte și după grevă, iar cel de al doilea îi reprezintă în stare de arest în fața tribunalului (Tablourile ne-au fost comunicate de Eleonora Gh. Arsene). O participare progresistă a satului esate mica răscoală care are loc la 1888 încadrată în răscoala de amploare care a avut loc în țară pornită împotriva preotului Constantin Diaconescu, care prin achiziția de terenuri își satisfăcea lăcomia de pământ, mulți oameni săraci au vrut să cumpere pământ dar s-au izbit de rezistența preotului, cu care chiar s-au judecat la Curtea de Casație (După mărturiile lui Ion Dumitrache,

Năstase Sandru, Păun Ghizdaveț, Maria savu (Mieiloaia), Paraschiva Dumitrașcu (a Chiții) și Gheorghe Pantilimon). Înainte de noaptea atacului, primarul se luase la trântă cu preotul încercându-i puterile. El a fost ajutat de un grup de săteni care au fost arătați la capitolul „Evoluția istorică”. Răscoala s-a produs în noaptea de 31 mai 1888. Preotul s-a ales cu ceva tăieturi la mâna dreaptă și la gât. Se pare că scopul nu a fost să-l omoare ci numai să-l sperie mai puternic. Frații Tănase și Ion Vlăduță s-au ales cu ani grei de închisoare executați la Focșani. Se cunoaște că preotul s-a purtat urât cu țăranii cu ocazia hotărniciei din 1883 (După mărturiile lui Ion Dumitrache, Năstase Sandru, Păun Ghizdaveț, Maria savu (Mieiloaia), Paraschiva Dumitrașcu (a Chiții) și Gheorghe Pantilimon). Și în satul Godeni, răscoala din 1907 a avut ecou. Gheorghe Niculescu care era ceferist a fost suspectat și a trebuit să stea trei zile într-o butie așezată cu gura în jos, fiind urmărit de jandarmi. Niculescu a fost iubit de săteni fiindcă le da îndrumări și le făcea petiții. Ca orice ceferist era un om cu vederi înaintate. Oligarhia locală îl considera venetic și urmărea să-l scoată din comună. Unul din ei îi spunea: „Să-l dăm afară ca pe o buruiană rea” (Mărturia lui Ion Gh. Costea, care aprecia just acțiunea lui Niculescu). La acțiunea progresistă a înaintașilor se adaugă și strădania pentru făurirea unor zori mai bune ducând lupta în condiții de asuprire din partea guvernanților burghezo-moșierești, distingându-se doctor Iulian Manu, Gheorghe Gh. Schiteanu și comuniostul ilegalist Ionel Marghitoiu. Studentul medicinist Iulian Manu întreținea la Godeni discuții publice la horă, arătând caracterul injust al războiului dus de Mussolini în Abisinia și demasca în același timp pe legionari, care ca unelte inconștiente și oarbe ale fascismului, susținea pe Franco în timpul războiului civil din Spania (Câmpulung-Mușcel. Ieri și azi, istoria orașului, Câmpulung-Mușcel, 1974, pag. 187). Activitatea sindicală și politică a fost desfășurată de mineri și brutari cu mare avânt. Și intelectualii și-au adus contribuția la dezvoltarea progresului politic și profesional în condițiile în care au trăit îndeosebi între cele două războaie. Minerii au avut o activitate puternică în timpul celui de-al doilea război mondial și intelectualii și-au adus contribuția înainte și în timpul celui de al doilea război mondial. Brutarii s-au ridicat ca o ripostă la 1912 împotriva legii meseriilor din 1912. Ei participau la o mișcare de stradă în București, bine organizată, alături de alte categorii muncitorești, cum îi arată tablourile anexate, înainte și după greva din iunie 1912, adunați pe câmpul de la moara Ciurel; înainte de grevă și arestați în fața tribunalului după grevă.

Viața Economică

Economia satului Godeni, sub regimul moșieresc a purtat amprenta economiei generale din acea vreme, ea fiind foarte înapoiată, formele de exploatare capitalistă

se împlăteau cu rămășițele feudale. Bogățiile subsolului și cele mai bune terenuri de cultură se găseau în mâinile capitaliștilor și chiaburilor. Industria era slab dezvoltată și înzestrată cu utilaje vechi, adâncind înapoierea economică. Bogățiile erau exploatate nerațional. Nu se făceau explorări noi și nu se putea ști pe ce se contează în viitor. Se adaugă lipsa unei tehnici moderne în industrie. Țăranii fiind lipsiți de unelte moderne practicau o agricultură înapoiată. Din această cauză, recoltele erau slabe și nestabile (Victor Tufescu, Claudiu Giurcăneanu și Aurel Banu, *Geografia Republicii Populare Române*, Editura didactică și pedagogică, 1965, pag. 141-142). Nu se poate dezbate în satul Godeni problema economică pe perioade istorice. Epoca feudală însă se desprinde cu claritate. Se dezvoltă industria casnică, dar scade numărul proprietarilor de pământ. Pământul fiind puțin și slab productiv, în epoca mai nouă, face ca mulți țărani să ia drumul orașului pentru a-și câștiga existența, vânzându-și mâna de lucru și practicând unele meșteșuguri. În mina locală de cărbuni puțini își găseau de lucru în sistemul rudimentar de atunci; cei mai mulți luau drumul brutăriei. Muncitorii își câștigau existența vânzându-și dreptul la subsol. Până nu demult obiectivele economice ale satului erau: mina de cărbuni, secția de pulpă, două darace, două mori și patru cârciumi. Pentru a se aproviziona cu porumb, pentru că localitatea era deficitară, unii locuitori se duceau cu mere, pere, prune opărite în Vlașca sau Teleorman și în schimbul acelor fructe primeau porumb. În târgul de la Vinerea Mare, localnicii se aprovizionau cu cele necesare pentru iarnă: varză, zarzavat, articole de îmbrăcăminte: zeghi, cioareci, obiele, opinci, ii, fote. Mai demult tolbașii aduceau țesături orășenești pe care le vindeau tot la acest târg. Târgul din Vinerea Mare este un fapt economic și comercial. El era profitabil nu localnicilor, ci celor care se ocupau cu negoțul și băteau anumite târguri. Acest târg pentru localnici însemna acoperirea sărăciei. Ei cumpăr și articole care aici se aduceau pe o scară mai redusă, fie din nepricepere, fie din lipsă de timp, dedicându-se altor îndeletniciri. Situația economică din vremea aceea se desprinde din unele statistici. Dintr-o statistică din anii 1886-1899 desprindem îndeosebi creșterea vitelor, se adaugă borhotul din prune, recolta de fân, număr de case, numărul capilor de gospodărie. Se dă această situație: pentru anul 1886: vedre de prune 722, care de fân 725, case 208, locuitori 158, boi 155, vaci 180, oi 54, capre 106, cai 7, rămători 252; pentru 1887: 4208 vedre, care de fân 715, case 210, locuitori 144, boi 250, vaci 275, capre 112, cai 11, rămători 280; pentru 1895: vedre de prune 1000, care de fân 250, case 206, locuitori 890, boi 250, vaci 200, oi 124, capre 199, cai 13, rămători 188, poverne 15, contribuabili 180, junci 101, junici 100, pentru anul 1896: vedre de prune 2000, care de fân 220, boi 350, oi 200, capre 100, cai 6, contribuabili 185; pentru anul 1899: care de fân 1000, boi 100, vaci 100, oi 330, capre 80, cai 15, contribuabili 200, junci 115 și junici 91. Datele de mai sus rezultă din dosarul nr. 6/1886, dosar nr.71/1887, dosar nr. 51/1895, dosar nr. 11/1897, existente în fondul Prefecturii de Muscel al Arhivelor Statului Pitești și adresa nr. 7057 din 28

septembrie 1899 a plaiului Nucșoara existentă în același fond. Fânul în anii 1895 și 1899 este redat în tone. Pentru anul 1899, mai adăugăm o moară și 90 de viței. Activitatea economică desfășurată de locuitori o desprindem și din actele practicate de ei. Dintr-un act din 20 aprilie 1816 rezultă că Matei Godescu și nepotul său Nicolae vând lui Constantin Andrițoiu și lui Dumitrache, ginerele său un măr sălciiu în lovul de la Bîsă pe prețul de trei taleri; fie că terenul a fost vândut mai înainte și vânzătorii și-au rezervat dreptul asupra mărului, fie că vând mai întâi mărul și își rezervă dreptul să vândă terenul mai târziu. La 19 iunie 1925, Ion Constantin Godescu vinde un loc cu plute în Valea Muestrii împreună cu trei meri ce se află pe acel loc, lui Dumitrache Staicu Albescu pe prețul de 12 taleri. La 30 noiembrie 1837, moșul Godescu vinde lui Ioniță Dumitrache Staicu patru pogoane de pământ în Căbarta pentru suma de 160 de lei pentru a putea suporta cheltuielile la facerea hotărniciei. La 25 aprilie 1845, Nicolae Vlaicu Popescu îi vinde lui Ene Căpraru, un măr alb la Curătură, alături de Coasta Popii pe prețul de 8 lei. La 20 august 1850, Dinică Ion după Vale vinde lui Ioniță Dumitrache un pogon de pământ în Căbarta de sus pe prețul de 200 lei pentru a plăti o datorie a tatălui său. La 5 martie 1785, Staicu Albescu face un testament fiului său adoptiv Dumitrache în care spune că lasă soției sale parte din moșia de la Albești; îi lasă vite, lucrurile casei, fiare de plug, iar ea la rândul său să le lase lui Dumitrache. Averea din Albești se compune din cămin de casă și vite; parte din moșia cumpărată de la Bucur Purcărea le lasă fraților săi căci surorile au fost înzestrate mai înainte. La 20 martie 1785, testamentul este întărit de judecătorul Gheorghe Viver, Nicola serdarul și mai mulți preoți. La 5 martie, Voica îi lasă lui Dumitrache o casă în mahalaua Sfântul Nicolae, o vie în Dealul Ciocăneștilor, o holdă de cânepă peste râu, moștenită de la Manole; o holdă moștenită de la Albescu; o livadă de fân în Horhoitoarea din Stoenesti, un cămin de casă la fântâna de piatră și o livadă de pruni la Godeni. Și la acest testament ia parte judecătorul Gheorghe Viver, serdarul Nicolae și Nicolae Mazilu și mai mulți preoți, mențiunea fiind făcută la 20 martie. La 25 aprilie 1837, Ion Constantin Godescu dă un înscris lui Radu Simion Pandele în care spune că a dat de zestre sorei sale un petec de loc pe care el l-a cumpărat de la cumnatul lui și s-a sculat Radu ca să răscumpere acel petec de loc și pentru că acel petec îl vânduse a trebuit să-i dea alt loc în schimb, în suprafață de un pogon. Locul l-a dat la Brusturi sau Lazuri și pentru un măr i-a dat un nuc, iar pentru alții doi meri i-a dat un măr creșesc. La 24 august 1847, s-a făcut o foaie de ispașe pentru că Joiței, soția lui Ioniță Mamulea, i s-a stricat o grădină de porumb de vitele Mariei Constantin Șerban. La 18 octombrie 1839, Ene Tudor Căpraru dă un înscris lui Nicolae Ștefănescu că l-a împrumutat cu suma de lei 165. Același la 6 martie 1844 dă un înscris că a fost împrumutat de Nicolae Ștefănescu cu suma de lei 90. La 25 mai 1849, Constantin Vlăduță se împrumută la Ion Dumitrache cu suma de 42 de lei. La 27 martie 1851, Judecătoria stabilește epitrop asupra casei lui Iosif Nemțoiu pe Nicolae Godeanu, comunicându-i regulile

pe care trebuie să le respecte. La 12 mai 1852, Ghețea Ciungu dă un zăpis lui Ioniță Dumitrache că având niște meri pe pământul acestuia, a venit de la Suptcârmuire și s-a împăcat primindu-și drepturile. La 19 august 1856, Oprea Simion Simion Niță Mamulea spune ca să rămână buna cumpărătoarea din 22 august 1852 și Ioniță Dumitrache i-a mai dat 100 de lei, în afară de 132 lei dați mai înainte și s-a stins neînțelegerea dintre ei. La 16 ianuarie 1849, Ion Mareș face o foaie de zestre fiicei sale Ioana, dându-i jumătate din locul de la Solda și jumătate de la Nucii Unchiașului, doi boi, o vacă, o rochie și un antiriu de samalagea, o rochie de stambă, o fermenea de tibet, scurteică lungă îmblănită, 7 ii bune de mătase, două cămăși bune, trei ii de purtare, șase perne cu fața de lână, două mărimi, două peșchire de bumbac, patru peșchire de purtare, un cearceaf pentru tron (Cearceaf pentru tron. Țesătură din cânepă sau bumbac cu care se acoperea lada de haine sau pânzeturi. Prin tron se înțelege o ladă în care se păstrează mălaiul sau alte alimente, de obicei în casa mare, unde nu se făcea foc și nu erau variații de temperatură ca mălaiul să tragă sau să mucegăiască.), una masă, una față de masă, două brăie, trei fote, o zeghe, o pătură, o scoarță, un procov și o pereche de desagi. La 15 martie 1830, divanul hotărăște să se facă noi măsurători pentru a se stabili hotarul dintre Godeni și Cotești. Actul este semnat de mitropolitul Neofit, episcopul Ilarian al Argeșului, Barbu Văcărescu, Constantin Bălăceanu, Grigore Băleanu, Grigore Filipescu, Mihalache Ghica, Dumitru Radovici, Enache Arghiropol, Dumitrache Ralet, Ștefan Bălăceanu, Mihai Manu și Nestor Ralet. La 26 septembrie 1831, Iordache Goleșcu face un raport în care arată că au fost orânduiți hotarnici Iancu Greceanu și Alexandru Popovici, că la început s-a prezentat Alexandru Popovici, fără Iancu Greceanu și ulterior Iancu Greceanu fără Alexandru Popovici, Godenii refuzând să ia parte fiind ocupați cu culesul viilor, adunatul prunelor și strânsul porumbului. Procesul purtat cu Coteștii a fost de lungă durată. Godenii au câștigat punctul Prigonirea-Borea, totalizând 10 pogoane de pământ, după patruzeci de ani de demersuri, judecăți, amânări, bacșișuri și plocoane, care s-au ridicat la suma de 10.000 lei. Din actele prezentate avem o oglindă a vremurilor mai vechi sau mai noi a preocupărilor materiale care influențează viața sătenilor. Din ele se desprinde lupta nesfârșită pentru glia atavică de pământ și înfrângerea evidentă a unui mare număr de titulari de drepturi. Viața economică și în Godeni a trecut prin fazele prin care au trecut mai toate satele țării noastre. De timpuriu s-a semnalat clasa țăranilor aserviți. Suprafețele de cultură erau mici. Feudalii stăpâneau multe sate. Ca proprietari de pământ țăranii erau organizați în obști. Țăranul stăpânea vatra satului, iar obștea-câmpul. Cu timpul s-a produs o diferențiere de averi și aceasta a dus la destrămarea obștii. Satele au fost cotropite din cauză că obștile au slăbit. Anumite evenimente, răscoale și războaie au influențat starea materială a țăranimii. În satul Godeni ocupația importantă a fost creșterea vitelor cu mult mai veche decât agricultura însăși. Din situația statistică ce anexăm rezultă că această ocupație era

puternică și în deplină dezvoltare. Documentele cercetate la arhivele Statului Pitești dovedesc cu prisosință acest lucru (Dosar nr.6/1886. arhivele Statului Pitești. Fond Prefectura de Muscel. Dosar nr. 71/1887. Dosar nr. 51/1895. Dosar nr. 11/1897; adresa nr. 7057 din 28 septembrie 1899 a Plaiului Nucșoara). Specificul actelor practicate în secolul trecut nu interesează numai viața agricolă a cărei emanație sunt, ci și viața economică însăși. Agricultura prezintă numeroase aspecte. Se fac înstrăinări de pământ pentru plată de datorii, pentru a suporta cheltuielile hotărniciei, pentru procurarea de bani pentru cheltuieli mărunte, cum rezultă din zapisul moșului Godesc din 30 noiembrie 1837 care vinde lui Ioniță Dumitrache patru pogoane de pământ pentru a suporta taxele hotărniciei, zapisul din 26 iunie 1849 al lui Radu sin Pandele din Mal care vinde un petec de loc sub Râpa Malului, zapisul din 20 august 1850 al lui Dinică Ion după Vale care vinde un pogon la Căbarta de Sus lui Ioniță Dumitrache, zapisul lui Ion Constantin după Vale, care vinde aceluiași Ioniță Dumitrache 25 de prăjini de pământ la Căbarta cea înaltă; alte acte privesc înstrăinări de pomi: 20 aprilie 1816, Matei Godescu vinde lui Constantin Andrițoiu și ginerelui său Dumitrache Staicu un măr sălcu în locul de la Bîsă; la 19 iunie 1825, Ion C. Godescu vinde un loc cu plute și trei meri pe el lui Dumitrache Staicu; la 25 aprilie 1845, Nicolae Vlaicu Popescu vinde lui Ene Popescu un măr alb la Curătură; unele acte sunt testamente. Un împrumut important, în sumă de 2600 lei face Nicolae Dumitrache negustorul la Nicolae Nicolau din câmpulung la 16 ianuarie 1859; restituirea sumei o ia asupra sa Ioniță Dumitrache, care primește în schimb exploatarea viei din dealul Ciocăneștilor. Forme juridice sunt și hotărnicile care fac comasări, schimbări de terenuri însușite pe nedrept. Locuitorii satului au avut drepturi la păduri. Floarea N. Dumitrache a deținut 298 de dramuri în Năvap și 26 de dramuri în Ciocanul. Din obștea moșnenilor Berevoiești înființată la 1915 făceau parte 93 de membri din Godeni; 53 de membri aveau drepturi atât în Ciocanul, cât și în Năvap, iar 40 aveau drepturi numai în Năvap (V.V.Caramela, Obștea Năvapului, 1937, Tipografia GH. N. Vlădescu, pag. 30). Și în hotarul satului au fost numeroase păduri. Când satul nu era așa populat, pădurile se întindeau dinspre luncă până în gura Costișului. Tulpinile, Opritura de Tufani amintesc pădurile care au fost în partea de răsărit a satului. Unele acte amintesc de angajări de pădurari. Pulsul economic al satului este explicat și de hotărnicii. Hotărnicia din 20 iulie 1749 a fost făcută de o comisie de 24 boieri hotarnici, cu reprezentanți de-ai Godenilor și ai Coteștilor. Cea mai veche hotărnicie este cea a Coteștilor din 1618, care amintește și unele hotare ale Godenilor, apoi cea de la 1702, 1720, 1827, 1830, 1838, și 1852 (Această hotărnicie este făcută de serdarul Ion Urianu, în perioada 1849-1852. La 1 februarie 1840, a fost chemat de Zmaranda Baloteasca la Lerești pentru a face hotărnicie acestei moșii (Pr. Ion Răuțescu, câmpulung Muscel, op. Citată, pag. 106)) și 1883. Hotărnicia lui Bozianu din 1838 este importantă pentru că, pentru prima

oară se vorbește de împărțirea moșiei pe patru moșii; la fel a PROCEDAT ȘI Ion Urianu, în anii 1849-1852. Cea de la 1883 a fost aducătoare de neajunsuri și a trezit o mișcare a țăranilor împotriva preotului din acea vreme, din cauza lăcomiei lui de avere. Viața nouă a satului se desfășoară în condiții optime. Standardul de viață este altul. Fiecare poate să se descurce mai bine, ca miner, colectivist, funcționar, gestionar sau salariat de orice natură. S-au obținut rezultate remarcabile. Îmbunătățirea se datorește faptului că s-a aplicat pe scară largă știința conducerii și s-a organizat în chip modern producția și munca. La baza acestor rezultate stă munca organizatorică.

Subsolul. Subsolul satului este o bogăție apreciabilă care dă de lucru atât localnicilor cât și celor din alte localități. Această bogăție constă în lignit nou care a început să fie exploatat din 1890. La început, cărbunele se scotea de la suprafață și se întrebuința la încălzit în casă. Primii cărbuni s-au scos de la Curătură. S-au găsit cărbuni la Miriști, Mureș, Pîrloage, Nucii Unchiașului și Cîrnu. Primii beneficiari ai acestor cărbuni au fost Fabrica de hârtie din Câmpulung și o moară din Potcoava. Curând după descoperirea cărbunelui apar capitaliștii industriali: în 1913, se înființează societatea Lignitul la Pescăreasa. La Godeni, Stoicescu vroia să deschidă gură de mină la Stupinița, în Popești. La Mureș, a deschis gură de mină Ion N. Frățilă, fiind asociat cu Teclu din București; mai târziu acesta vinde mina lui Cociu și se înființează societatea Combustibilul. Gheorghe Niculescu, locuitor al satului, originar din Jupânești, deschide gură de mină la Cîrnu, fiind ajutat de inginerul verner și contabilul Arghiriade. În 1912, s-a înființat cooperativa Progresul, sub conducerea lui Constantin Dumitru Gheorghe (1862-1938). În 1920, s-a înființat societatea „Cărbunele” care ajută Progresul cu capitaluri. În 1926, s-a înființat „Bătaia” care a luat locul Progresului. Apoi s-a înființat în 1930, societatea „Funicularul” având drept scop construirea unui funicular. În 1949, „Bătaia” a fost desființată și înlocuită cu „Întreprinderea Carboniferă”. Cărbunele este cantonat în roci ponțiene având un strat de 2,2 și 3,2 m, fără intercalații. A fost găsit și castrul Jidava, ceea ce înseamnă că are o întrebuințare foarte veche. Godenii este un principal centru minier (Dr. Tiberiu Moranu, C. Herbat și A. Savu, Noua geografie a patriei, Ed. Țiintifică 1964, pag.223). Industria minieră privită pe județ este cea mai veche ramură industrială a acestuia. Pe plan politic orientarea din totdeauna a minerilor a fost progresistă. Minerii și-au făcut cunoscută poziția antifascistă în acei ani 1938-1940 prin puternice acțiuni desfășurate împotriva organizațiilor fasciste (Gheorghe Ioniță, Partidul Comunist Român și masele populare, 1971, pag.84.). Alte forme industriale. Secția de pulpă, denumită impropriu de unii ca secție de marmeladă nu face produse finite. Ca anexă are un cuptor de uscat prune, de mare capacitate. Munca acestora s-a desfășurat multă vreme în cadrul „Societății Unirea”. Fabrica lucrează numai în perioada achiziționării de fructe.

Morile au o existență veche în cadrul satului. Un vad de moară este amintit de Alexandru Cuconul în hrisovul său din 4 mai 1627. Cea mai veche moară din timpurile noi este cea a lui Nicolae Țefănescu, situată la marginea de sus a satului. El a cumpărat-o de la Ștefan Cîrstea Ungureanu, Manu Mustea și Ion Godea. A avut ca morar pe Moise Ungureanu și sătenii îi spuneau morii, Moara lui Moise. Când s-a vândut moșia lui Ștefănescu, moara a fost cumpărată de Costantin a lui Ghiță. Se crede că după Ștefănescu moara a fost deținută de fiul său Gheorghe Ștefănescu care a vândut-o în fine la cei de mai sus. O altă moară a fost cea a lui Nae Șchiopu, așezată la Podul Mare, a fost dobândită ulterior de preotul Constantin Diaconescu, fratele său care a avut moară și la gura Văii Sucetului. Acesta a avut morar pe Ino Proca; moara, mai târziu a fost dobândită de preotul Constantin Godescu. Mai târziu a apărut moara de foc a lui Constantin I. Ghizdaveț și apoi cea a lui Petre Dumitrașcu. Altă moară este aceea mînuită electric, a lui Nicolae Dumitrașcu. În sat au funcționat și două darace de lână: unul al lui Petre Dumitrașcu și altul al lui Constantin Enache.

Agricultura

1. Munca agricolă în cadrul stadiului de dezvoltare tehnico-materială se dezvoltă în condiții bune. După o experiență aproape milenară, de luptă cu greutatea de tot soiul, agricultura nouă, socialistă a intrat pe făgașul ei normal.
2. Mai înainte de a obține rezultate optime concrete, s-a parcurs o etapă avansată, în sensul că înlăturându-se exploatarea omului de către om, pământul a trecut în proprietatea statului care asigură ca de roadele pământului să beneficieze cei ce muncesc, munca desfășurându-se de către popor către el însuși.
3. Munca agricolă privită în ansamblul ei se desfășoară astăzi în cadrul Cooperativei Agricole de Producție ce a luat ființă în 1960. Condușă cu pricepere de oameni ca: Petre David, Ion Popa, Alexandru Costea, Ion Văleanu, Nicolae Dumitrache, Elisabeta Dumitrașcu și brigadierii ca: Ion Manu, Ion Ghizdaveț, Gheorghe c. Proca, cooperativa agricolă și-a asigurat o ritmicitate în munca ei, îndeplinirea sarcinilor de plan, cointeres din partea operatorilor pentru executarea muncilor la timp.
4. Agricultura cuprinde două ramuri principale: cultura plantelor și creșterea animalelor. În afară de importante întinderi de livezi cu ierburi, cooperativa deține și importante terenuri arabile pe care se cultivă porumb, cartofi și nutrețuri furajere.
5. Cultura plantelor își are toată importanța sa și în prima ordine se impune atenția care se dă pomilor fructiferi. Produsele pomicole au valoare atât pentru consumul intern cât și pentru export, În trecut pomicultura nu a fost îndrumată și organizată științific, recoltele erau slabe iar soiurile neselectate. Jumătate din efectivul pomicol era risipit în pomi răzleți fapt pentru care nu îngăduia să li se facă o bună îngrijire. Prunii ocupau un loc însemnat și alte specii de pomi erau neglijate.

Legumicultura ocupă un loc scăzut dat fiind faptul că satul nu dispune de suficiente terenuri corespunzătoare acestui soi de cultură.

6. Creșterea animalelor este legată de cultura plantelor și este importantă pentru că furnizează omului numeroase produse alimentare. Întreținerea bună a vitelor s-a asigurat dintotdeauna de o bună bază furajeră, care este dată de pășuni și de nutrețurile naturale și cultivate - pășunile pe timpul verii și nutrețurile pe timpul iernii.

În Godeni, au constituit pășuni naturale izlazarile: Valea Sasului, Poduri, Pescăreasca, Tulpini, valea Olteanului, Glod, Coasta Popii, Scaune, Sâpa, Hodoroaga, Valea Mieilor, Chiciura, Bucata, Codolbiile, Parosul, Valea Priboiului, Valea Dobrăii, Coasta Râului, Surpituri. Acestea erau izlazuri mici, slab productive. Pășunea însă cea mai bună o constituia muntele Moșoroele care în trecut (Multă vreme nu s-a cunoscut că satul Godeni a posedat anterior muntelui Moșoroele, un munte, Rădilă așa cum se arată într-un hrisov fără lună și zi din 1529. Aici se întăresc proprietățile lui radu, Coadă Clucerul și alții (Actul se găsește în copie la Arhivele Statului București, mss. 454) adusesse frumoase venituri satului, cu toate că se afla la o mare distanță de sat, în nordul comunei Lerești, pe stânga Râului Târgului. Înstrăinarea muntelui s-a făcut între anii 1646-1757, din două motive: pe deoparte că situația materială amosnenilor scade, iar influența și acapararea de terenuri de către mănăstirea Cîmpulung, ca a tuturor mănăstirilor, crește (Preotul Ion Răuțescu spune că muntele Moșoroele se află pe Râul Târgului, la nord de orașul Cîmpulung. A fost al unor locuitori din satul Godeni numiți Radu, Urmălan, Brătilă, Ratea, Negoită, dan, Vladislav și Marti. L-au vândut egumenului Melhisedec dar boierii lerești care erau vecini, au lepădat banii mănăstirii și voiau să-l țină. Matei Vodă, printr-o carte din 29 mai 1646 hotărăște să țină mănăstirea, muntele să fie stătător mănăstirii, căci l-au vândut și l-au dat și pentru pomană, căci pomana nimeni nu este volnic să o spargă și Lereștii să nu mai aibă nici o treabă de acum înainte. Din altă carte a aceluiși voevod rezultă că în acel munte au avut parte trei moși. Se vânduseră egumenului Melhisedec numai părțile a doi moși. Mai târziu au dăruit părțile și urmașii celui de al treilea moș, așa că, muntele a intrat întreg sub stăpânirea mănăstirii (Ion Răuțescu, Cîmpulung-Muscel, pag. 121-122).

În aprilie 1646, satul reprezentat prin Radu Urmălan, Brătilă, Ratea, Negoită, Vladislav, Martin, Dan dă la mâna părintelui Melhisedec, egumenul lavrei ot Dolgopol ca să știe că au vândut două părți din trei ale acestui munte; din a treia parte s-a dat mănăstirii o parte de pomană. Hotarele terenului vândut erau: Curmătura Dobriașului, Piatra Detunată, apa Argeșelului, paragina și pădurea de

rășină în luncă. Vânzarea s-a făcut pe prețul de 50 de ughi. Actul este scris de popa Dumitru. Zapisul are acest conținut: „Adică noi satul Godeni anume Radu, Urmălan, Brătilă, Razea, Negoită, Vladislav, Martin, Dan, scris-am acest al nostru zapis ca să fie la mâna părintelui Melhinsedec, egumen de la sfânta mănăstire ot Dolgopol de mare credință ca să se știe că i-am vândut sfinției lui muntele nostru anume Moșoroasele, însă două părți a doi moși, însă o parte a unui moș nu s-a vândut că au fost trei părți de toate. Iar din cea parte nevândută, iar are parte părintele, a treia de pomană la sfânta mănăstire. Însă să se știe și hotarele: Curmătura Dobriașului și din sus piatra detunată și despre răsărit apa Argeșului hotar și despre apus paragina toată și pădurea cu rășină în luncă. Și am vândut noi toți acești oameni ce scrie mai sus de bună voia noastră cu știrea tuturor boierilor și a vecinilor dimprejur și a tuturor megieșilor drept ughi 50 gata. Însă să se știe că mai vârtos pentru pomană, ca să ne scrie morții la sfântul pomelnic, că de la moși ni se trag acele moșii, însă două nume Bâra și Diica și am dat noi toți acea moșie de bună voia noastră la sfânta mănăstire ca să-i fie moșie în veac. Alt nimeni treabă și amestec să nu aibe că am dat noi mai vârtos pentru pomană. Și pentru credință am pus degetele.” (Scris luna aprilie 1646 Brătilă, Martin și Dan) Scris de popa Dumitru, eu radu Urmălan, Vladislav (Arhiva parohiei Godeni). Copie Ion Răuțescu. Actul nu este publicat în documentele Istoriei României.

La 10 septembrie 1656, Radu, feciorul lui Mihai din Godeni dă la mâna preotului Luca, egumenul mănăstirii Câmpulung, căruia îi vinde partea lui din muntele Moșoarele pe prețul de 3 ughi și 5 costande. Când a făcut zapisul a fost de față: Marco și Vuco postelnicul și Brătilă din Godeni. A scris logofătul Traian (Arhiva parohiei Godeni, Actul nu este publicat în D.I.R.). Zapisul are acest conținut: „Adică eu Radu feciorul lui Mihai ot Godeni, scriu și mărturisesc că acesta al meu zapis ca să fie de mare credință la mâna părintelui egumen popii Lucăi și la tot soborul sfintei mănăstiri ot Câmpulung precum să se știe că (atunci) când a fost în zilele răposatului Io Mihai Voevod, venit-au godenii la părintele egumen Melhisedec pentru ca să-i vândă un munte anume Moșoarele și și-au vândut părțile lor și au dat și de pomană sfintei mănăstiri. Iar când au fost anii în zilele creștinului Io Constantin Voevod, venit-am și cu Radu la părintele egumen, popa Luca și la alți părinți și ne-am tocmit și cu partea mea de munte drept ughi trei și 5 costande și eu am vândut de a mea bună și cu știrea tuturor megieșilor și vecinilor ca să fie sfintei mănăstiri moșie ohamnică în veci și părinților de folos. Și când am făcut această tocmeală fost-au mulți oameni buni pre nume Marco și Vuco postelnic și Brătilă ot Godeni și pentru credință mi-am pus degetul în loc de pecete să se crează. A scris Traian logofăt luna septembrie 10 leat 7165 (1656), Vuco postelnic. (Eu Marcu, Radu și Brătilă)".

La 20 februarie 1681, jupâneasa Rada fiica lui Duca Legănaru din satul Godeni împreună cu fiică-sa Chira și cu fiul său Nica dă un zapis mănăstirii Câmpulung ca să știe că a închinat mănăstirii toată partea ce o avea în muntele Moșoarele, pentru pomană și să fie scris la pomelnic: Mihai, Duca, Anca, Cristina, Iana, Rada, Neacșa, Ilinca, Despina, Alexandra, Vișa (Arhiva parohiei Godnei. Actul nu a fost publicat în Documentele Istoriei României). Conținutul actului este: „Adică eu jupâneasa Rada, fat Ducăi Legănaru din sat Godeni, județul Muscel, împreună cu fiică-mea Chira și cu fiul meu Nica, scriem zapisul nostru ca să fie de credință și stătător la sfânta mănăstire Câmpulung, cum să se știe că am vândut sfintei mănăstiri toată partea noastră ce o avem în muntele de la Moșoarele de peste toate părțile pentru pomană și să aibă a se scrie la pomelnic sfintei mănăstiri numele: Mihai, Duca, Anca, Cristina, Iana, Rada, Neacșa, Ilinca, Despina, Alexandra, Vișa, ca să fie sfintei mănăstiri moșie în veci. Iar cine se va ispiti din neamul nostru a strica această pomană a noastră ce am făcut la sfânta mănăstire ce scrie mai sus să fie blestemat de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheia și pentru mai adevărată credință mi-am pus mai jos degetele în loc de peceti. (Scris luna februarie 20 Leat 7189 (1681) Eu Rada, Nica și Chira)".

La 8 martie 1685, Lăudat din satul Godeni împreună cu feciorii săi Mihai și Nica dă un zapis egumenului Gavriil și soborului mănăstirii Câmpulung și ca să se știe că au vândut partea sa din muntele Moșoroaele pe prețul de 6 lei. Uapisul are acest conținut: „Adică eu Lăudat din sat din Godeni împreună cu feciorii săi Mihai și Nica scriem zapisul nostru ca să fie de mare credință la mâna părintelui egumen, popii lui Gavriil și la tot soborul sfintei mănăstiri ot Câmpulung pentru ca să se știe că ne-am tocmit cu sfinția sa de am vândut toată partea mea din muntele Moșoroaele, de peste tot hotarul până lîn hotar precum scriu și celelalte zapise ale celorlalți săteni ai noștri de vânzarea muntelui când și-au vândut părțile și mi-au dat bani gata lei6 și am vândut de a mea bună voie și cu știrea tuturor megieșilor și a vecinilor ca să fie sfânta mănăstire chamnică în veci. Și pentru mai adevărată credință ne-am pus degetele mai jos în loc de peceti. (Scris martie8 leat 7193 (1685) Eu Lăudat, eu Mihai, eu Nica" (Arhiva parohiei Godeni. Copia a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu. Actul nu a fost publicat în Documentele Istoriei României).

Urmează alte transmisiuni pentru pomană. La 29 aprilie 1689, monahul Rafail, fiul răposatului Lăudat din satul Godeni împreună cu fratele său Radu dă un zapis mănăstirii Câmpulung ca să se știe că au închinat mănăstirii Câmpulung toată partea lor din muntele Moșoroaele pentru pomană. Zapisul are acest conținut: „Adică eu

rafail Monahul care a fost feciorul lui Lăudat răspopul din sat din Godeni din județul Muscel, împreună cu fratele său Radu scriem zapisul nostru ca să se fie de credință și stătătoare la sfânta mănăstire din oraș din Câmpulung, cum să se știe că noi de a noastră bună voie și de nimeni siliți am închinat sfintei mănăstiri toată partea noastră ce avem în muntele de la Moșoroele de peste tot muntele pentru pomana părinților noștri și pentru sufletele noastre ca să-i fie sfintei mănăstiri moșie ohamnică în veci ca să fie sfintei mănăstiri de întărire, iar nouă și părinților noștri vecinică pomenire, iar cine din neamul nostru s-ar ispiti a strica această pomană a noastră ce am făcut la sfânta mănăstire ce scris mai sus să fie blestemat de domnul nostru Iisus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheea și după moarte să nu meargă sufletul la repaos. Aceasta am scris și pentru mai adevărată credință ne-am pus degetele în loc de pecete și mărturii care vor iscăli mai jos. (Scris luna aprilie 29 leat 7197 (1689) Eu Rafail monah, eu Radu (Arhiva parohiei Godeni. Copia a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu". Actul nu a fost publicat în Documentele Istoriei României).

La 9 decembrie 1693, popa Dediul împreună cu Iano, cu Ștefan frate-său, cu Radu, Mihail, Rafailă monahul, Nectarie monahul, Toader și alți săteni, arată că și-au vândut părțile lor din munte în diverse perioade, că mănăstirea beneficiară a avut neplăceri din partea Lereștilor și că ei și-au primit drepturile și întăresc mănăstirii prin înscrisul lor drepturile cumpărate. Zapisul are acest conținut: „Noi sătenii ot Godeni din județul Muscelului pe nume: popa Deadiul, împreună cu Iane, Brat ego Ștefan, Radu, Mihai, Răfăilă monahul, Nectarie monahul, Toader și alți săteni, toți câți ne aflăm frați în moșie, făcut-am această scrisoare a noastră să fie de credință sfintei mănăstiri Câmpulung pentru muntele Moșoroele care a fost al moșilor noștri de moșie și l-au vândut sfintei mănăstiri și au dat și de pomană, precum scrie în zapisul moșilor și părinților noștri cel de vânzare la sfânta mănăstire, din care munte unii din noi nu ne-am vândut părțile ce ni le ținem și până acum cu pace și sfânta mănăstire încă au ținut și au stăpânit cumpărătorile ce au avut cu pace precum le-au vândut moșii și părinții noștri pe semnele cele scrise în zapis până acum. Iar când a fost acum nu știu cu ce meșteșugiri s-au sculat boierii din Lerești și împresurată o parte din acest munte, trecând și călcând semnele hotarului ce înseamnă zapisul moșilor și părinților noștri cel de vânzare. Și văzând părintele egumen Vasile și alți părinți că împresoară muntele mănăstirii și trece hotarul, știind că este muntele cumpărat de la părinții noștri, ne-au chemat pe toți de ne-au întrebat și cum știm de acest lucru. Deci noi am cerut zapisul părinților noștri cel de vânzare să-l vedem este zapisul acela sau altul, temându-ne să nu-l fi schimbat. Deci părintele l-au scos de l-am văzut cu toții și l-am citit și l-am văzut că este adevărat al părinților noștri și scrie și semnele muntelui, tot precum au ținut moșii și părinții noștri și precum am pomenit și noi de la părinții noștri ținând și așa ne-au pus și nouă semnele din Curmătură

Dobriașului până în piatra detunată, dinspre răsărit apa Argeșelului, hotar, dinspre apus paragina toată și pădurea de rășină în luncă și noi altă luncă nu știm, fără numai lunca râului și așa știm și mărturisim cu sufletele noastre. Și pentru credință ne-am pus degetele în loc de peceti ca să se crează. Și am scris eu popa Nicolae cu zisa lor. (Dechembrie 9 leat 7202 (1693) Popa Dediul, Rafail monahul, Ion Brat Ștefan, Toader, Mihail, Radu". (Arhiva parohiei Godeni: Actul nu este publicat în Documentele Istoriei României. Copia a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu de la Arhivele Statului București).

La 8 iunie 1695, monahia Magdalena care a fost femeia lui Nică și fiul său Nectarie din satul Godeni și Gosav și Oprea megieș și Nicolae Croitoru cu femeia lui, Zamfiră, fată a lui Radu Godeanu, dă un zapis egumenului Vasile de la mănăstirea Câmpulung și soborului sfintei mănăstiri, vând trei părți din o parte nevândută iar a patra parte a lui Gușilă, deasemeni a rămas nevândută și s-au tocmnit pe prețul de 9 lei. Pe acest zapis se mai află o mențiune din 17 iulie 1696, cum că Mihai feciorul lui Lăudat din satul Godeni împreună cu soția sa Ioana, fata lui Gușilă, au dat zapisul egumenului Vasile, să se știe că au vândut și partea socru-său Gușilă. Zapisul are acest conținut: „Eu Magdalena Monahia, care am fost femeia Nicăi, dimpreună cu fiul meu Nectarie monahul din sat din Godeni și la gosav sin Oprea megieș, de acolo și cu Nicolae Croitoru, dimpreună cu femeia mea Zamfira, fata Radului Godeanu scriem și mărturisim cu acest al nostru zapis ca să fie de bună credință la mâna sfinției sale părintelui Vasile egumenul de la sfânta mănăstiri din Câmpulung și a tot soborul sfintei mănăstiri cum că se știe că ne-am tocmnit cu sfînția sa de i-am vândut toată partea noastră de moșie din muntele ce se cheamă Moșoroele însă dintr-o parte vindem noi trei părți, iar a patra parte care este partea lui Gușilă ea rămâne nevândută și ne-am tocmnit în preț za lei 9 și i-am luat toți deplin în mâinile noastre, deci să fie sfintei mănăstiri moșie stătătoare în veci pentru că o am vândut noi de a noastră bună voie și fără nicio silă și cu știrea tuturor rudelor și a vecinilor. Deci să ție sfânta mănăstire cu bună pace această moșie peste tot din hotar până în hotar, precum amținut și noi și precum scrie zapisul moșnenilor noștri din Godeni care au fost făcut ei la sfânta mănăstire pe cărțile lor care au fost vândut ei în de mai multă vreme de la Matei Voevod. Și mărturii boieri și oameni buni ca își vor pune iscăliturile mai jos. Și noi pentru mai adevărată credință ne-am pus degetele în loc de peceti ca să se crează. (Iunie 8 leat 7203 (1695) - Eu Nectarie monah, eu Gosav sin Oprea megieș, eu Nicolae Croitoru cu Zamfira, fata Radului Godeanu.)".

În dosul acestui înscris se cuprinde și următorul Zapis: „Adică eu feciorul lui Lăudat din sat din Godeni, împreună cu femeia mea din sat din Godeni, anume Ioana, fata

lui Guțilă, făcut-am zăpisiul nostru ca să fie de mare credință la mâna părintelui popii lui Vasile egumenul și a tot soborul cum să se știe că am vândut și eu sfintei mănăstiri partea socru-meu lui Guțilă din muntele Moșoroaele de peste tot hotarul precum și-au vândut și ceilalți săteni și ne-am tocmnit de ne-au dat lei trei bani gata drept aceea să fie sfintei mănăstiri moșie statornică în veci și pentru mai adevărată credință ne-am pus degetele mai jos în locul pecetii. (Luna martie 17, leat /204 (1696) - Eu Mihai, eu Ioana, fata lui Guțilă (Arhiva parohiei Godeni. Actul a fost copiat de la Arhivele Statului București de preotul Ion Răuțescu, în 1940. Nu a fost publicat în Documentele Istoriei României)).

La 26 mai 1757, Pană Mustea și fratele său Dumitru, feciorul lui Mihai Mustea și verii lor, Gheorghe și Mareș, feciorii Mariei și vărului lor Matei, feciorul lui Vasile Mustea, arată că s-au judecat cu mănăstirea cu privire la niște drepturi din muntele Moșoroaele și au câștigat primind bani.

Zăpisiul are acest conținut: Adică eu Pană Mustea și frate-meu Dumitru, fecior al lui Mihai Mustea din Godeni, împreună și cu verii mei anume: Constantin, Gheorghe și Mareș, feciorii Mariei și iar cu vărul meu Matei, feciorul unchiu-meu Vasile Mustea, care aceștia ce ne numim toși ne tragem din moșul Lăudat din Godeni, dat-am acest credincios zăpisi la sfânta mănăstire Câmpulung și la mâna părintelui Nicodim arhimandrit egumenul și a tot soborul sfintei mănăstiri, precum să se știe că având satul nostru Godeni un munte ce se cheamă Moșoroaele și în acest munte sânt trei moși, adică trei părți, cei doi moși sânt vânduți sfintei mănăstiri cu zăpisi dela leat 7154 (1646) în bani gata ughi 50, adică talere 83 bani 40, iar al treilea moș a rămas nevândut care vine prețul talerelor 41 pol, jumătate bani 20 și din acest moș mai are mănăstirea danie a treia parte, rămân două părți ale noastre care se face talere 27 și jumătate, deci pentru aceste două părți ne-am judecat înaintea dumnealui ispravnicului Antioh Caragea, biv val paharnic și ne-a împăcat dumnealui cu sfânta mănăstire de ne-au dat sfinția sa părintele Nicodim arhimandritul bani gata taleri 22 și jumătate și dintre aceste două părți s-au găsit la mănăstire două zăpise de taleri și bani 50 luați de moșul nostru Radu și Lăudat cu două zăpise: unul din 7165 (16579) și altul din 7183 (1685). Deci de acum înainte să aibă a stăpâni sfânta mănăstire și sfinția sa părintele Nicodim și tot soborul sfintei mănăstiri în pace de către noi și de către tot neamul nostru. Iar când s-ar mai scula și ar mai cere parte din frații noștri și de alte rudenii ce nu sânt acum în ființă, pe unii ca acea să avem s-i împăcui noi cu bani și cu moșiile noastre. Și am luat eu Pană Mustea și cu fratr-meu Dumitru bani gata taleri 5 și jumătate pe partea noastră și am luat eu Ștefan cu frații Mihai, Gheorghe și Ion, taleri 5 și jumătate pe partea mea, am luat și eu Constantin cu fratele meu Gheorghe și Mareș taleri 5 și jumătate pe partea noastră și eu Matei sin Vasile taleri 5 și jumătate pe partea mea și s-au împlinit banii ce se numesc mai sus și de

acum înainte să rămâi muntele Moșoroele slobod de către satul nostru Godeni să-l stăpânească sfânta mănăstire și când am făcut zapisul acesta fost-au din satul nostru preoți și alți oameni de acolo care se trag din neamuri a celor doi moși ce se numesc mai jos cu numele lor și noi fiindcă au întărit zapisul cu numele noastre, punându-ne și degetele în loc de pecete. (Mai 26 leat 7265 (1757) - Iscălesc cei de mai sus).

Apoi martori: Ion pârcălab, martor ot Godeni; eu popa Toader, eu popa Vintilă ot tam; eu Ion Ceaușul; eu popa Gheorghe ot satu Drăghici, martor; diaconul Gheorghe ot Câmpulung. Această pricină a acestui munte, căutând-o eu și fiind toți aceștia față, din înscrisurile ce le are sfânta mănăstire, că dintr-o parte, adică dintr-un moș ce era rămas nevândut, avea dată denie a treia parte, iar două părți rămânând singuri ei de a lor bună voie, au primit de au luat banii dela părintele arhimandrit, chir Nicodim care socotind li s-au făcut să le dea talere 22 și jumătate, care bani dinaintea mea i-au dat părintele arhimandrit acestor numiți oameni și făcând acest zapis de stăpânire la sfânta mănăstire, am încredințat și eu cu iscălitura mea, devremece s-au învoit și au luat banii să nu mai aibe a mai căuta nimic la mănăstire, nici ei, niciunul din neamul lor și pentru credință am iscălit. (26 mai 1757 - Antioh Caragea biv vel paharnic (Arhiva parohiei Godeni. Zapisul nu a fost publicat în colecția de documente ale Istoriei României. El a fost copiat de preotul Ion Răuțescu de la Arhivele Statului București, în 1940).

Din aceste acte rezultă că transmiterea muntelui Moșoroele s-a făcut în 111 ani. Muntele a fost stăpânit în devălmășie și devălmășii nu s-au hotărât dintr-o dată asupra vânzării. La primul document, cel din aprilie 1646 se observă că actul a fost făcut de vânzători. La capitolul „Evoluția istorică” se observă că s-a omis un document de către voevodul Matei Basarab care s-a văzut nevoit să pună capăt neînțelegerii cu lereștenii. La facerea acestui hrisov au fost martori și boieri din divan. Este interesant zapisul jupânesei Rada din 1681 unde sunt amintiți mai mulți locuitori care cu greu s-ar putea recunoaște în spițele actuale de neamuri. Ni se pare interesant acel Gușilă, care a rezistat până la urmă și poate numai după moartea sa, fică-sa Ioana a putut să-și vândă dreptul său din munte. Vinderea moșoroelelor este o dovadă de pauperizare a țăranilor liberi din satul nostru și vinderea eșalonată dovedește că unii țărani au rezistat tentației vânzării, un important număr de ani.

În concluzie, agricultura s-a prezentat multă vreme într-o stare de ramură înapoiată a producției. Țăranii nu puteau să-și asigure existența din lucrarea pământului. Ei erau nevoiți ca o parte din timp să muncească la cărbuni sau să facă cărăușie sau să

se angajeze ca salahori la binale, la Calea Ferată, la drumuri, la întreprinderi industriale sau servitori la bogătași. Proprietatea agricolă a început să curgă cu așezarea locuinței, cu desfundarea locului de arătură sau pășune. În satele comunei noastre pământul s-a pulverizat de timpuriu și pentru mulți săteni el nu mai constituia o posibilitate de câștig. - Judecățile pentru pământ și fructe erau numeroase. O bună sursă de venit ar fi fost plantațiile masive de pomi, dar nu le puteau avea decât cei cu întinderi mari de pământ. Plantațiile masive de pomi sunt semnalate prin actul lui Badea Andrițoiu din 1822. Comerțul cu țuică este menționat după 1857. Pomii sunt menționați în hrisovul lui Alexandru Cuconul din 1627. Astăzi fructele se valorifică prin cooperativa de producție, Cooperativa de consum și secția de pulpare. În 1955-1956, s-au produs peste două vagoane de țuică. În 1952-1953, a fost o producție de prune record și s-au realizat 7 vagoane de țuică.

Pentru că munca agricolă devenise nerentabilă, În 1958 a luat ființă întovășirea agro-zootehnică, iar în 1960, Gospodăria Agricolă Colectivă care în 1965 a fost transformată în Cooperativă Agricolă de Producție. Cooperativa de producție „Godeni” are 566 familii cooperativizate. Consiliul de conducere este format din următorii: președinte, Nicolae M. Dumitrache; inginer șef, Gheorghe Olteanu; contabil șef, Ion Enache; membri: Elisabeta N. Dumitrașcu, Alexandru Costea, Maria Gh. I. Schiteanu, Ion Văleanu, Petre David, Culiță Dumitrașcu, Ion Dilirici, Maria Pâslaru, Elena Dumitrașcu, Veruța Aldea, Ion Mociofan și Viorica Vlăduță (Situația din 1974. Ulterior a trecut în funcția de președinte Elisabeta Dumitrașcu, care deține acest post și în prezent). Cooperativa funcționează cu trei brigăzi mixte și una zootehnică. Brigada nr. 1- brigadier Ana Popescu; brigada nr. 2- brigadier Mălăncioiu Maria și brigada nr. 3- brigadier Vasile grecu (Malu). Brigada zootehnică, șef de fermă Ion Mureș Cozma. Personalul administrativ: Elena Miloiu, contabil normator; Elisabeta N. Dumitrașcu, contabil principal; Ion Frățilă, casier și Dumitru Luca, magazioner. Încadrași la anexe: Ion Văleanu, responsabil; încadrați la circular: Dumitru Neagu, Ion popa, Ion Ghinea, Nicolae Diaconu; la cărămidărie Ion Stancu; la varniță Gheorghe Codea, Pavel Pop, Ion Savu și Nistor State. Baci Nicolae D. Murăreasa. Sediul cooperativei este proprietatea cooperativei, cumpărat de la Petre I. Dumitrașcu, stabilit la Câmpulung.

Patrimoniul Cooperativei: barăci-13.061; casă utilizată ca sediu-22.000; Casa fost Diaconu-13.000; Casa fierărie-4173; Casa îngrijitori-6.986; casa fânar-5.652; casa fânar Lazuri-13.645; grajd nr.1-73.518; grajd nr. 2-168.642; grajd Cârstești 4.000; grajd-3.000; Odaie ciobani Căbarte-1.416; odaie ciobani Olteanu-1289; Saivan nr. 2 Căbarta-25.382; saivan Olteanu-23.651; saivan-23.111; Șopron sediu-6.590; Tabără Vârfu Grădiștii-3.322; remiză atelaje-12.126; Construcții speciale: Bazine borhot-

147.650; fântână apă-947; pod peste râul Bughea-27.957; varniță-37.439; drumuri perimetru-10.326; Mașini de forță și utilaje: electromotor nr. 1-2.500; electromotor nr. 2- 3.000; electromotor nr. 3-3.000; Mașini, utilaje și instalații de lucru: tocătoare nutreț-9.410; tocătoare rădăcinoase-3.537; Aparate și instalații de măsură, control și reglare: pod basculă-31.582; basculă F.500 kg.-1.855; mașină de scris- 3.508; mașină de calculat-1.577; măsurători de lapte-709; mijloace de transport: două autocamioane Carpați-140.000; nouă căruțe de boi-7.720; șaretă cu cai-829; Animale: 42 berbeci țigăi-2.500; 34 berbeci țurcani-6.118; 370 oi țigăi-85.868; 580 oi țurcane-111.052; 103 vaci-261.664; 10 boi de muncă-20. 360; 4 boi de muncă-2.400; un asin-450; 5 câini-150; Plantații: 28.240 pruni pe rod-719.245; 435 peri pe rod-1000; 123 meri pe rod-19.140; 6957 meri pe rod-50.500; Unelte, accesorii de producție și inventar gospodăresc; rezervor metalic de benzină-1380; vase de lemn pentru prune-8.000: două vase de lemn zăcători-4.291; o rețea electrică-11.542; o dormeză-662; o casă de bani-700; un televizor-3.592; Mașini, instalații și utilaje de lucru: una centrifugă-2.000 de lei; trei cazane de fabricat țuică-11.300; 6 prășitoare-4.477; trei pluguri reversibile-1.946; două pluguri V.S. - 1.245; una pompă de fontă manuală-1.200; un banzig-10.000; o moară cu ciocănele-17.787; o drujbă-3.166; o rezistență de ulei la circular-500; două semănători S.P.C.2-5.566; un separator de lapte-5.912.

Suprafața agricolă pe sorturi: total arabil 69 hectare; total pășuni naturale-421; total fânețe-191; total livezi pomi și arbuști-259; păduri și altele-38 ha; alte terenuri-11. Total-989 hectare.

Situația contabilă la 31 decembrie 1972: total producție vegetală: 20 hectare cartofi (4512 kg. la hectar).....90329 kg.; preț mediu 0,72 lei/kg.; valoare totală lei 64.972; meri bucăți 6.957; producție medie 2,729 kg. pe pom-total 18.990; preț mediu 1.30; valoare totală lei 24.687. Peri-435 bucăți; producție medie 4,505- totală 1960 kg.; preț mediu lei 1,52; valoare totală 2.980 lei. Preuni-buc.28.420; producție medie 2,502 kg.-total 171.120 kg.; preț mediu pe kg. lei 1,35; valoare totală lei 96.012. Producție animală: lapte de vacă 948 hectolitri; valoare totală lei 187.000. Lapte de oaie-100 hectolitri-350 preț mediu-total lei 34.860. Lână 1742 kg., preț mediu 40,34-total valoare 79.272. Gunoii de grajd - 2351 tone a 10 lei-23.510 lei. Valoarea normei lei 24,14. În intervalul 1960-1973 valoarea normei se prezintă astfel: 1960- 19; 1961- 17; 1962- 5,95; 1963- 12,71; 1964- 8,71; 1965- 14,88; 1966- 15,52; 1967- 18,18; 1968- 21,10; 1969- 23,43; 1970- 25,75; 1971- 24,14; 1972- 28,52; 1973- 22. Producția de țuică nu se poate corela cu realizările dinainte de colectivizare, deoarece unii colectiviști posedă numeroși pruni în loturile ajutoare, iar din producția realizată în cooperativă cea mai mare parte se contractează la stat ca fructe pentru desfacere sau pulpă.

Adăugăm la capitolul „Agricultură” un subcapitol: nume de locuri. Aflăm numeroase nume de locuri, unele utilizate și astăzi, altele dispărute de mult timp. În stânga gârlii cităm: Curătura, Pescăreasca, Lacul cu șerpi, Glod, Gheorman, Orz, Fânați, Coasta Popii, Scaune, După Mal, Tulpini, Tufani, Solda, Cănipiști, Muscel, Coastele Râului, Olteanu, Valea Olteanului, Piscul lui Serb, Mesteacăn, iar în dreapta gârlii: Pleașa, Glod, Lazuri, Brusturi, Condicar, Picul Potca, Miriști, Oborul Iepelor, Tâlfă, Grind, Podul de Sus, Cărpeniș, Muret, Chilan, Casa Ciorii, Huica, Căbarta, Valea Pleșciorilor, La Mal, la Mărăcini, Andolie, Prigonirea, Borea, Chinga Bisericii, Padină, După Deal, Țarina, Valea Mătușii, Coasta Dealului, Parosul, Valea Priboiului, Sâpa, Valea Mieilor, Hodoroaga, Bucata, Chiciura, Surpituri. Padina și Cărpeniș sunt nume foarte frecvente în Ardeal și Oltenia. Numele de Brusturi a dispărut și a fost înlocuit cu Lazuri. La Mărăcini, Nucii Unchiașului, Cerneală nu se mai folosesc, fiind înlocuite cu alte nume. Actele vechi nu specifică nume de locuri, dar se poate ca aceste denumiri să se fi înmulțit după ce la sfârșitul secolului al XVIII-lea, satul s-a mărit adăugându-se ceva populație venită din Ardeal din cauza fiscalității excesive și a persecuțiilor de tot soiul. Numele de locuri apar acum în număr mare și sunt menționate în numeroase acte. Andolia care se află mai sus de Prigonire și Lunca este amintită în acte și acest nume este menționat de un monograf în acest fel: „Muntele Secări are gol 145 de hectare. Pădurea este în majoritate de brad. Se mărginește la nord cu Muntele Sfântul Ilie și vechea graniță, la sud cu apa Secăruia cea mare prin care se desparte de muntele Cumpărata, la vest cu muntele Sfântul Ilie și cu Muntele Zăbava, prin Valea Andolia, iar la est cu munții Jugureanu și Pietrele Albe” (Preotul Ion Răuțescu, Dragoslavele, Câmpulung-Muscel, 1937, pag. 211).

Comerțul

Comerțul satului s-a oglindit în bălciul din Vinerea Mare, în unitățile bancare și cooperatiste și în negoțul care s-a făcut în fostele cărciumi sau alte unități de desfacere. El a fost amprenta legiuirilor în vigoare la datele respective. Banca Populară „Cuvioasa Paraschiva” a fost înființată la 12 martie 1906, având președinte pe medicul militar veterinar Gheorghe Diaconescu. În 1909, a fost ales președinte Gheorghe Herescu. În 1912, este ales vicepreședinte Ion Gh. Mălănciuiu. În 1914, este ales președinte Constantin Manu. În 1922 este ales președinte Constantin Dumitru Gheorghe; în 1923, Nicolae I. Dmițașcu; în 1924, Ion C. Hera; în 1930, Nicolae P. Proca; în 1932, Ion C. Mălănciuiu și va sta până la desființarea ei. Localul Băncii a fost construit la 1912, pe un teren cumpărat de la Nicolae I. Ghizdaveț (Culici). S-a pornit cu un capital subscris de 4540 de lei ajungând până la aproape 6 milioane în 1946. Capitalul deplin vărsat a plecat dela 472 de lei până a

ajuns de a trecut de 8 milioane (Cifrele exprimate în milioane sunt date de inflația care s-a produs în timpul și după cel de al doilea război mondial). Numărul societărilor a crescut de la 188 la 133.557. Fondul de rezervă ajunge la 120.507. Depunerile spre fructificare ajung la cifra de un milion în 1945.

Banca Populară „Înălțarea” a fost înființată de Ion C. Cârstea și Constantin C. Manu în 1911. Președinte a fost Ion C. Manu. În 1912, ea s-a contopit cu Banca „Cuvioasa Paraschiva”. Lichidarea ei s-a făcut de inspectorul T.C. Ionescu Pașcani în 1915. În 1948, s-a înființat cooperativa „Izbânda”, care avea secție de manufactură și băcănie. În 1949, a început să funcționeze cooperativa „Godeni” (Din conducerea ei au făcut parte, ca președinți: Ion Costea, Alexandru Costea; Ion C. Mitulescu; Nicolae Stancu, Ion Tudora (Cotești); contabili: Pavel Hera, Ion C. Dumitrache, Chirvasiu, Dumitru Eftene, Nicolae Iacobescu, Nicolae Dumitrache, Ion Vîleanu, Ion Frățilă; gestionari: Petre C. Pătru, Nicolae Năstase Ghizdaveț, Ion I. Aldea, Petre Savu, Ion Popescu, Ion Diaconu, Ion Mareș, Elena Herescu, Gheorghe Godea, Mihai Iancu, Vasile Cotolan, Constantin Pantelimon, Mina Enoiu, Ion. I. Stancu, Gheorghe N. Proca, Ion N. Rotaru și Elisabeta Tinciu). În comună sunt și secții ale comerțului de stat: Textile, Alimentara, Tutungerie, Panificație, Aprozar; într-o vreme era și o secție „Muncitorul ?????” care s-a desființat și localul a fost preluat de cooperativă.

Mai demult, comerțul era foarte redus. Totul în trecut s-a redus la cârciumi și la târgul din Vinerea Mare. Până în 1909, în sat nu era băcănie. Titularii fondului de cârciumi sunt arătați într-un tabel anexă. Cea mai veche cârciumă cunoscută a fost în Popești, a Ancuții Popii. O altă cârciumă a fost a lui Nicolae Ștefan Dumitrașcu, în Proculești unde cântau Nicolae și Ghică Pârlici cu cobza și lăuta în han; cârciuma a fost moștenită de fiul său Ion numit Chivănete. În Godești, au fost două cârciumi: una a lui Gheorghe Mălăncioiu - Ghică al Chinii și una a lui Gheorghe Hera în ulița Mălenci. Pe valea Sucetului erau două cârciumi: una preotului Constantin Diaconescu și alta a lui Nicolae Șandru. Preotul avea vânzător pe Ion Subeanu din Bughea. Locul a fost moștenit de ginerele Chivii Popii Dinicuț. În Proculești a avut cârciumă și Ghică al lui Din al Floarei. În Marghitoi a fost o singură cârciumă a lui Ion Iorga Dumitrașcu Tărcuș. În Popești pe care i-am amintit parțial, au fost patru cârciumi: a lui Constantin I. Mălăncioiu, a lui Ion Grigore Ghizdaveț, a lui Gheorghe C. Popescu, a lui Nicolae Herescu-Jupănu. Pe aliniere, au ținut cârciumi: Nicolae N. Andrița și Ion A. Mălăncioiu. Dacă cârciumile au fost nefaste fiind un mijloc de spoliere a celor neajutorați și ignoranți și mijloc de pricopseală pentru proprietarii lor, nu mai puțin păgubitor a fost împrumutul pe cameră. Formula: un pol la sută pe lună, însemna 240 lei la sută pe an. Sătenii erau spoliați de creditori: Iorga Dincă se

împrumută la preotul Constantin Godeanu, la 18 mia 1857 cu suma de 100 de lei pe timp de două luni, cu o dobândă de 20 de litri de ȕică. Șerban Godescu, la 2 ianuarie 1794, dă zălog o grădină pentru a garanta împrumutul de 4 taleri și jumătate. Nu toate actele prevedeau dobânda; ea era stabilită verbal și întărită cu martori.

Bâlcii era tot o treabă comercială. I se spunea Vinerea Mare, anunțând moartea lui Iisus Hristos și era consacrat facerii de pomeni morților. El era legat de hramul bisericii. De la acest bâlcii populația se aprovizionează cu alimente pentru iarnă. Se procură cele necesare diverselor pomeni care se fac toamna; se dezgroapă morții; se pomenesc morții; se procură oale mari pentru pus gogoșari în oțet, cești de pământ pentru servit ȕică fiartă; străchini, linguri de lemn, ceapă, struguri, scarpeți, cusături naționale. Călineștii de lângă Topoloveni aduc ceapă, Bălileștii și Racovița aduc ardei, Vlădeștii și Poenița aduc oale de pământ. Pe vremuri la acest bâlcii se aduceau haine de vânzare, fote și marămi de borangic de la Căndești, Lerești și Bughea. Veneau din sus donițe și ciubere. Veneau marghidani de la Moeci. În casă se lumina cu lumânări de spermanțet. Se aducea lână nespălată de la Corbi, care se da prin pieptănei; nu se da la mașină. Locuitorii foloseau și târgurile satelor vecine: 15 august, la Berevoiești; 8 septembrie la Slănic; 23 aprilie, 21 mai și 26 octombrie, la Vlădești; 17-27 iulie la Câmpulung. De la Bughea se aduceau costume naționale, iar de la Capu Piscului, varză și alte zarzavaturi. La bâlcii din 1957 se aflau prezenți 25 locuitori din Călinești; 20 din Bălilești; unul din Valea Mare Topoloveni; unul din Priboieni; doi din Petrești; 5 din Racovița; 4 din Ciumești; trei din Purcăreni; unul din Dărmănești; unul din Tițești; trei din Capu-Piscului; unul din Vlădești; 4 din Poienița; 2 din Mioveni; 4 din Bughea de Sus. În total au fost în bâlcii 70 de târgoveți.

Magazine O.C.L.

Dat fiind faptul că pe raza satului este un mic centru muncitoresc care poate să asigure un consum de nivel ridicat și masiv, pe raza satului, odată cu organizarea cooperativei de consum care se adaptează la cerințele agricole ale satului și se preocupă în primul rând să aprovizioneze comuna cu articole de primă necesitate, facilitând în același timp achizițiile și contractările și venind astfel în sprijinul planului de stat, prin ridicarea nivelului de trai material al populației de la orașe și sate, odată cu reorganizarea extracției de cărbune, au luat ființă aici mai multe sorturi de magazine ca: Alimentara, Aprozar, Textile, chioșc de pâine cu o desfacere foarte mare și debit de tutun. Aceste magazine asigură o diversitate în desfacere și sunt în imediata apropiere a punctului de lucru.

Școala și Cultura

Școala

Documente care să ateste data precisă a existenței unei școli înainte de 1845 nu cunoaștem, doar din mărturisirile unor bătrâni ca I.C. Mălăncioiu (Amărătul) și I. Dumitrașcu (***al paracliserului) susțin că: primul, școala a existat încă de la începutul secolului al XIX-lea în amvonul bisericii unde copiii, care voiau fără obligație și programă școlară, puteau învăța alfabetul pentru a putea citi ceaslovul, al doilea, susține că tatăl său care a urmat cursurile școlii de paracliser la Câmpulung a învățat să scrie și să citească, deci clasele primare le-a făcut la școala din Godeni, pe la 1830-35. Nu cunoaște și nu știe cine a fost învățător și unde a existat școala. În cartea „Învățământul în Mușcel în secolele XVII - XIX” de Gh. Pîrnuță, I. Radu și I. Lupu există mențiunea că în 1845 din cauza îndărătniciei și a relelor năravuri fuseseră îndepărtați învățătorii din satele: Albești, Drăghici, Godeni, Poenari, etc. Cine a fost învățător nu se menționează în istorie. Din mărturisirile lui I.C. Mălăncioiu rezultă că acest învățător care nu s-ar fi ținut de treabă a fost Bucur Isbășoiu din Albești care venea târziu la școală și nu avea decât 6-7 copii, nu se ducea prin sat să-i aducă la școală, pleca zilnic la Albești sau erau zile când nici nu mai venea.

Învățământul începe să se organizeze pe temeiuri mai bune pe la 1870 când locuitorul P. Proca cedează o casă nelocuită proprietate personală pentru nevoile școlii comunale și ca învățător vine Iosif Catrinescu. Casa se află pe locul actualei case de la numărul 280 - Proculești. Aici școala va funcționa până în 1890 când casa se va dărâma din lipsă de îngrijire. Pe la 1880 vine învățătorul Nicolae Diaconescu care va găsi un nou local de școală, la o rudă a sa, pentru a nu pierde postul de învățător, la Petre Diaconu (Valea Lucetului). Din cauza condițiilor insalubre, până se va ridica un local de școală nou, școala se mută în niște odăi ale locuitorului Petre Cîrstea - în Gorlești, unde comuna plătea chirie.

În 1898 începe construirea primului local propriu pentru școală pe locul unde a fost straja veche. Construcția a fost executată de meșteri italieni care au făcut-o simultan cu cea de la Berevoiești. Școala este terminată după doi ani, în 1900 - unde va începe să funcționeze cu două posturi - unul de învățător unde predă Nicolae Diaconescu cu cinci clase - băieți - și altul de învățătoare pentru clasa de fete. Postul de învățătoare nu s-a ocupat, fetele, fiind foarte puține, învățau la un loc cu băieții. În 1906 se creează un al III-lea post de învățător pe care îl va ocupa Al. Manu. Acesta

va sta până în 1922. După această dată (în 1926 iese la pensie și Diaconescu. care se apucase de băut) vin Moisescu, Chiriachița, Turbatu, Gh, Gordescu și soția sa. Nu cunoaștem date exacte despre începutul școlilor pe raza comunei noastre. Ele sunt aproximative. Știutorii de carte s-au semnalat de timpuriu. Până la înființarea școlii din Godeni admitem că primele noțiuni de scris și citit s-au primit la schitul Ciocanul, unde dascălii de strănă aveau datoria să învețe slovele pe viitorii avocați și ceea ce aveau datoria să învețe. Astfel, preotul Ion din Albești mărturisea la 1802 că în jurul anului 1780 a învățat carte la Schitul Ciocanul căci spunea: „Așisderea și popa Ion ot sat Albești, duhovnicul, adeverez cu această scrisoare la mâna jeluitorilor acestora, anume diacon Radu și Ion ot tam că în vremea trecută aflându-mă la schitul Ciocanul din mica copilărie și acolo am crescut și am învățat carte și m-am și pregătit". Printr-un alt zapis se poate vedea în ce condiții se primea învățătura, care dura cel puțin un an, învățătorul fiind starițul: „Adică eu care mai jos mă voi iscăli dau acest zapis al meu la cinstita mână a sfinției sale părintelui Neofit precum să se știe fiindcă m-am învoit cu sfinția sa de a primii un copil al meu la învățătura cărții, cum se și scrie și în faptul învățăturii m-am învoit cu sfinția sa să-i dau un pogon de loc de arătură în luncă, adică danie schitului. Asemenea și pentru băiat să n-am voie a-l lua până ce va eși desăvârșit că așa ne-am fost învoit, asemenea și pentru mâncare să fiu tot eu îngrijitoare într-acest următor an". Acest act este din 16 decembrie 1834 și este semnat de Zoița a lui Vasile Proca din Berevoiești (Ambele acte au fost publicate de Aurelian Sacerdoțeanu în satudiul său „Schitul Ciocanul", Glasul bisericii nr. 5-6/1963, pag. 502-514). Un înscris al Joiței a lui Vasile Proca lămurește și mai bine această problemă: „Adică eu care mai jos mă voi iscăli dau acest zapis al meu la cinstita mână a sfinției sale părintelui Neofit precum să se știe, fiindcă m-am învoit cu sfinția sa de au primit un copil al meu la învățătura cărții cum se și scrie în faptul învățăturii, m-am învoit cu sfinția sa să-i dau un pogon de loc de arătură în luncă, adică danie schitului. Asemenea să nu am voie a-l lua până ce va ieși desăvârșit că așa ne-am fost învoit. Asemenea și pentru mâncare să fiu tot eu îngrijitoare într-acest următor an. Și pentru încredințare m-am iscălit și la facerea acestui zapis au fost și la alte obraze care se vor iscăli (1834 decembrie 16). Eu Joița a lui Vasile Proca ot Berevoieștii Pământeni adeverez. Eu Crasane martor. Eu Stoica sin popa martor. Și am scris eu Iona monah cu zisa numiților și martor (Ambele acte au fost publicate de Aurelian Sacerdoțeanu în satul său „Schitul Ciocanul", Glasul bisericii nr. 5-6/1963, pag. 502-514). Și dintr-un zapis și din celălalt se constată că la schit se preda învățătură în mod obișnuit dar costa foarte mult. Dacă aria de atragere la învățătură a schitului se întindea până la Albești, nu văd pentru ce n-ar fi cuprins și Godenii care se aflau mai aproape de schit sau cel mult la egală distanță (A sed vedea Alexandru Doaga, etc, Localitățile Argeșului, 1971, pag.65 și 241).

După înființarea școlii, învățătura a fost dată pe seama dascălilor de biserică. Așa se explică că în Godeni cei dintâi învățători au fost dascăli de biserică, care au fost Constantin Vlăduță de la care se păstrează acte transcrise, iar Gheorghe Vlăduță a fost mai târziu notar, cârciumar și factor poștal. El semna Gheorghe Constantinescu. Despre acești cei dintâi învățători ai satului se cunosc puține date. Despre Constantin Vlăduță aflăm dintr-o listă de enoriași din 1945, că era candidat, adică învățător. La 25 mai 1849, se împrumută la Ionoță Dumitrache cu suma de 42 de lei: lei patruzecișidoi adică patruzeci și doi, m-am împrumutat la Ion Dumitrache din satul nostru Godeni și spre a fi adevărat i-am dat această adeverință la mână în soroc de acum și până la Sumpietru și atunci să am a-i răspunde banii nesilit și am iscălit". Școala și-a făcut în scurt timp reputație pentru că au urmat aici și elevi din alte sate, dar aceasta o putem dovedi numai cu cataloagele de după 1870. Primul sediu al școlii a fost în ulița Proculești, o casă țărănească după moda timpului, compusă din trei camere, așezată pe proprietatea statului. Ea se găsea în Proculești unde se găsește astăzi proprietatea lui Petre David. Clădirea era compusă din trei camere: una mai mare- sala de clasă și două mai mici, una pentru cancelarie și una pentru dormitul învățătorului; ferestrele erau prevăzute cu geamuri, deși în sat se mai folosea în locul acestora hârtii și bășici de porc (Ion Cârstea, fost monitor; mărturie culeasă în 1946). Copiii învățau scrisul la masa cu nisip. Literele erau scrise pe o tablă mare de lemn cu vopsea; copiii făceau literele arătate de monitor cu o vergea mai întâi în aer și apoi pe nisip. Când scriau a doua literă, netezeau nisipul cu o scândurică. În clasă erau mai multe bănci sau mese de nisip. Băncile sau mesele aveau niște șipci pe margine ca să nu cadă nisipul. Monitorul clasei controla lucrarea; unde nu era litera bine făcută o ștergea; copiii erau datori să o facă din nou. Treceau apoi la altă literă. Monitorii se alegeau din cei mai mari. În fiecare sâmbătă se făcea controlul curățeniei; Joia după masă nu se învăța. Semicercul era o jumătate de cerc agățat cu două cârlige de perete. Copiii, când erau ascultați se așezau în jurul semicercului. Rostul acestora era ca să dea posibilitate copiilor ca să stea ordonat. Ei citeau după carte; fetele la început nu urmau la școală. Școala nu a dat certificate multă vreme. La sfârșit de an avea loc serbarea. Se spuneau poezii scurte. Nu se jucau piese și nu se făceau coruri. Învățătorii nu țineau cuvântări. Pentru lipsă de la școală trebuia să se aplice amenzi, dar nu se aplicau, învățătorii în aplicarea amenzilor treceau pe unii cu vederea. De îndată ce clădirea din ulița Proculeștilor a ajuns în stare de ruină, era normal să se găsească altă clădire. S-a găsit casă cu chirie în valea Sucetului, unde școala a funcționat vreo 15 ani (1880-1895); s-a mutat apoi în Godești în casa lui Ion C. Cârstea; aici a funcționat până în 1898, când s-a mutat în local propriu. Acest local a fost extins în 1937, populația școlară crescând. După 1864 au funcționat ca învățători diriginți: și mai târziu directori: Iosif Solomonescu (1864-1870); Dumitru Rădulescu (1870-1878); Bucur Isbățoiu (1878-1882); Ion Catrinescu (1882-1886); Nicolae Diaconescu (1886-1920); Alexandru Manu (1920-1924); Gheorghe

Godescu (1924-1937); Ion Turbatu (1937-1944), Vasile Frățilă (1944-1948); Aurel Gh. Căndea (1948-1958); Constantin Maruda (1958-1960); Aurel Căndea (1960-1970); Mihai Dumitrache (1972-.....). Iosif Solomonescu era din Valea Mare; Dumitru Rădulescu era din Bughea; Bucur Isbășoiu era din Albești; Ion Catrinescu era din Dragoslavele; restul, localnici sau deveniți localnici, cu excepția lui Ion Turbatu, care era stabilit în Mărcuș: Menționăm și alte cadre care au funcționat sau funcționează încă la această școală: Filica Turbatu, Chireața Godescu, Ion Popescu, Gheorghe Dumitrache, Pompilian Gheorghe, Maria Savu, Maria Ghizdaveț, Florica Hera, Maria Sănduță, Mihai Dumitrache, Gheorghe Bulescu, Ion Amzică, Pătrașcu, Vișoiu devenită Stanciu, Burlănescu, Dorinel Diaconu. Țcoala a dat multe elemente care au obținut frumoase realizări, urmând școli superioare: medici, ingineri, profesori, învățători. Reținem unele nume de medici: Gheorghe Diaconescu, Iulian Manu, Eugen Proca, Mihai Proca; ingineri: Haralambie Schiteanu, Ion Popescu, Cornel Mălăncioiu; ofițeri: Nicolae state, general maior; Pavel Proca, colonel; Ion N. Stătoiu, Ion Diaconu, locotenenți colonei pensionari; învățători: Nicolae Diaconescu, Petre Diaconescu, Petre Manu, Nicolae Mălăncioiu, Nicolae Godescu, Gheorghe Manu, Maria Potcoavă, Ion Mihalcea, Ion Arsene, Vasile Frățilă, Gheorghe Hera, Aurel State.

Grădinița de copii

În 1930 s-a înființat Grădinița de copii. La început nu a avut local propriu; a funcționat fie în localul școlii, fie în clădiri închiriate. În prezent dispune de un frumos local propriu, În perioada de început a funcționat ca educatoare Fifi Bâja, iar mai târziu și o lungă perioadă de timp, Maria Sănduță.

Organizația de pionieri

Despre pionierii acestei școli presa județeană scrie astfel: „Astăzi într-un microbuz a luat drumul Brașovului, drumul atât de pitoresc și cu un trecut atât de bogat, un grup de pionieri din Godeni: Godea Ecaterina, Proca Aurora, Hera Mihaela, Pătru Gheorghe, Savu Dan, Roșu Ion, Cârstea Constantin, David Tinele și alții. Unii dintre ei ne sunt deja cunoscuți, dintr-o emisiune a televiziunii din 5 martie a.c., când se prezintă un fragment din spectacolul de teatru de păpuși „Orele lui Mihuț”, unul din cele șapte spectacole de acest gen, realizate de pionierii din Godeni” (Situația din 1974).

Tot în legătură cu școala menționăm că o parte din învățătorii, fii ai satului care au învățat copiii din Godeni sau în alte sate, au învățat la Școala Normală în București sau în Câmpulung, aceeași școală, înființată în 1869 în București și transferată la Câmpulung, în 1895: Petre C. Diaconescu a absolvit în 1883 și a funcționat în

Berevoieștii Ungureni; Alexandru I. Manu a absolvit în 1904 și a funcționat în Godeni și Dobrogea; Petre C. Manu a absolvit în 1905 și a funcționat în Zăvideni-Vâlcea; Ion N. Diaconescu, a absolvit în 1912 și a funcționat în Malu. Gheorghe C, Manu a absolvit în 1913 și a funcționat în Câmpulung; Ion Mihalcea a absolvit în 1913 și a funcționat în Berevoieștii Ungureni; Nicolae P. Mălăncioiu a absolvit în 1919 și a funcționat în comuna Bughea de Jos; Ion Toma Arsene a absolvit în 1925 și a funcționat în comuna Broșteni - Dâmbovița; Petre Ion Manu a absolvit în 1934 și a funcționat în învățământul secundar ca maestru de desen; Gheorghe Ion Hera a absolvit în 1937 și a activat în industrie; Aurel I. State a absolvit în 1940 și activează în învățământul teoretic; Gheorghe D. Dumitrache a absolvit în 1941 și activează la școala din Godeni.

În anul școlar 1958-1960 dăm situația clasei a VII-a cu titlu de document pentru acea perioadă. Diriginte, Gheorghe Dumitrache; profesor de limba română, Aurel Căndea; profesor de istorie, Aurel Căndea; profesor de constituție Aurel Căndea; profesor de limba rusă Maria Albu; profesor de matematică Gheorghe Dumitrache; profesor de fizică, Gheorghe Dumitrache; profesor de chimie, Florica Hera; profesor de științele naturii, Florica Hera; profesor de cunoștințe agricole, Florica Hera; profesor de geografie, Maria Albu; profesor de desen, Maria Albu; profesor de muzică Constantin Maruda; profesor de educație fizică, Gheorghe Dumitrache. Situația din prezent a elevilor: Aldea N. Pavel, mecanic; Aldea I. Virginia, gestionară; Amzică N. Ion, profesor de fizico-chimice; Amzică Gh. Ștefan, mecanic; Arsene N. Elena, inginer; Arsenescu Gh. Marcel; Arsene P. Maria, gestionar; Băgneanu V. Marilena, învățătoare; Burciu N. Stela; Costea Gh. Gheorghe; Diaconu N. Nicolae, tehnician; Dumitrache Gh. Carmen, gestionară; Dumitrașcu I. Ion, funcționar; Gheorghe I. Dorinel, profesor de matemetici; Ghizdaveț I. Nicolae, inginer; Herescu A. Gabriela, gestionară; Manu A. Alexandru, electrician; Manu I. Aurel, șofer; Manu M. Doina, învățătoare; Manu C. Gheorghe, tâmplar; Mareș I. Aurelia, laborantă; Marghitoiu Iulian, mecanic auto; Marghitoiu I. Gheorghe, șofer; Mălăncioiu P. Doina, profesoară; Mitroi T. Elena, tehniciană; Neagu D. Cristian, mecanic auto; Pătru P. Paulina, gestionară; Poștoacă Ion, electrician; Preoteasa I. Maria, casnică; Proca A. N. Marin, mecanic auto; Schiteanu I. Magdalena, casnică; Stanciu P. Iuliana, funcționară; Ghizdaveț N. Maria, funcționară. Situația personalului didactic la școala de 10 ani (Situația din 1974): Dumitrache F. Mihai, director al școlii de 10 ani din satul de centru Godeni, coordonator al activității școlare pe comună, profesor de limba română și secretar al societății culturale „Luceafărul”. Bulesc Gheorghe, învățător gradul II, comandant instructor de pionieri, profesor de educație fizică, animator al teatrului de păpuși. Dumitrache Gheorghe, învățător gradul II, profesor de matematici, animator al formației de teatru. Gheorghe Pompilian, învățător, profesor de istorie și muzică. Amzică Ion, profesor de fizico-chimice, originar din satul Malu-a organizat un frumos laborator

în localul școlii noi. Hera Florica, învățătoare, profesoară de istorie și geografie. Vișoiu Lucreția, profesoară titulară pentru limba română și responsabilă cu biblioteca școlii. Pătrașcu Amzică Maria, profesoară de științele naturale, biologie și agricultură, a înființat primul laborator de biologie, conținând în cea mai mare parte material colecționat din Marea Roșie. Maruda Constantin- învățător, director al Căminului Cultural în satul de centru, coordonator al muncii culturale pe comună, locțiitor al secretarului comitetului de partid comunal. Popescu Jan, învățător gradul II, secretar al organizației de partid pe școală. Ghizdaveț Mari, învățătoare, organizator sindical. Savu Maria, învățătoare, secretar al Comisiei de Împăciuire din satul Godeni.

Activitatea culturală

Căminul cultural „Luceafărul” devenit mai târziu Godeni, a fost înființat la 14 aprilie 1931. Prin munca desfășurată aici s-au obținut realizări în domeniul culturii. S-a înjghebat o bibliotecă, s-a primit ceva inventar agricol și s-a organizat corul și muncă deosebită s-a desfășurat în sensul conservării trecutului istoric. La 28 martie 1940 s-luat hotărârea să se depună toată stăruința pe lângă profesorul Gheorghe Șapcaliu și preotul Ion Răuțescu să tălmăcească actele comunei. Primul nu și-a mai adus contribuții noi, el tradusese mai multe acte ale satului mai înainte, căci peste un an va muri-ultimul a tradus mai multe acte în legătură cu Moșoroaele, Din vechea conducere a Căminului Cultural au făcut parte: Petre I. Cârstea, Nicolae Dumitrache, Ștefan Becuț, Ion Turbatu, Ion C. Mălăncioiu, Ion Schiteanu, Petre C. Dumitrache. Mai târziu au depus activitate fructuoasă Gheorghe Dumitrache și Liviu Proca. Dintre formațiile Căminului bune rezultate a avut echipa de teatru în care au activat: Nicolae Dumitrașcu-Tiriniță, Aristide Dumitrașcu, artist din teatrul lui Tănase. Aceștia erau înzestrați cu darul comicului. Au mai fost și alte talente: Nicolae Hera (Liță), Nicu Marghitoiu, Nicu Dumitrașcu, Tatiana Dumitrache. Echipa de dansuri prin rezultatele obținute a adus aminte de virtușii dansatori ai satului, generația lui 1880-1885: Năstase N. Sandru, Gheorghe Țuți, Nicolae al Țiții, Gheorghe Ispas (Belcioi) și Din al lui Ghică. Echipa de dansuri din anii 1958-1960, funcționează cu un număr de talente talentate: Vănică Popa, Ino Popescu, Aurică Mălăncioiu, Ion Diaconu și Alexandru Herescu, având ca parteneri pe : Lenuța Hera, Nuța State, Vetuța Manolescu, Vetuța Ghizdaveț și Mioara Mirea. În cadrul căminului cultural a activat și echipa de flautiști și clarinetiști: Ion Diaconu, Nicolae Dumitrache, Petre Stătoiu, Alexandru Diaconu, Ino C. Mălăncioiu, Gheorghe Dumitrache, Nicolae Schiteanu și Ion A. Mălăncioiu. Brigada artistică de agitație a activat sub conducerea lui Liviu Proca și Gheorghe Bulescu.

Căminul Cultural după 1955 și-a desfășurat activitatea sub conducerea lui Liviu

Proca, Gheorghe Dumitrache și Constantin Maruda (Arhiva Căminului Cultural și mărturii orale).

Lăutarii care au cântat în comună au fost localnici cât și din cei recrutați din alte sate. Dintre localnici amintim: Nicolae Dumitrache (Mort în 1958. A deprins cântatul de la Grigore Aurel din Capu-Piscului. A fost preferat singur, în locul tarafelor complicate), Petre Stătoiu. Alexandru Diaconu (Mort în decembrie 1976. Nu era un virtuos dar era acceptabil), Nicolae Popa, Florian Ispas; din cei angajați din alte localități, amintim: Ghică și Nicolae Pârlici, Tache Murgilă, Frații Nicolae și Constantin Murgilă.

Dintre artiști menționez pe Aristide Dumitrașcu și preorul Gheorghe Manu. Acesta neavând pregătire temeinică, a devenit static. Dintre poeți: Petre Geantă, frații Miecea și Liviu Proca, Nicolae Schiteanu, Ileana Mălăncioiu și Ion Dumitrache. Menționăm bătrânii care cunoșteau diverse lucruri din istoria satului: Elisabeta Argeșeanu de 70 de ani, muncitoare; Cârstea Constantin Ion de 80 de ani, agricultor; Ion Gheorghe Costea de 65 de ani, brutar; Ion I. Dumitrache de 80 de ani, agricultor; Ion N. Dumitrașcu de 80 de ani, cârciumar; Ion V. Dumitrașcu de 65 de ani, brutar; Ion Grigore Ghizdaveț de 80 de ani, agricultor; Păuna I. Ghizdaveț de 70 de ani, casnică; Ion D. D. Gheorghe de 75 de ani, agricultor; Constantin Gh. Mălăncioiu de 80 de ani, agricultor; Maria I. Niculescu de 85 de ani, casnică; Gheorghe Gh. Pantilimon de 65 de ani, brutar; Stanca Savu de 80 de ani, casnică; Nicolae Mareș Stanciu de 80 de ani, brutar; Năstase Sandru de 90 de ani, agricultor; Ion Văleanu de 80 de ani, agricultor; Toma Vlăduță de 80 de ani, muncitor; Ion Vlăduță de 75 de ani, brutar.

Producțiuni culte

În afară de cântărețul popular anonim, în satul nostru au fost și cântăreți mai evoluți ca: Petre Geantă, Nicolae Schitenu, om simplu, fără pregătire intelectuală; acesta păștea vitele și scria versuri; a scris și o piesă de teatru; nu are cultură poetică dar versurile lui dovedesc simțire. Poeți mai evoluți sunt frații Mihai și Liviu Proca. Dar poet în adevăratul înțeles al cuvântului, este Ileana Mălăncioiu, premiată de revista „Luceafărul”, ale cărei poezii mai cunoscute sunt: „Fântâna”, „Ursul”, „Păsările câmpului”, „Cântecul cucului”, „Un fel de chemare”, „Iluzionism”, „Obicei”, „Ritual”, „Nașterea cerbului”.

În „Fântâna”, Poeta prezintă peisajul câmpenesc al amurgului:
E seară, iubite, nopți lungi de întineric
Pe culmile albe încep să coboare
O lume de apă încet își arată
Șuvoaiele ei trecătoare.

Practica călcatului de către urs pentru cei cu răceli și reumatisme este scoasă în evidență în „Ursul”:

Să ies din iarba tăvălită

Și să-mi mai simt odată trupul
 Înfierbântat de pașii grei.
 În „Păsările câmpului” analizează destinul păsărilor:
 Păsările câmpului nu se știe când mor
 Le-ngroapă frunze și le plânge vântul,
 Dar sufletul de trupuri despărțit
 Mai bântue o vreme prin copaci
 În preajma cuibului unde-au trăit.
 În „Cântecul cucului” reia legenda cântecului cucului:
 Se strigă cucul singur a nu știu câta oară
 Și își răspunde singur strigându-se mereu.
 În „Iluzionism” prinde naivitatea spectatorului în circ:
 Jonglori de profesie toată familia
 Mama e parteneră și tata maestru
 Noi ne uităm cum scoate-un pește colorat
 Din orice fel de animal terestru.
 Ca poetă, autoarea este un produs al satului și își trage sursa de inspirație din seva
 lui folcloristică.
 Și subsemnatul a scris versuri. Citez din imnul morților:
 A-nvins durerea umbre șterse
 Și umbre-au renăscut pe rând
 Și iarăși au murit grăbite,
 S-au stins și-au dispărut curând.
 Din caldul nopților de vară
 Din pacea toamnelor târzii
 A mai rămas melancolia
 De vremuri vechi și căi pustii.
 Pompilian Gheorghe este în căutarea unor cadențe poetice. Aceasta reiese din
 poezia: „Prima pagină dintr-un album”:
 În pagini de album, fecundul,
 Părinte drag, ți-ai spus cuvântul,
 Să se reverse printre dealuri
 Imagini, rânduri, fapte, daruri

Dacă adâncim și mai mult munca culturală în contemporaneitate, notăm
 cinematograful sătesc care în sat a fost introdus în 1948. În prezent este utilizată ca
 operatoare Veronica Bulescu. Aparatul de radio a fost introdus în cămin în 1949 și
 a fost unul din principalele mijloace de culturalizare. Televizorul a fost introdus în
 1973. La culturalizarea maselor și-au adus contribuția din plin și radioficarea care a
 fost introdusă în 1951. Am arătat în altă parte că am avut și studio pentru difuzarea
 programului local. Din formele primare ale muncii culturale face parte și corul

înființat la început de Bengescu cu elevii școlii în 1909. În 1911-1912, Alexandru Manu pregătește coruri și serbări cu elevii de la gimnazii. Aceste serbări constau și din piese de teatru în care au jucat Costică al Grecului, Nae Ghilei, Floarea Mălăncioiu, în piesa „Soțul păcălit”, adaptare de învățătorul Manu. Programul serbărilor consta din piese de teatru, coruri și recitări. În 1921, Ion N. Diaconu, Ion Stătoiu, Ion Iancu, Petre și Vasile Frățilă, Marioara Manu, Elisabeta Mălăncioiu au înființat societatea „Intima” care făcea turnee prin satele vecine. Altă societate înființată prin 1934-1935 sub numele de George Coșbuc a fost înființată de Gheorghe Hera, Alexandru Dumitrache; alte echipe de teatru au fost cele ale lui Tiriniță, ale lui Puecea și ale lui Nicolae Dumitrașcu. În 1938, Gicuță Dumitrache, Aurică State, Ion Popescu, Iulian Iorga, Nicolae Manu, Ion Dumitrache, Veruța Dumitrache au interpretat „Maramă ori foc”. Gicuță Dumitrache a regizat peste 100 de piese de teatru. Formația de teatru a Căminului Cultural în regia lui Gicuță Dumitrache cu piesa „Aripă de rândunică” a fost finalistă la bienala I. L. Caragiale și a luat premiul III pe țară; au interpretat soții Dumitrache, cu ficele amândouă, Nicolae Hera-Liță, Nicu Marghitoiu, Nicu Dumitrașcu, Veronica Bulescu și Ion Sandru. În 1971, aceeași formație a fost finalistă și a luat premiul II pe țară cu piesa „Deșteapta pământului”, cu soții Dumitrache, Nicolae Hera-liță cu fiica, Nicu Manghițoiu și Mihai Dumitrache. În 1972, a luat locul I la festivalul teatrului sătesc, cu aceeași interpreți din 1971. În 1936-1940, preotul Nicolae Dumitrache organizează cor cu două și patru voci. Gheorghe Proca, Alexandru Proca, Costică Manu, Nicolae Manu sunt câteva nume care au activat în acest cor. În anii 1947-1952, preotul Becuț a organizat cor tot pe patru voci dar cu un ansamblu de 80 de persoane. Gheorghită Popescu sau Gheorghită al Tichii pe lângă că a fost bibliotecarul vechiului Cămin Cultural, era și un bun cântăreț din frunză. El a fost depistat de cunoscutul folclorist Costache Brăiloiu care i-a trimis o scrisoare pentru a se prezenta la București fiind selecționat pentru ansamblul folcloric din care făceau parte: Grigoraș Dinicu, Maria Tănase și alții, care urma să facă un turneu în străinătate, dar mama sa nu l-a lăsat.

Inscripții de Cult

Inscripții

Crucea jupanului Nica - Crucea cea înaltă de la poarta bisericii, 1662: „Cu vrerea Tatălui și cu ajutorul Fiului și cu săvârșitul Sfântului Duh, am ridicat această sfântă și de viață făcătoare cruce, în cinstea marelui mucenic Dimitrie, în zilele lui Io Grigore Voevod. Trudit-u-s-au și s-au ostenit, robul lui Dumnezeu jupanul Nica, neguțătorul, jupâneasa lui Anghelina, părinții lui Iane Hrisante, Margareta, Nica, Iane, Astri, Ion Drugoloc.” (Scriitor popa Pârvu, meșita leat cel mare 7170 sau 1662)

după Hristos februarie 14 (Această inscripție a fost citită de profesorul Gheorghe Sapcaliu din Câmpulung. Scrierea literelor dovedește o mare pricepere din partea pietrarului respectiv)).

Crucea din grădina lui Gheorghe Oncioiu: „ridicatu-s-au această sfântă cruce întru ruga pripvne și paraschiva vădna, Io Radu Voevod și se trudiră robii Stana, dragomir, Dragomirna, Gherghina, Radu, Anghelina 7175-1667" (Această cruce marchează locul unde a fost biserica băneasă. Inscripția este notată din fugă pe coperta condicii parohiei).

Crucea din Gorgane (1762): „Cu vrerea Tatălui și a Fiului și cu a Sfântului Duh ridicatu-s-au această sfântă cruce întru rimu pripadomen Paraschivii...a prea...acea prea, Gligorie,Oancea, Vlaicu, Dumitru, Gheorghe, Stanciu, Neacșu, Constantin, Mihail, Mareș. Și s-au ostenit robul lui Dumnezeu:Preda, Stanca, Constantin, Enache, Arghira, Dumitru, Ion, Matei, Stanca."

Instituții de cult

1. Biserica Băneasa a fost biserica conacului Goleescu și a fost înființată în punctul ce i se zice Băneasa, curând după înființarea conacului, aproximativ pe la 1650. Mulți preoți s-au stabilit de timpuriu aci, deoarece în general preoții erau scutiți de biruri și în al doilea rând primeau pământ în Popești ale cărui baze le-au stabilit acești preoți. În intervalul 1750-1800, s-au perindat pe la această biserică 11 preoți conform situației nominale. Cel mai vechi pentru perioada aceasta a fost popa State, care are fiu pe Nicolae State - cumpărător de părți din moșia Goleasca. Popa Grigore a înființat familiile Vlaicu Popescu și Enache Popescu. El a avut frate pe Vintilă, tatăl lui Vlăduță Popescu. El a fost proprietarul locului unde a fost construită biserica Băneasa, azi pe proprietatea locuitorului Gheorghe Oncioiu. Preotul Simion a avut fiu pe preotul Ion Godeanuși diaconul Nicolae. Tudor cel tânăr a pus bazele familiei Arsene. Preotul Barbu a venit de la Ulița de pe Bratia. Biserica Băneasa n-a supraviețuit timpurilor fiind construită din lemn. Postamentul din piatră se mai vedea până deunăzi. O cruce marchează locul unde a fost amplasată biserica. Ea s-a năruit de vreme în jurul anului 1800. Numele preoților care au slujit la Băneasa se cunosc numele acelora care erau în funcțiune la 1747 când moșia s-a vândut la licitație: State, Simion, Tudor și Vintilă. Se mai cunosc și alte nume: Barbu, Dumitru, Grigore, Ion Popescu și Ion Popa.

2. Biserica satului este așezată în centrul satului, pe malul stâng al Bughii. După tradiție, cel mai vechi preot al satului a fost Constantin, căsătorit cu o femeie din Poenari, care a dat varul când s-a construit lăcașul bisericii. Se cunoaște că la 1797 această biserică a fost reparată. Nu se cunoaște data înființării ei. Se poate presupune că satul avea biserică chiar când i se face atestarea lui istorică. A avut biserică și la 1662 când s-a ridicat crucea cea înaltă de la poartă. Deși Siliștea este dincolo de gârlă

tragem concluzia că biserica satului era destul de veche și că din lipsa unui pod peste gărlă pe timp de ploi mari locuitorii nu puteau merge la biserica Băneasa. Aceste biserici au existat împreună în perioada 1650-1747, iar biserica satului a existat de când s-a format satul și până astăzi. Se presupune că la biserica satului au funcționat ca preoți: radu, venit de la Mărăcineni sau Albești, Anuța, Tudor cel tânăr, Ion Godeanu, Constantin Godeanu, Constantin Diaconescu, Constantin Godescu și Nicolae Dumitrache. Aici au funcționat ca dascăli: Vlăduță Popescu, Constantin Vlăduță, Gheorghe Vlăduță, Ioniță Dumitrașcu, Ion Mălăncioiu, Constantin C. Manu, Mihai P. Ghinea, Nicolae T. Dumitrache, Manole Manu, Constantin Manu și Ion M. Ghinea. Biserica actuală s-a construit în anii 1856-1862, fiind sfințită la 14 octombrie, dându-i-se hramul Cuvioasa Paraschiva care este unul și același lucru cu Vinerea Mare când se ținea bâlciul. Construcția a fost sprijinită de preoții Constantin Godeanu și Constantin Diaconescu și Ion Cârstea fost primar. Înainte de acest lăcaș a fost o biserică mică ce avea altarul mai spre poartă, locul fiind marcat de o grămadă de piatră. Lemnăria a fost dăruită satului Berevoiești Ungureni care la 1870 și-a construit biserică. De la această mică biserică s-a păstrat clopotul turnat de Vlăduță Popescu, dar a fost ridicat de nemți în primul război mondial. Lăcșul bisericii a fost modificat în anii 1909-1915, având o formă dreptunghiulară, deci mai puțin încăpătoare. Au contribuit la aceasta preotul Constantin Godescu și primarul Ion C. Cârstea. Pictura a fost executată de Constantin Vasilescu din București și Ion Dogărescu din Rucăr, iar modificarea clădirii a făcut-o Constantin Alexandru din Băjești. O lucrare importantă a fost și zidul de consolidare al malului bisericii. Despre biserica satului, așa cum am arătat mai înainte posedăm puține date. Cea mai veche știre despre ea o posedăm de la data de 21 iunie 1797. Știrile despre preoți pornesc de la 1625 și sunt foarte numeroase. La 1625, este amintit cel dintâi preot: Albu. La 29 aprilie 1689, Rafail Monahul, fiul lui Lăudat răspopul transmite din muntele Moșoroaele mănăstirii Câmpulung. La 9 decembrie 1693, preotul Dediu împreună cu alții transmit din drepturile lor asupra muntelui Moșoroaele mănăstirii Câmpulung. La 18 iulie 1747, sunt cumpărători de pământ din moșia Goleasca: preotul State și preotul Vintilă. Cu privire la reparația bisericii care s-a făcut în 1797 ne vorbește o hotărâre a judecătoriei de Muscel din 11 februarie 1846. Hotărârea are acest conținut: „Ion Dumitrache Staicu din Godeni, cuprinsul acestui județ, dând jalbă judecătoriei la 16 decembrie anul încetat 1846, înregistartă la nr. 4133 a arătat că moșu-său Constantin Andrițoiu din Godeni, a cumpărat în anul 1797 iunie din moșia numită din Marghitoi de la Ion Dragomir și ceilalți cuprinși în zapisul vânzării, cu semnele arătate întrânsul pe care moșie a stăpânit-o atât moși-său cât și părinții lui până acum nebântuiți de nimeni. Dar fiindcă în toamna trecută fără de veste s-a pomenit cu Ion Din Dumitrașcu, Din al Mitulesii și Ștefan Stătoiu moșneni Marghitoi, tot din Godeni, că și-a făcut niște clădiri de coșare pe această moșie și și-a închis-o cu Gard fără să

fi arătat mai întâi temeiul pe care s-a făcut de sinele stăpâni pe moșia sa rămasă de la părinții lui și pe care au avut-o moși-său și părinții lui nebântuită stăpânire până acum. De aceea se roagă judecătoriei a se înfățișa cu numiții și după cuprinderea zapisului ce are să-și afle dreptul său. După legiuitele citații, viind astfel la înfățișarea reclamantului Ion Din Dumitrașcu și Din al Mitulesii și după articolul 251 din Regulament, intrând tribunalul în cercetarea pricinii, în lipsa lui Ștefan Stătoiu arată reclamantul, un înscris cu data 1797, iunie 21 al lui Ion feciorul lui Dragomir și alți cinci inși prin care viind partea lor de moșie din Marghitoi către vecinii sși Constantin Andrițoiu și Ion al lui Păun. Asemenea arătară și pârâții un înscris tot cu data 1797 al lui Godescu și alți cinci inși prin care vând Dumitrașcului Marghitoiu partea lor de moșie din cheoroarea casei, dar fiindcă și o parte și alta zise că stăpâniseră în puterea însemnatelor mai sus documente. Tribunalul cere reclamantului dovezi asupra pricinii pârâților, că adică el și părinții lui au avut stăpânire până la deschiderea acestei judecăți, precum arată atât în reclamația sa cât și prin grai și aduseră trei martori anume pe Ion Ispas, Ion Stanciu și popa Ion din care numai acesta din urmă declară că primește a încredința prin jurământ. Deși măcar că acesta rămâne un singur martor, dar fiindcă pârâții arătau că se mulțumesc pe mărturisirea sa și să piardă moșia sa de prigonire, de va jura numitul preot Ion cu jurământ la înalta mitropolie, cum că atât părinții cât și jeluitorul și-a avut stăpânire necurmată pe acel pământ de prigonire până la deschiderea judecății, atunci și pe viitor să-și aibă reclamantul pașnică stăpânire, iar pârâții să piardă clădirile ce vor fi făcut în urmarea paragrafului 3, capitolul I, partea II-a din condica civilă a principatului întorcând jeluitorului și taxa întreagă a judecății. Iar când preotul Ioan nu va săvârși arătatul jurământ atunci ca unii ce și o parte și alta să înfățișeze act de stăpânire și pârâții cu clădirile ce au făcut să recunoască că ține acel pământ în dispoziția lor, vor rămâne și în viitor nesupărați de către jeluitor în urmarea paragrafului trei capitolul II partea VI din Condica civilă; partea nemulțumită este însă slobodă a apela la înaltul divan civil secția doua din București în legiuitul soroc de luni două de la primirea cărții de judecată. Ion Stătoiu de va voi poate apela și către această judecătorie în soroc de 8 zile, soroc de la primirea acesteia, când se îndatorează a însoți și dovezi adevărate despre piedicile ce au avut astăzi de a veni la judecată ca fiind pravilnice să intre judecătoria în de iznoavă cercetare. Se face și această băgare de seamă că cei ce se folosesc de aceste 8 zile nu sânt primiți a da numai apelație ci după legiuiri vor stărui în persoană sau prin vechil plenipotent rânduit cu înscris ca judecătoria să dea o săvârșire pricinei în sorocul de 8 zile prin înfățișare.

S-a dat această anaforă (Arhivele Statului Argeș. Fond arhivistic „Ion Dumitrache”) lui Ioniță Dumitrache Staicu din Godeni la 20 aprilie 1847 potrivit adresei Judecătoriei cu nr. 704 (Subsemnatul ss. Nicolae Rudeanu). Locul unde a fost biserica reparată la 1787 și dărmată la 1856 este marcat de o

grămadă de piatră care se află lângă nukul bisericii actuale. Se poate vedea unde a fost temelia pentru că pământul este mai lăsat, probabil din cauza mormintelor care o înconjoară sau a vechii temelii ce a fost scoasă și terenul nu a fost nivelat complet. Preotul Ion Godeanu, de care se vorbește în actul precedent, a slujit la biserică împreună cu preotul Dumitru Popa, nu se cunoaște perioada exactă, în tot cazul, înainte de 1845, căci, din acest an, cel dintâi este ajutat de fiul său Constantin Godeanu. Fiul preotului Dumitru Popa, Ion Dumitru Popa adresează o jalbă protoieriei plășilor de sus în care spune: „Viind a împlini una din datoriile omului am pășit la căsătorie cu o fată anume Anca, a preotului Ion tot din satul nostru Godeni, fiind pus la cale de rudeniile ei, apoi mai pe urmă, după vreme nu prea multă, a început a fugii de mine și când arunca asupra-mi cuvinte, că nu sânt destoinic a ține casă și eu văzându-mă într-o așa jalnică stare, eu m-am arătat la fostul protopop, părintele Elefterie (Pagina precedentă: înainte de 1838) și m-am rugat a-mi da voie să mă cunun cu altă femeie și să mă desfac de dânsa, adică de soția cea dintâi, a primit rugămintea și m-a cununat chiar sfinția sa cu nevasta ce o am acum de treisprezece ani, trăind liniștit până acum, având și un băiat cu dânsa. Acum todeodată părintele Popa Constantin,. Fiind într-o judecată cumnatul meu Nicolae și eu dovedind dreptul, sfinția sa s-a vorbit cu cumnatu-meu să zică că eu n-aș fi cununat cu soția mea și m-a depărtat dela sfânta biserică; deaceea fiind eu într-adevăr, că sânt împreunat prin sfânta taină a cununiei, plecat și fierbinte rog sfânta protopopie a face o milostivă punere la cale, ca să nu fiu depărtat, ci precum alții așa și eu să am voie a merge la sfânta biserică și a ruga pe Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și a asculta sfânta liturghie și sânt întru așteptarea unui părintesc răspuns, al cinstitei protopopii".

Plecat jeluitor,
 Ion sin popa Dumitru ot satul Godeni (Pagina precedentă: Arhiva Protoieriei Muscel.
 Dosarul nr. 245/1846. Jalba lui Ion Dumitru Popa, împotriva preotului Constantin Godeanu, pag. 215)

De aici rezultă că Ion Dumitru Popa s-a căsătorit cu o soră a preotului Constantin Godeanu și că ea a părăsit domiciliul. În anul 1833, el s-a cununat cu o altă femeie și l-au cununat chiar protopopul Elefterie cu această femeie ce are un copil. Preotul Constantin Godeanu având o ceartă cu cumnatul lui Ion Dumitru popa, Nicolae i-a spus acestuia, că cel dintâi nu este cumnat legitim. La 1845, biserica purta tot hramul Cuvioasa Paraschiva. Țârcovnic era tot Nicolae Dumitrașcu, care a transmis în familie adaosul de „paracliserul". Dacă preotul Constantin Godeanu s-a purtat urât cu Ion Dumitru Popa, pe care îl acuză că nu este căsătorit legitim, același preot alungă femeia lui Costea Dragomirescu pe același considerent. Costea Dragomirescu adresează protopopiei o jalbă în care spune: Fiind rămas de soția sa dintâi vădov și cu trei copii mici, am fost silit a mă căsători al doilea, după lege, dar numai două luni de zile viețuind cu dânsa anume Maria Gheorghe Maria sin Dascălu ot Lerești,

m-a lăsat iarăși în singurătate, fugind de la mine neavând cel mai mic cuvânt greu între noi și a apucat pe alte drumuri și s-a cuprins și de rele năravuri, eu zicând în mai multe rânduri ca să se întoarcă să căsnicim la o laltă niciun chip n-a vrut, ci a umblat atuncia cât și acum în năravuri mai mari, le-au învățat, așa dar văzând că nici o nădejde de a se mai întoarce nu este la mijloc, fiind cu copii mici și neavând cine să îngrijească de ei în lipsa mea de acasă, căci ca un om muncitor trebuia a alerga după cele trebuincioase de hrană vieții și trebuia singuri ca vai de ei să rămâe și eu iarăși când mă întorceam de la muncă nu aveam nimic în stare bună, găsind acolo în sat o muere văduvă, am rugat ca să vie să șează la mine și să vază a îngriji de copii, care până acum duminica trecută a stat acoloa îngrijind de copii cât și de ale casei, dară duminică venind preoții au găsit-o și eu am rămas ca vai de mine cu cinci copii mici. Deacea alerg la mila înaltei protopopii a se milostivi după cum Duhul Sfânt o va lumina și a-mi da voie și blagoslovenie a ședeia iarăși cu mine și a porunci și preoților a nu mă mai supăra, că tot ce am adunat mi se răpune și rămâi să fac de tot și
sânt al cinstitei protopopii.
Plecat jeluitoi

Costea Dragomirescu ot Godeni (Arhiva Protieriei județului Muscel. Dosarul nr. 245, pag. 50 și 61, Jalba lui Costea Dragomirescu făcută împotriva preoților). Pentru a face distincție între biserica conacului căreia i s-a spus Băneasa și biserica satului - acesteia din urmă i s-a spus referindu-se la felul locuitorilor care o frecventează, în raporturile oficiale, Godenii moșteni. Este o situație a bisericilor din plaiul Nucșoarei, unde se arată că biserica are un preot Constantin (Godeanu), un cântăreț (Nicolae Dumitrașcu- Paracliserul) și Constantin Diaconu Nicolae care figurează ca slujbaş al bisericii încă din 18 octombrie 1851 (Indice cronologic nr. 1. Arhiva Mitropoliei Țării Românești (1365-1890), vol. I, București 1961, sub nr. 483). Textul care îl menționează este foarte puțin citet, dar după o mărturie înainte de a se preoți a funcționat ca dascăl bisericesc. Primul preot cunoscut al satului a fost Albu și este menționat într-un document din 1625. El vinde în Cotești trei terenuri. Documentul este important prin aceea că biserica satului exista acum 350 de ani- spre deosebire de cea a lui Radu Golescu sau Stroe Golescu, Posterioară însă datei de 1640 și că locuitorii din Godeni aveau terenuri în hotarul Coteștilor (Indice cronologic nr. 1. Arhiva Mitropoliei Țării Românești (1365-1890), vol. I, București 1961, sub nr. 483). Către sfârșitul secolului al XVII-lea a funcționat și preotul Lăudat, care a fost răspopit. Este menționat de zapisul din 29 aprilie 1689, când nu mai funcționa. El are doi copii: monahul Rafail și Radu, care dau de pomană partea lor din muntele Moșoroalele mănăstirii Câmpulung (Arhiva Parohiei Godeni). Preotul Dediu din Godeni este vânzător și donator de părți din muntele Moșoroalele, alături de Iane, Brat Ego Ștefan, Radu, Rafailă, Mihai, Monahul, Nectarie monahul și alți săteni, toți câți ne aflăm frați în moșie, făcut-am această scrisoare a noastră să fie de credință sfintei mănăstiri Câmpulung pentru muntele Moșoroalele care a fost

al moșilor noștri de moșie (Zapisul din 9 decembrie 1693, a cărui copie a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu de la Arhivele Statului București în 1940. Arhiva Parohiei Godeni. Documentul nu a fost publicat în Colecția de Documente D.I.R.). Alt preot este popa Nicolae care scrie zapisul din 9 decembrie 1693. E posibil ca acest act să fi fost tot din Godeni, fiindcă scrisul presupune lucru de încredere pe care sătenii nu-l puteau da unui străin de localitate și de problema pe care o înfățișează (Zapisul din 9 decembrie 1693, a cărui copie a fost scoasă de preotul Ion Răuțescu de la Arhivele Statului București în 1940. Arhiva Parohiei Godeni. Documentul nu a fost publicat în Colecția de Documente D.I.R.). Alt preot este și Dumitru care a scris zapisul Godenilor din aprilie 1646; fiind vorba de un act important nu putea fi vorba decât de un om de încredere (Zapisul din aprilie 1646 al locuitorilor Godeniului. Condica bisericii).

În momentul de față, biserica este servită de preotul Nicolae Dumitrache, născut în 1906 și în funcție din 1928 precum și de cântărețul Ion M. Ghinea, confirmat în funcție în 1953, pe data de 1 decembrie, cu temeiul nr. 20.179. Preoții care au funcționat în comună până la identificarea unor date mai precise cu privire la Biserica Băneasa, sunt următorii: Constantin care după tradiție a construit biserica, după ce soția sa a obținut varul din Poenari de unde era originară; Anuța din neamul Frățilă, Radu venit din Mărăcineni sau Albești și a pus bazele familiei Radu sau Țtefenea. Numele acestora s-a transmis din generație în generație. Documentele consemnează următorii preoți: popa Albu care la 1625 vinde terenuri în Cotești; Popa State și Vintilă menționați de zapisul din 18 iulie 1747; Grigore Popescu care pune bazele familiei Enache și are copii pe Vlaicu și Enache. Fratele său a fost popa Vintilă, socrul lui Vlăduță Popescu; el a fost proprietarul locului pe care s-a clădit conacul lui Radu Golescu. Popa Simion are copii: preotul Ion Godeanu și diaconul Nicolae; preotul Ion Godeanu are copii pe preotul Constantin Godeanu și Anuța Popii. Preotul Tudor a înfiat pe Arsene și a pus bazele familiei Arsene. Preotul Dumitru a venit din Ulița și a înființat familia Popa; are un fiu Ion căsătorit cu o fată a preotului Ion Godeanu. Diaconul Nicolae are fiu pe preotul Constantin Diaconescu. Preotul Constantin Diaconescu are fiu pe preotul Constantin Godescu și învățătorul Nicolae Diaconescu. Godescu și-a schimbat numele în seminar spre a se deosebi de vărul său Constantin Diaconu, devenit preot la Furnicoși. Preotul Constantin Godescu i-a urmat preotului Nicolae Dumitrache, în funcție din 1928. Actele menționează și diferiți cântăreți: Vintilă Popescu, Constantin Vlădiță, Gheorghe Vlăduță, Nicolae Dumitrașcu, Ionoță Dumitrașcu, Ion Mălăncioiu, Constantin C. Manu, Nicolae Dumitrache, Mihai Ghinea, Manole Manu, Constantin Manu, Ion Ghinea- acesta confirmat la 1 decembrie 1953 cu temeiul nr. 20.179. La acest loc amintim și pe pictorul Gheorghe Manu, pictor de biserici diletant, foarte activ în munca sa de pictor de biserici. Un document îl menționează pentru renovarea a o parte din pictură a bisericii Sfântul Nicolae din Beleți (S-a restaurat pictura

acestei sfinte biserici în anul 1957 sub păstoria prea fericitului părinte patriarh Justinian, patriarhul României. Din inițiativa preotului Ion D. Radu, cu ajutorul consiliului, comitetul enoriașilor și al altor buni creștini aducându-se multe îmbunătățiri radicale încă din anul 1934, tot cu același ajutor. Pictor Gheorghe Manu, Godeni, Muscel). Contribuția sa este la picturile din partea inferioară a fațadei. Este vorba de chipurile Sfinților Apostoli Petru și Pavel, flancați de Sfântul Evanghelist Ioan spre nord și Sfântul Nicolae spre sud. Pe zidul de sud este înalt chipul Sfântului Arhanghel Mihail și al Sfântului Arhanghel Gavril (Profesor Victor Brătulescu, Meșteri zugravi, constructori și ctitori țărani, de pe Valea Cărcinovului, Raionul Găești, Glas. Bis. Nr. 11-12/1961, pag. 1038-1039). Dintr-o listă de enoriași din 1845, se poate vedea și mărimea satului și capii de familie și alte probleme demne de luat în seamă. Sunt 104 capi de familie: 1. Ion Neagoe; 2. Tudor Tuțu; 3. Gheorghe Proca; 4. Ion Popa Dumitru; 5. Stanciu Neagoe; 6. Enache Șerban Popescu; 7. Gheorghe Dumitru Popescu; 8. Sandru Florii; 9. Manu Tudor Căpraru; 10. Savu Stanciu; 11. Mihăilă brat Stanciu Savu; 12. Niță Duță Godescu; 13. Bucur Gheorghe Schiteanu; 14. Costea Dragomirescu; 15. Iorga Dumitrașcu; 16. Moise Iorga Ungureanu; 17. Din Ion Godescu; 18. Simion Eftene; 19. Ghinea Ion Godescu; 20. Iorga Ghinea Mustea; 21. Cârstea Nicolae Mălancu; 22. Badea Nicolae Andrițoiu; 23. Simion Hera Marghițoiu; 24. Enache Nic Brătoiu; 25. Ion Ispas; 26. Ion Stanciu; 27. Dumitru Andrițoiu; 28. Grigore Hera Marghițoiu; 29. Ștefan State; 30. Ion Dumitru Marghițoiu; 31. Dumitrache Constantin; 32. Duță Rahira; 33. Ghinea Dumitru Marghițoiu; 34. Iorga Ispas Popescu; 35. Stan F. Crigheanu; 36. Costea Dumitra; 37. Ghiță Hera Marchițoiu; 38. Gheorghe ni Andrița; 39. Ion Brat Ștefan; 40. Nicolae Ștefan Popescu; 41. Ion State Văduvu; 42. Stoica Ion Proca; 43. Nițu Cicu Godescu; 44. Gheorghe Stancu; 45. Nică Eftene Ungureanu; 46. Ion Enache Popescu; 47. Nicolae Gheorghe Nițu Tuțu; 48. Constantin Bădăloaie; 49. Iorga Dumitrașcu Marghițoiu; 50. Niță Bucur Untaru; 51. Dumitru Constantin; 52. Gheorghe Ion Godescu; 53. Gheorghe Dumitrașcu Mustea; 54. Ion Nicolae Mălancu; 55. Nicolae Ion Marchițoiu; 56. Ion Nica Godea; 57. Istrate Cicu; 58. Niță Ion Constantin Marchițoiu; 59. Gheorghe Mustea; 60. Constantin Ion Popescu; 61. Ion Nica Popescu; 62. Ion Ion Mustea; 63. Nicolae Grigore; 64. Gheorghe Gheorghe Mălancu; 65. Stan sin Eftene Vlăjoagă; 66. Constantin Ștefan State; 67. Ion Cercel; 68. Bucur Ion Văleanu; 69. Duță Gheorghe; 70. Ghinea Gh. Godescu; 71. Ion Hera Popescu; 72. Dumitru Gheorghe Marghițoiu; 73. Dumitru Radu; 74. Ion Nicolae Mareș; 75. Dinu Duță al Floarei; 76. Iancu Grigore; 77. Nicolae Nica Popescu; 78. Constantin Ștefan Popescu; 79. Ghinea Constantin Proca; 80. Ghețea Tuțu; 81. Ion Manu; 82. Gheorghe Ion Ispas; 83. Nicolae Bucur David; 84. Ion Matei Tuțu; 85. Ion Ana Văduva; 86. Nae Diaconu; 87. Ion al Ștefenii; 88. Ștefan Ion Diaconu Ion; 89. Constantin Vlăduță candidat; 90. Nicolae Dumitrașcu parac; 91. Ene Căpraru; 92. Ion al Ghinii Mustea; 93. Simion Tuțu; 94. Catrina fata

lui Simion Tuțu; 95. Arsene sin popa Tudor; 96. Ion Grigore Ghizdaveț; 97. Dumitrache Staicu Mazilu; 98. Grigore Frățilă; 99. Ioniță sin Dumitrache; 100. Radu Pepenel vremelnic; 101. Chiva văduva lui Ștefan Dumitrașcu; 102. Maria a lui Ștefan Cârstea; 103. Constantin sin Ion După Vale; 104. Din al Diaconului. Preot Iom Godeanu și Constantin Godeanu (Arhiva Protoeriei județului Muscel, Dosar nr. 211, pag. 54-55/1845 srpt. 11). Redăm conținutul rapoartelor lunare trimise de preoți în anul 1850 privind nașterile, căsătoriile și decesele: Nașteri: Ioan fiul Mariei sin Badea Andrișoiu și al lui Ghinea Proca, născut la 22 ianuarie, naș fiind Constantin sin popa Gheorghe din mahalaua Bughea; Maria, fica Catrinei sin Nițu Tuțu și al lui Gheorghe sin Șandru, naș fiind preotul Constantin, s-a născut la 1 februarie; Năstase, fiul Stanchii sin Andrița și al lui Nicolae sin Ion Nica Popescu, naș fiind Ion Cercel, s-a născut la 2 februarie; Constanti, fiul Mariei sin Bolu din satul Slănic și al lui Iancu sin Grigore Hera Marghițoiu, naș fiind Dobra soția lui Ion Grecu, s-a născut la 19 aprilie; Ioana fica Catrinei sin Niță și al lui Ștefan sin Ciocan din Cotești, naș fiind Ștefan Tudora, s-a născut la 1 mai; Nicolae, fiul Stancăi sin Oprea Boboc din Bughea și al lui Ioniță Dumitrache, naș fiind Nae sin Mihalcea din orașul Câmpulung, s-a născut la 15 mai.

Căsătorii: Nicolae sin Ștefan State s-a căsătorit cu Stana din Hârtiești, naș fiind Constantin Șerban cu soția sa Catrina la 5 februarie; Nicolae sin Manu s-a căsătorit cu Ioana fata lui Oancea din Mărcuș, naș fiind Ghinea Mălăncioiu cu soția sa Stanca, la 12 februarie; Stanciu Ion Neagoe cu Maria Ion Vintilă din satul Cotești, Naș fiind Bica Făchitoae cu fiul său Gheorghe din Mărcuș la 2 noiembrie; s-a cununat Ion Ghinea Mălăncioiu cu Maria fata lui Ion zetpopa Ion, Naș fiind Ion sin Ghinea cu soția sa Maria, la 5 noiembrie; s-a cununat Ion Ghinea Proca cu Maria sin Moise Iorga Ungureanu, naș fiind Din sin popa gheorghe din mahalaua Bughea cu soția sa Neaga la 2 decembrie; s-a cununat Nicolae Ghețea Tuțu cu Ilinca, fata sin Ștefan Cârstea, naș fiind Din Ion Grecu cu soția sa Ilinca, la 2 decembrie (Arhiva Protoeriei județului Muscel, dosar nr. 475/1850, pag. 114-118). Notăm că o lucrare importantă este extinderea cimitirului prin achiziționarea de noi terenuri, construirea unei împrejurimi corespunzătoare și consolidarea malului bisericii printr-un zid bine clădit și ancorat. Nucul de la poarta bisericii are o vechime de circa 200 de ani.

3. Monumentul eroilor a fost ridicat la 16 august 1920, pe un teren care mai demult a fost destinat tăierilor de carne. Comitetul de inițiativă a fost condus de preotul Godescu. Lista eroilor începe cu Locotenentul Godescu Nicolae și sfârșește cu soldatul Savu Constantin, eroi din primul război mondial; s-a adăugat și lista eroilor din cel de al doilea război mondial.

4. Cimitirul cel mai vechi a fost la Mesteacăn, mai sus de grajdurile C.A.P.-ului,

apoi s-a mutat la Gheorman la capătul Aviuilor din Coasta Popii, în partea dinspre sat; se pare că tot aici a fost și în vremea ciumei lui Caragea. Este cert că în 1872, cimitirul era cel actual, dar pentru că s-a pus problema mutării lui, o vreme a funcționat la Gheorman.

Administrația de Stat
Ca toate satele care formează obiectul studiului de față, cu excepția Malului care se supunea jurisdicției orașului Câmpulung, Godenii au avut mai multe etape de desfășurare administrativă: perioada Sfatului Sătesc, 1837-1864; perioada Primăriei, 1864-1949; perioada Comitetului Provizoriu, 15 august 1949-31 decembrie 1949; perioada Sfatului Popular, 1950-1968 și perioada Consiliului Popular, din 1968 până în prezent.

Sfatul Sătesc este reprezentat de Consiliul Sătesc format din deputații sau aleșii satului împreună cu Pârcălabul care avea sarcina de coordonator al Consiliului și asigura strângerea impozitelor. Nu există documente de stat unde să fie evidențiați aleșii satului, ci acte patrimoniale de familie în care ei sunt menționați. Actele sunt sporadice și nu pe toți anii. Din aceste acte am identificat pe următorii: Dumitru Andrițoiu, Constantin Popescu și Ștefan State, în 1837; Enache Brătioiu, Grigore Marghițoiu, Manu Mustea, în 1841; Enache Nică Brătioiu, Grigore Hera Marghițoiu și Nicolae Pătrașcu, în 1842; Dumitru Călugărițoiu și Iorga Ispas, în 1850; Gheorghe Andrițoiu și Ion Manu, în 1852; Constantin Enache Brătioiu, Gheorghe Dumitrașcu, Constantin Diaconu, Nicolae Dinu și Constantin Manu, în 1854; Pantilimon David, Constantin Diaconu, Nicolae Dinu și Constantin Manu, în 1854; Pantilimon David, Constantin Diaconu, Nicolae Nițu, în 1855 și Ion Ghinea, Nicolae Manu și Ion Stătoiu, în 1857. Aleșii satului de multe ori făceau cercetări locale, din ordinului pârcălabului.

Primăria

Primăria a fost înființată la 1864. Cel dintâi buget întocmit pe anul 1865 se ridică la suma de 1091 de lei. El cuprinde taxe pentru vitele de pripas, taxe din biletele de drum, zeciuiele analogisite pentru acoperirea cheltuielilor. Acestea sunt suportate de 122 contribuabili, 15 nevolnici, 5 văduve, 7 holtei. Se plătesc salarii pentru 2 preoți, cântăreț, notar, ajutor de primar, 3 consilieri - pentru ultimele trei categorii, diurnă - și 2 vătășei. Se suportă cheltuieli de cancelarie, condici, abonament la Monitorul Oficial, tipăritul a 50 bilete de drum, salariul receptorului - de fapt tot o diurnă - cărțile școlare. Primar era Niță Constantin Dumitrașcu, ajutor Gheorghe Andrițoiu; membri erau: Ștefan Duță, Nicolae Nițu și notar Gheorghe Constantinescu sau Gheorghe Vlăduță. Din bugetul respectiv rezultă că, costul cărților școlare se suportă de primărie. Bugetul pe anul 1866 este mai mic, stabilit la suma de 1426 lei.

Consiliul Comunal era schimbat: primar Gheorghe Ion Dinu; ajutor Gheorghe Grigore Proca; consilieri: Ion Ion Ispas, Ion Untaru - acesta era de la Ulițe și era căsătorit cu Ancuța Popii, fata preotului Ion Godeanu - Ion Iorga Dumitrașcu, notar Gheorghe Constantinescu. La 19 august 1868, Consiliul Comunal analizează suma de unde să fie plătit notarul. Nu era mulțumit cu 450 de lei anual. I s-a mai adăugat suma de 150 lei. După reforma agrară de la 1864 s-a simțit nevoia să se stabilească starea socială a locuitorilor, fapt care echivalșează cu o catagrafiere sau un recensământ. Ei au fost repartizați astfel: categoria I-a, 27; categoria a II-a, 31; categoria a III-a, 15; categoria a IV-a, 6 (patru din spița Ghizdaveț și doi din spița Proca). În 1870 pentru sat se pun mai multe probleme. Plaiul Nucșoara face demersuri pentru construirea unui nou local de primărie. Învățătorul Iosi Solomonescu reclamă că în anul precedent i s-a promis mărirea salariului și nu s-a făcut. Pandele Marinescu, hotarnicul de mai târziu al preotului Constantin Diaconescu, activează ca conducător tehnic la poduri și șosele. Se înființează paza de zi și de noapte. Comitetul permanent al județului aprobă construirea localui de primărie sub semnătura lui Ion Rudeanu, Scarlat Angheliu, Ion Beștelei, Alexandru Paul și S. Constantinescu. Localul de primărie s-a construit în anul 1871, licitația adjudecându-se asupra lui Nicolae Ștefan Dumitrașcu. Tot în acest an Constantin Ștefan Popescu a luat în arendă veniturile comunale și pe ale târgului din Vinerea Mare. În perioada 1864-1880 au fost mulți primari din cauză că ei erau aleși pe câte un an. De acum înainte au perioade mai lungi de funcționare fiind aleși pe câte patru ani. Primăria construită era lângă brazii școlii celei vechi cu fața spre gârlă; școala încă nu fusese construită. Între 1902-1912, s-a construit un alt local de primărie, prin grija lui Ion C. Cârstea. Între 1932-1933 s-a construit ultimul local, în ființă și astăzi ca sediu al Consiliului Popular. S-a construit sub primarii Nicolae State și Petre Dumitrache. Lucrul important obținut în acest timp pentru comună a fost islazul Albele, obținut între anii 1929-1935. Localul școlii vechi a fost edificat în 1898, prin spijinul acordat de Casa Școalelor. Ea a fost construită de antreprenorul Antonie Marchetti din Câmpulung, care a predat lucrarea conform contractului, complet executată la 15 octombrie 1898. Comuna nu dispunea de bani, dar i-a obținut printr-un împrumut pe termen lung, în sumă de 19000 de lei, de la Casa Școalelor pendinte de Ministerul Instrucțiunii. În anii regimului democratic instaurat în țară după 1944, problema avutului obștesc este una din problemele căreia i se dă o mare importanță. Unul din mijloacele prin care se atinge acest scop este formația de pompieri care veghează să nu se întâmple incendii sau dacă se întâmplă, urmările lor să fie limitate. Nu sunt instruiți numai un număr redus de oameni, ci întreaga populație și chiar școlarii, începând de la cea mai fragedă vârstă. S-au stins o seamă de incendii în fașă, la locuitorii Nicolae C. Ispas, Ion Schiteanu, Petre Piacanu, Nicolae Sandru- aceasta în perioada 1956-1960. Situația problemei incendiilor nu a fost mereu astfel. Un mare incendiu s-a produs la locuința Paraschivei C. Dumitrașcu, când a fost distrusă

toată casa, numai soba rămânând în picioare fiind solid construită de Constantin al lui Ghiță, socrul ei; alt incendiu a fost la Nicolae Pătru, în jurul anului 1930, căruia i-au ars și vitele în grajd. Un alt incendiu mare a fost în secolul trecut când a ars în întregime casa preotului Constantin Diaconescu, din ulița Tuțulești. Cel mai mare incendiu cunoscut în satul nostru este cel din anul 1887, incendiu care a avut loc la Gura Colniciului, cuprinzând o parte din Colnici și o parte din Mustești. Cu adresa nr. 4119 din 6 septembrie 1887, la Comitetul permanent al județului s-a înregistrat următoarea cerere: În vedere că locuitorii Din Stan Schiteanu, Ion Savu, Gheorghe Ion Savu și Floarea Dumitru Schiteanu (fata lui Ghinea Mitulescu) din comuna Godeni, după cum constată din procesul verbal respectiv au fost pradă unui incendiu ce a izbucnit în ziua de 22 august trecut în această comună, consumându-le casele cu toate dependențele lor, căruțele, instrumentele de agricultură, veșmintele și cele necesare pentru hrană căci cu tot ajutorul dat de autoritatea comunală cu ceilalți locuitori nu le-au putut scăpa decât foarte puține obiecte, astfel că actualmente acei locuitori trăiesc din mila publicului și mai cu seamă din ajutoarele ce li se procură de consătenii lor. În vedere că și locuitorul Nicolae N. Lemnaru din comuna Bădeni Ungureni a suferit o asemenea nenorocire în ziua de 12 august trecut, venim cu onoare domnule președinte ca apreciind trista lor pozițiune să binevoiți a le veni în ajutor cu sumele ce veți crede de cuviință (Dosar nr. 10/1886. Arhivele Statului Pitești, Fd. Prefectura de Muscel.). Prin jurnalul 1509 din 7 septembrie 1887 înregistrat sub nr. 2146 se spune: „Comitetul în vederea adresei domnului prefect local nr. 4119 prin care cere a se veni în ajutorul locuitorilor notați care au fost isbiți de incendiu. Dispune a se pune în vedere onorabilului Consiliu Județean. Președinte Scarlat Angheliu". Prin cererea Prefecturii către Comitetul Permanent se găsește rezoluția: Comisia bugetară a admis câte lei 5 din fondul extraordinar al anului 1887/1888 ceea ce echivalează la timpul respectiv cu costul unei oi, deși respectivul sinistat pierduse casa, grajdul, căruțele și vitele. În puține clipe, incendiul a cuprins colțul Mustești Colnici, unde locuia Constantin Stan Schiteanu cu urmașii săi Petre Schiteanu și Gheorghe Schiteanu (Ghică Moșu) și colțul din stânga al Colniciului începând de la Dorobanțul până la Mieiloaia. Incendiul a izbucnit la 22 august când locuitorii se aflau la munca câmpului; că le-a ars casele, dependențele, căruțele, instrumentele de agricultură - deci incendiul a acționat cu toată furia, fiind de proporții și cu tot ajutorul dat de autoritate și populație el nu a putut fi limitat. Am văzut un incendiu la care veneau sute de săteni: la Nicolae C, Ispas, la Petre Piscanu, deși era în toiul iernii. Din raport mai rezultă că acei locuitori trăiesc din mila publicului - este normal după pagubele cauzate de sinistru. Se arată și sprijinul autorităților: 5 lei pe cap de gospodărie, căci cei amintiți sunt toți capi de gospodărie. Urmărim alte activități din cadrul primăriei. Serviciul tehnic cu nr. 327 din 13 octombrie 1887 raportează Comitetului Permanent că la Godeni s-au executat 250

metri liniari de împietruire, 196 metri liniari reparații sau desfundări de șanțuri. În 1895, comuna a avut un plan de 330 de zile cu brațele, 445 cu vitele.

Sfatul popular

Trecerea de la Primărie la Sfatul Popular s-a făcut în faza Comitetului Provizoriu. Sfatul Popular a luat ființă la 1 ianuarie 1950. În cadrul acestuia s-a organizat autoimpunerea, introdusă prin lege, constituindu-se fonduri pentru a se face în comună diverse îmbunătățiri. În 1955, s-a reparat podul din Valea Rea din satul Malu, s-a radioficat acest sat, s-a reparat școala Malu și s-a construit podul din centrul Godenilor. Podul vechi era uzat și închis pentru circulație. În anii 1956-1957. s-au împietruit drumurile: Calea Malului, Drumul Olteanului și drumul Valea Rea. Autoimpunerea devenită contribuția voluntară nu este singura trăsătură a Sfatului Popular; o trăsătură puternică este posibilitatea acordată de a participa un număr mare de cetățeni la treburile obștești. Munca Sfatului Popular a fost sprijinită de instructori administrativi și de partid. În cadrul acestei activități și-au desfășurat munca și o seamă de deputați destoinici ca: Gheorghe Arsene, Aurel Căndea, Elisabeta Popa, Petre David și alții. Tot în cadrul acestei instituții au dus muncă susținută și salariați din rândul cărora se desprind ca având o activitate mai intensă: Ion I. Popescu, fost secretar, Petre Savu, Ion Dumitrașcu. Alte lucrări efectuate din autoimpunere: atelierul școlii de 7 ani, școala pentru ciclul al II-lea, etc. Perioada 1958-1968 a fost o perioadă grea în care s-au cerut multe sacrificii, de luptă cu greutatea, cu neajunsurile, dar și de clarificări, de precizii, de succese categorice, de biruință și de elan. Prin munca organizației de partid, a cadrelor și a colectivelor care au condus organizația, prin munca deputaților și a salariaților, a minerilor, a întovărășiților și a colectivităților, a contribuabililor, a cadrelor didactice și a tineretului progresist, prin munca masei largi de cetățeni s-au realizat câte la vedem și cele care au fost necesare, pentru gospodăria comunei, pentru înfrumusețarea ei, pentru condiții de trai mai bun, pentru realizarea de bunuri materiale și culturale pentru a participa la bunul trai și al locuitorilor din alte comunități și al generațiilor care vor veni. Mina de cărbuni, secția de pulpare, Gospodăria Agricolă Colectivă, cooperativa de consum și alături de ele și în fruntea lor, membri de partid înaintați, cadre didactice luminate, cetățeni conștiincioși și tineretul progresist identificat cu aceste meleaguri au contribuit pentru ridicarea acestei comuni cu putință. Munca desfășurată a fost urmărită în cele mai mici amănunte nu în scopul de a scoate în relief anumite părți negative, ci în scopul de a evidenția greutatea prin care am trecut. A fost în intenția noastră cercetarea tuturor perioadelor de dezvoltare ale satului, dar am avut în atenție și perioada de vârf a Sfatului Popular la a cărei desfășurare am luat parte ca martor ocular și am căutat să contribui la propășirea lui. Vom urmări în continuare munca Sfatului Popular în Comitete executive, sesiuni, Comisii

permanente sau alte organe prin care își realizează obiectivele autoritatea locală a puterii de stat. În sesiunea din 28 februarie 1962 se prezintă raport privind munca culturală în perioada de iarnă 1 decembrie 1961- 20 februarie 1962, raportor Gheorghe D. Dumitrache iar coraportor Aurel Căndea. Invitați sunt: Olimpia Căndea, Jan Popescu, Maria Popescu, Maria Sănduță, Maria A. Ghizdaveț, Maria Savu, Pompilian Gheorghe, Gheorghe Bulescu, Florica Hera, Ion Frățilă, Mariana Popescu, Gheorghe Arsene, Viorica Văleanu, Emilia Chirtaș, Maria Dumitrașcu, Ion I. Dumitrașcu. Munca culturală a fost axată pe întărirea și consolidarea GAC din comună. Munca a fost axată și pe problema luptei pentru pace. S-au organizat și s-au ținut serbări, șezători duminicale urmate de conferințe, seri de întrebări și răspunsuri, seri de calcul, prezentări de grafice comparative. Prezentări de programe ale brigăzii de agitație a pionierilor cât și cea a tineretului cu probleme: „La mulți ani 1962”, „Veniți cu noi tovarăși în mândra colectivă”, „S-a făcut lumină în sat”, „Drag Godeni să trăiești”. S-au dat trei spectacole cu piesa „Taiga” și un spectacol cu piesa „D-ale Carnavalului” de I. L. Caragiale. Echipa de teatru s-a calificat pe locul I la prima fază a celui de al doilea concurs bienal de teatru I.L.Caragiale și în prezent se pregătește pentru faza a Doua. Conferințele s-au ținut duminical în sala Căminului Cultural sau în sala de film; ele au fost axate în majoritate pe tema întăriri și consolidării G.A.C. și pe tema luptei pentru pace. Se pot cita: „De ce a trebuit să crească fondul de bază la G.A.C.”; „Creșterea oilor cu lână fină și semifină”. La Sărbătorile duminicale conferințele au fost însoțite de programe artistice, piese de teatru, coruri, recitări, jocuri. Învățământul agricol de masă s-a ținut în cadrul G.A.C. Biblioteca a fost deschisă de trei ori pe săptămână, servind cititorii cu cărți. La aceste succese au contribuit cadre didactice, secretarul Sfatului Popular, agentul sanitar Mitu, casierita cooperativei Mariana Popescu sau tineri din șantierul Godeni: Nicolae Marghitoiu și Nicolae Dumitrașcu. Ca un rezultat al muncii culturale este colectivizarea agriculturii în comună. Au discutat Dumitru Hera, Elisabeta Popa, Ion Popescu, Petre Savu, Jan Popescu, Gheorghe Tinciu, Elena Manu, Ion C. Mitulescu, Aurel Căndea, Gheorghe Bulescu. Director al Căminului era Gheorghe Bulescu. Sesiunea din 24 martie analizează muncile agricole de primăvară în cadrul G.A.C.. S-au ars două cuptoare de cărămidă ,în număr de 58000 bucăți din care 20890 s-au vândut la diverși colectiviști cu bani la prețul de lei 0,35 dându-se la colectiviști și în contul avansului bănesc ce urmează să primească din anul 1961. S-au transportat la cuptoarele de cărămidă 70 de căruțe cu lemne pentru arsul cărămidei. S-a construit o sobă pentru fiertul cartofilor la porci. S-au construit două acoperișuri la silozurile din vârful Grădiștei. S-a pavat cu bolțari baraca nr. 1 unde sunt cazate vacile sterpe și tineretul absolut necesar pentru îmbunătățirea condițiilor la aceste animale. S-au transportat cu căruțele și remorca S.M.T.-ului 362 tone de bălegar șo s-a împrăștiat pe o suprafață de 18 hectare și pe terenurile ce se vor cultiva cu cartofi și sfeclă de zahăr. S- administrat cantitatea de 3000 de kg. superfosfat și 1500 kg. sare potasică

pe o suprafață de 8 hectare. S-a destelenit teren de 2,5 hectare în Coasta Dealului și 0,24 hectare în Fața Coastei și 0,20 hectare în Podul de Sus, care s-a executat cu tracțiune animală din cauza timpului nefavorabil, însă nu s-a putut realiza planul la arături. S-a aprovizionat cu porumb dublu hibrid cantitatea de 640 kg. și 50 kg. sfeclă de zahăr. S-au reparat un număr de 9 pluguri. S-a cumpărat o semănătoare cu tracțiune animală, pentru ușurarea lucrărilor de semănat a porumbului, sfeclei de zahăr și altele. Este nevoie să se procure din vreme prășitori cu tracțiune animală. S-au scos un număr de 3000 de pruni carte au fost distruși de furtuna din primăvara anului 1961. O parte din ei au fost scoși cu tractorul, iar o parte a fost scoasă de colectiviști manual; acești pomi s-au valorificat dându-se colectiviștilor contra cost. S-au stropit pomi în număr de 3500 de bucăți. În plantația tânără s-au înfășurat cu hârtie 1500 de pruni desfăcuți de vânt. S-au legat de tutori 5000 de bucăți de pomi. S-au făcut tăieri de formare a coroanei la pomii din anul I, II, III, un număr de 1500 de bucăți. S-au desfundat cele trei silozuri din vârful Grădiștei și grajduri, dându-se hrană animalelor, fapt care a sporit producția de lapte cu 100 de litri pe zi. S-au procurat 2288 kg. tărațe de grâu și 1000 kg. porumb, 1500 kg. tărațe porumb, 1000 kg. praf alb, 3000 kg. tăietei de sfeclă, procurați de la CRR și ICR și AGROSEM. Gospodăria a înființat o balastieră în stațiile CFR Furnicoși și Drăghici care eliberează balast unităților socialiste. Pentru înființarea acestei balastiere Gospodăria a făcut un împrumut la Banca Cooperativă Godeni în valoare de 15500 de lei, pentru a achita contractele cu stațiile CFR și autobaza IRTA, care ne-a asigurat transportul balastrului de la gârlă la rampă și plata încărcătorilor. S-a vândut până în prezent material în valoare de 25000 lei, bani pe care gospodăria îi va încasa prin Banca de Stat. De la 1-22 martie 1962, balastiera a asigurat Gospodăriei un venit de 8000 de lei. S-au ridicat de la colectiviști trei căruțe ce erau înscrise. S-au mai cumpărat trei căruțe din Cotești pentru scoaterea bălegarului din grajdul în care stau vitele sterpe. În planul de măsuri s-a prevăzut să se însămânțeze 10 hectare de borceag, mazăre, și ovăz; 40 de hectare cu cartofi și 3 hectare cu porumb siloz; 2 hectare cu fasole, 2 hectare cu sfeclă, 2 hectare cu secară (Dosar nr. 6/1886, Arhivele Statului Pitești, același fond).

În sesiunea din 28 aprilie același an, se analizează activitatea comisiei permanente Gospodărie comunală, industrie locală și buget-finanțe. S-a studiat devizul pentru construcția Căminului Cultural și s-a propus Comitetului Executiv fixarea zilelor de muncă patriotică pe cap de familie. S-a studiat problema procurării de materiale lemnoase, necesare construcției Căminului și s-a propus să se ia măsuri și totodată legătură cu ocolul Silvic Câmpulung Muscel pentru obținerea autorizației de tăiere. Pentru înfrumusețarea comunei s-a pus în vedere cu sprijinul deputaților ca toți cetățenii să curețe și să desfunde șanțurile în dreptul proprietăților respective, pentru prevenirea degradării străzilor, prin faptul că apa curge pe mijlocul șoselei și va face să nu se mai poată circula cu carele (străzi cum sunt: Calea Malului, șoseaua Popești

- Apa sărată și Proculești. Comisia permanentă deși a avut în plan această problemă pe trimestrul I/1962, a făcut propuneri comitetului executiv, dar nu s-au urmărit cum s-au realizat aceste probleme. Comisia permanentă a urmărit ca și comuna Godeni să-și poată crea venituri din resurse locale, să se ia legătura cu instituțiile care au nevoie de material balast și chiar cu locuitorii din comună să-și procure acestea contra cost, pentru ca Sfatul Popular, cu acești bani, precum și cu cei proveniți din autorizațiile de construcție să facă diferite lucrări și reparații pentru înfrumusețarea comunei. Comisia permanentă are în planul ei să studieze posibilitățile confecționării cărămizii necesare construcției Căminului Cultural; identificarea punctelor de unde se poate procura material lemnos pentru arderea cărămizii și transportarea lor la locul unde se vor face cuptoarele. S-a propus repararea șoselelor și șanțurilor degradate atât din Godeni cât și din satul Malu. S-a propus repararea podului de peste râul Bughea, care în felul cum este reparat în prezent cu diferite bucăți de lemn nu are un aspect frumos (Dosarnr.13/1886, Arhivele Statului Pitești, același fond).

În sesiunea din 26 mai se analizează învățământul, privind procesul instructiv-educativ. Raportor Aurel Gh. Căndea. Coraportor Gheorghe Dumitrache. În anul școlar curent au urmat cursurile școlii un număr de 275 copii din care 229 din satul Godeni și 46 din satul Malu. Din cei 229 au fost 120 de la ciclul I și 109 de la ciclul II. Există un procent mic de elevi la care calitatea cunoștințelor lasă de dorit. Nu sunt abateri de la disciplină. La sesiune a luat parte instructorul administrativ Aurel Marian și instructorul P.M.R. Gheorghe Stoica.

Consiliul popular

Consiliul Popular a luat ființă la 5 iunie 1968 când s-a constituit comuna cu cinci sate în subordine: Godeni, Cotești, Capu Piscului, Malu și Bordeeni. Godeni, de fapt, este un centru economic și administrativ. La 30 septembrie 1968 s-a aprobat debitul contribuției voluntare de 333.000 pentru anii 1969-1971 care urmează a se încasa de la 1245 de gospodării. Cu această sumă se va construi Căminul Cultural din satul Godeni, școala generală din satul Cotești și căminele culturale din satele Capu Piscului și Malu. Contribuția anuală era de 111.200 lei. O lucrare importantă a fost repararea clădirii băilor, preluată prin transfer de la Întreprinderea minieră Câmpulung. Clădirea a necesitat numeroase recondiționări; s-au reconstruit zidurile și acoperișul în total; tâmplăria a fost înlocuită în întregime; o parte din instalațiile sanitare și electrice au fost refăcute, cazanul de apă, racordul de apă și lumina s-au înlocuit în totalitate. Onstruirea Căminului Cultural a fost iniuțiată într-o adunare populară din 1969, cu o valoare de 1.400.000 lei. Locuitorii au primit cu entuziasm aceste lucrări și s-au putut încasa în loc de 330 de mii lei suma de 425 de mii. Comitetul Executiv din 1974 este format astfel: Nicolae Soare, președinte; Viorica

Văleanu, secretar; Ion Gh. Pădureanu și Constantin Maruda, vicepreședinți; Ion Văleanu, Marieta Ghizdaveț, Valeria Moise, Ion Andrițoiu, membri. Consiliul Popular are 53 de deputați: 20 la Godeni, 15 la Capu Piscului, 13 la Cotești și 5 la Malu și Bordeeni. Din ansamblul muncii culturale condusă de Consiliul Popular desprindem: întâlnirea cu fii satului la 25 aprilie 1971 și constituirea societății culturale „Luceafărul” la 11 iunie 1972. Tot acum se formează colectivul muncii culturale compus din 17 membri, reprezentând vârful administrativ, economic, didactic cultural. Deasemeni s-a format brigada științifică din care fac parte șapte membri care pe profesii se repartizează astfel: un medic, un inginer și patru cadre didactice. Comuna, în perioada de după 1968 se înfățișează cu o bună experiență administrativă cu realizări în muncă nediscutabile și se bazează pe cadre capabile să facă față sarcinilor. Armonizându-și pașii cu mersul înainte spre progres și prosperitate al țării noastre.

Miliția comunală

Munca Miliției este ajutată de paznicii obștești spre a se evita furturile sau spargerile din magazine. Această muncă se sincronizează cu celelalte activități care se desfășoară pe plan local. Organul de miliție în prezent își desfășoară munca pe măsura cerințelor actuale. Salariații din miliție sunt pregătiți și mereu la curent cu problemele activității lor. În comuna Godeni, s-a izbutit ca, după multă trecere, postul de miliție să aibă local propriu și să poată să-și desfășoare munca în condiții mulțumitoare. Este un mic edificiu care poartă amprenta comunei noi, mai dezvoltată, mai prosperă. Nu același lucru era mai înainte, când miliția nu dispunea de un asemenea local și își ducea viața prin case particulare insalubre și necorespunzătoare. În prezent, postul de miliție este condus de tov. Soceanu, plutonier major și Crișu Constantin, plutonier, care își desfășoară munca cu simț de răspundere și în spiritul echității. Legată de administrația comunală este și electrificarea care, în fond, este rezultatul muncii celei dintâi. Ea a fost una din importanțele lucrări care s-au făcut în sat. Ea a fost cu puțință după electrificarea minei de cărbuni. De realizarea ei s-a ocupat un comitet compus din: Ion Gh. Mălăncioiu, Gheorghe Hera, Petre Dumitrașcu, Ion Gh. Stanciu, Ion Gh. Mălăncioiu, Petre C. Gheorghe, Emanoil Sciteanu, Gheorghe Dumitache, Petre Dumitrache, Nicolae Proca, Ion Văleanu, Constantin Vlăduță, Gheorghe Pătruț. Lucrarea a început cu un avans bănesc al Ministerului de Finanțe, două milioane și jumătate de lei, la început și 5 milioane ulterior. Inițiatorii electrificării au fost primarul Gheorghe Hera și notarul Petre N. Cârstea. Cei dintâi electricieni au fost Vasile Băgneanu și Ion A. Vlăduță. S-a mai încercat să se facă

electrificare în 1935 dar nu s-a izbutit. Numai intenția dovedește că satul Godeni voia să fie la curent cu civilizația.

Cooperativa de consum

Cooperativa posedă cinci secții de prestări servicii pentru populație: două cizmării, O tapițerie și două frizerii. An de an s-a muncit la dezvoltarea rețelei comerciale, la modernizarea acestei rețele perfecționându-se stilul și metodele de muncă. În 1972, s-au construit două bufete la Cotești și Malu. Cooperativa este înzestrată cu edificii noi în toată comuna. Pentru edificiile sale a investit peste 400.000 de lei. Satele Godeni, Cotești și Capu Piscului sunt înzestrate cu complexe absolut moderne.

Circumscripția sanitară

A fost o intenție în domeniul ridicării nivelului sanitar pe plan local construirea infirmeriei după războiul din 1916-1918, care s-a ruinat înainte de a fi finisată. A fost demolată fără să-și atingă scopul pentru care a fost construită. Lucrarea noului dispensar a început în 1945. Lucrarea a fost încurajată de doctorul Tocilescu care era secretar al Ministerului Sănătății. După terminare construcția a fost destinată pentru a servi ca birouri Exploatarei miniere. În anii 1958-1959 s-au dus tratative ca Sfatul Popular să intre în posesia lucrării. A venit în comună doctorul Hârdău, directorul Direcției Sanitare a regiunii Argeș tot pentru a cerceta această problemă, dar ea nu s-a rezolvat decât după constituirea Consiliului Popular, la 5 iunie 1968. Au lucrat în cadrul circumscripției sanitare ca medici următorii: Elena Popa, Gheorghe Nuță, Maria Tănăsescu, Viorica Toma, Rodica Mătușă Baltă. Ar trebui ca trăsăturile lor fizice și morale să nu lipsească din această monografie pentru a se imprima mai bine locuitorilor comunei. Ei și-au făcut datoria cu prisosință și au stat la dispoziția locuitorilor. Consider că și dânsii și-au imprimat imaginea satului și a comunei întregi, de unde au plecat cu bune impresii și cu conștiința datoriei împlinite. Circumscripția funcționează în prezent în satul Cotești. Dacă privim câmpul activității sanitare, vedem că se ridică probleme de tot soiul. În 1969-1970 s-au prezentat 62 de cereri pentru formalități în vederea căsătoriei: 23 din Godeni, 15 din Capu Piscului, 7 din Cotești și restul din alte comune. Din 223 consultații efectuate în 1963 sunt: ascaridioză 37 de cazuri, rinofaringite 22, debilitate fizică 13, diverse sindroame 11, infecții 10. Din 340 de bolnavi consultați în 1964, desprindem: ascaridioză 16, stare gripală 11, debilitate fizică 10, restul cazurilor mai puțin frecvente. Din cele 33 de cazuri de decese care s-au produs în anii 1962-1965 desprindem drept cazuri de boli: insuficiență cardiacă 12, insuficiență cardio-pulmonară 3, senilitate 3, neoplasm 3. Restul sunt mai puțin frecvente. Situația este valabilă pentru satul Godeni. În localul obținut de la mină, care inițial a avut

destinație de dispensar, funcționează Casa Comunală de nașteri. În cadrul circumscripției cu 90 de ani în urmă situația era cu totul altfel. Într-o adresă a Ministerului Sănătății se comunică: „La prescrierea medicamentelor ce se plătesc din fonduri publice trebuie să se observe cea mai mare economie; pentru ca să se poată realiza aceasta, medicii care prescriu, farmaciștii care le prepară și autoritățile care le plătesc urmează să se conformeze instrucțiunilor elaborate de consiliul medical superior în anul 1875 și înserate în Monitorul Oficial nr.123 din același an. Medicul vizita comuna odată pe lună și atunci când venea erau cazuri când nu da nici o consultație. Medicul Mihăilă Rădulescu Pantilimon, la 27 iunie 1886 constată că starea sănătății locuitorilor este foarte satisfăcătoare, neexistând nici un fel de maladii epidemice sau contagioase după cum s-a informat din declarația ajutorului de primar, cât și din cercetările făcute în localitate. La 4 iulie 1887, acelaș medic constată că în comună este bine și că nu există nici un fel de maladie epidemică". Personalul circumscripției în 1977 era compus din: 1.-Dr. Rodica Mătușă, medic; 2.-Puchici Nicoleta, Asistentă ocrotire; 3.-Voican Tatiana, asistentă medicală; 4.-Voican Georgeta, moașă de teren; 5.-Voican S. Georgeta, moașă Casa de nașteri; 6.-Aldea Margareta, soră medicală; 7.-Vlăduță Victoria, infirmieră; 8.- Soare Florian, îngrijitor.

Arbori Genealogici

Andrițoiu Constantin - Andrițoiu, socrul lui Dumitrache Staicu, se trage dintr-o Andrița și are frate pe Nicolae Andrițoiu. Ginerele său numit Dumitrache Staicu Albescu, fiind căsătorit în averea soției, capătă numele de Andrițoiu, transmis și fiului său Nicolae, căsătorit în Câmpulung dar uneori se numește Dumitache, Dumitru sau Andrițoiu. Numele din urmă nu era folosit în mod curent. Catagrafia din 1840, a bisericii Sfânta Troiță, amintește un Nicolae Andrițoiu ale cărei fice au jucat în echipa de teatru a lui Constantin Aricescu, la 1847. El a murit la 2 iulie 1840. Nicolae Godeanu, Dumitru sau Andrișoiu în 1859 încămai trăia. Am căutat să lichidez controversa care exista în jurul numelui Nicolae Andrițoiu. Pentru a face deosebire între cele două nume de Nicolae Andrițoiu, unul dat celui din Godeni, pe care în mod obișnuit îl numim Nicolae Dumitrache, deși el se poate confunda cu nepotul său Nicolae Dumitrache, născut în 1850, totnegustor câmpulungean ca ocupație și Nicolae Andrițoiu de care face mențiune atât Constantin Aricescu, cât și preotul Ion Răuțescu, este suficient că cel câmpulungean moare la 1840, deci curând după ce a fost cuprins în catagrafie, iar cel din Godeni se află încă în viață la 1859, când împrumută suma de lei 2600 de la negustorul Nicolae Nicolau din Câmpulung. Constantin Andrițoiu se trage dintr-o Andrița care are doi copii: Constantin și Nicolae. Constantin are fică pe Voica, căsătorită cu Dumitrache Mazilu. Nicolae are copii pe: Constantin (1802-1884), Maria, Grigore și Badea. Constantin N. Andrișoiu

are copii pe Gheorghe, căsătorit cu Joița C. Popa. Gheorghe Constantin Andrițoiu are copii pe: Grigore, Petre, Sanda, Nicolae și Ion. Nicolae Gheorghe Andrițoiu are copii pe: Elisabeta, Ion, Maria, Elena și Sofia. Ion Nicolae Andrițoiu are copii pe: Ion, Gheorghe, Floarea, Nicolae și Eleonora. Era căsătorit cu Maria C. Proca. Ion Gheorghe Andrițoiu (1824-1926) are copii pe: Maria, Ion, Ecaterina; stanca, Elisabeta. Grigore Gh. Andrițoiu s-a căsătorit cu Ilinca N. Herescu. Badea Nicolae Andrițoiu menționat în lista din 1845, înființează spița Badea.

Andrița - Spița Andrița a fost întemeiată de Nicolae Andrița (1815-1891), venit din Cotești. Acesta s-a căsătorit cu Stanca Constantin Floarea Marghițoiu, cumnata lui Nicolae Diaconu. Are copii pe: Nicolae, Stanca, Ecaterina și Maria. Nicolae N. Andrița (1857-1913) a fost geambaș de vite; are copii pe: Maria, Floarea și Ion (1854-1921). Acesta din urmă a fost instructor de pregătire militară în școală: Ecaterina N. Andrița trăiește în anii 1853-1933.

Arsene - Arsene a fost adoptat de popa Tudor și a pus bazele familiei Arsene. El are copii pe: Ion, Nicolae și Constantin: Constantin Arsene are copii pe: Constantin, Ion, Maria, Paraschiva, Petre și Nicolae. Toma Arsene, fiul lui Nicolae, căsătorit cu Aritina Godescu, are copii pe: Ion, Maria, Nicolae; Verona, Petre și Paraschiva. Copii lui Petre Toma Arsene sunt: Minodora, Paulina și alții. Constantin Constantin Arsene are copii pe: Constantin, Ion și Maria. Ion Constantin Arsene are copii pe: Gheorghe, Constantin și Elena; era căsătorit cu Stanca Pantilimon. Nicolae Constantin Arsene are copii pe: Ion și Gheorghje. Nicolae Constantin Arsene a murit în campania din 1916-1918. Ion Constantin Arsene a murit în campania 1941-1945.

Badea - Badea Nicolae Andrițoiu are copii pe: Gheorghe și Constantin (Din al Bedii). Gheorghe Badea are copii pe: Ion (1861-1942), Petre și Andrei. Ion Gheorghe Badea (în armată: Ion Andrițoiu) s-a căsătorit cu Maria C. Mălăncioiu, moartă în 1955, în vârstă de 87 de ani; au avut copii pe: Gheorghe, mort în campania din 1916-1918, Maria și Paraschiva.

Bădală - Spița este înființată de Bădală din Berevoiești, căsătorit cu Joia. Copii lui Bădală sunt: Ion, Constantin și Elena. Ion Bădală are copil pe Ion. Ion Ion Bădală are copii pe: Constantin, Nicolae și Ion. Ion Bădală s-a căsătorit cu Maria Ion al Joii din Albești. Constantin Ion Bădală se căsătorește cu Ioana Irimia din Câmpulung și Joița Predoiu din Berevoiești. Constantin Ion Bădală este menționat într-o listă de enoriași din 1845. Constantin Bădală, ultimul, Are fică pe Maria, căsătorită cu Dumitru Neagu.

Boldohan - Spița era originară din Câmpulung și era un neam de logofeți și mazili. Se cunosc nume izolate: Ilinca, Nicolae, Constantin și Gheorghe Boldohan; acesta are copii pe: Maria, Alexe, Elena și Floarea. Constantin Boldohan are copii pe Stanca și Ion. Ion Boldohan are copii pe: Petre, Gheorghe și Maria. Alexe Boldohan are copii pe: Alexandrina, Anghelina, Elena, Ecaterina Elisabeta și Maria. El trăiește între anii 1866-1947.

Brătoiu - Ion Brătoiu este cumpărător de părți din moșia Goleasca la 1747 devenind proprietar al locului pe care a fost construit conacul moșiei. El are copii pe: Enache, Constantin și Ioana. Enache și Constantin au făcut parte din sfatul sătesc. Spița este dispărută. Enache Nicu Brătoiu este menționat în lista de enoriași de la 1845.

Băra - Bucur Băra era originar din Solari Vlașca; s-a stabilit în Capu-Piscului și s-a căsătorit cu Aspra Boldohan. Ion Bucur Băra s-a căsătorit cu Maria Nicolae Frățilă; au copil pe Constantin, căsătorit cu Maria Ion Proca, apoi cu Maria Constantin Popescu. Bucur Băra era născut în 1839; Ion Bucur Băra era născut în 1866, iar soția sa în 1871.

Cercel - Bazele acestei spițe le-a pus Ion Cerceltuc (1765-1855), Originar din Cotești, căsătorit cu Ioana Ceaușu (1774-1864). A fost mandatar în procesul Prigonirii și este menționat în lista de enoriași din 1845. Sora lui a fost căsătorită cu popa Barbu. Avea casă mare cu cerdac și foișor. A locuit pe valea Sucetului unde a locuit Niță al lui Năstase. Prin demersurile lui s-a rectificat hotarul cu Coteștii. A avut două fice: Dobra, căsătorită cu Ion Ghizdaveț și Aspra, căsătorită cu Stoica Erjanu din Aninoasa. Dobra a trăit între anii 1793-1863.

Cârstea - Nicolae Mălancu venit din Ardeal are copil pe Cârstea. El era frate cu Ion Mălancu, căsătorit cu Ilinca și au locuit pe Alinierea de sus, unde locuiește Gheorghe Hera. Cârstea Mălancu are copii pe: Ion și Constantin. Constantin Cârstea are copii pe: Maria, Ion, Constantin și Floarea, Nicolae, Filoftia și Gheorghe. Cârstea Mălancu s-a născut la 1805. Ion Cârstea Mălancu se naște la 1833. Constantin Cârstea Mălancu se naște la 1836. Maria Constantin Mălancu se naște la 1836. Maria Constantin Mălancu se naște la 1846. Ion Constantin Cârstea se naște la 1864. Constantin Constantin Cârstea se naște la 1878. Nicolae Cârstea se naște la 1881. Constantin Cârstea trăiește între anii 1836-1922, iar Ion C. Cârstea între anii 1864-1947.

Costea - Dumitra are copil pe Costea. Costea Dumitra se căsătorește cu Constantina Homată. Copiii lui Costea Dumitra: Ion, Gheorghe și Joița. Copiii lui Ion Costea: Gheorghe și Maria. Copiii lui Gheorghe Costea: Ion, Stanca, Nicolae și Joița. Copiii lui Ion Gheorghe Costea: Gheorghe, Nicolae, Alexandru, Constantin și Ion. Ion Costea Dumitra s-a născut la 1835. Ion Gheorghe Costea s-a născut în 1880. Stanca Gheorghe Costea s-a născut la 1886. Nicolae Gheorghe Costea s-a născut la 1895. Joița Gheorghe Costea s-a născut la 1884. Nicolae Gheorghe Costea a murit în campania din 1916-1918. Nicolae Ion Costea a murit în campania din 1941-1945. Costea a mai avut un copil Ștefan al cărui fiu Ion trăiește în anii 1833-1914. El este menționat în lista de enoriași din 1845.

David - Spița David se trage din Ardeal. Din cauza arvaților și-a făcut un bordei în Paresul, apoi s-a stabilit în Marghitoi. S-a căsătorit cu o fată din moșulețul Buga, care era bogat. David are copii pe Bucur și Pantilimon. Bucur David are copii: Nicolae, Bucur, Ion, Constantin, Ion, Petre, Paraschiva, Maria, Floarea. Constantin

Bucur David are copii: Alexandru, Ion, Constantin, Gheorghe, Petre și Elena. Ion Constantin David are copii: Ion, Maria și Verona. Pantilimon David a fost deputat al satului în anul 1855. Nicolae Bucur David a fost luat în armată cu arcanul. A fugit din armată și s-a stabilit în părțile Ialomiței. Petre Bucur David s-a născut la 1863. Ion Bucur David s-a născut la 1852. Maria Bucur David s-a născut la 1856. Constantin Bucur David s-a născut la 1860. Paraschiva Bucur David s-a născut la 1875. Nicolae Bucur David este menționat în lista de enoriași din 1845. **Dumitrașcu** - Dumitrașcu Marghitoiu a înființat ramura paracliserului. El a avut copil pe Gheorghe. Copii lui Gheorghe Dumitrașcu: Vasile, Mihalcea și Ion. Copiii lui Mihalcea Dumitrașcu: Maria, Floarea și Nicolae. Copiii lui Ion Gheorghe Dumitrașcu: Ion. Copiii lui Constantin Constantin Dumitrașcu: Ion, Dumitru, Joița, Stanca, Voica și Nicolae. Copiii lui Nicolae Constantin Dumitrașcu: Apostol. Joița, Sandu, Floarea, Maria, Ion, Nicolae, Constantin. Copiii lui Constantin Ion Dumitrașcu: Elena, Paraschiva, Maria, Ioana, Elisabeta și Petre. Dumitrașcu Marghitoiu are copil pe Nicolae, care are copil pe Ion. Copiii lui Ion Nicolae Dumitrașcu: Nicolae, Floarea, Elisabeta, Gheorghe, Ana, Ion și Paraschiva. Nicolae Ion Dumitrașcu are copii: Ion și Nicolae. Dumitrașcu Marghitoiu are fiu pe Iorga Dumitrașcu care are fii pe Ion, Vasile și Constantin. Dumitru Constantin Dumitrașcu se naște la 1798. Ion Constantin Dumitrașcu se naște la 1811. Nicolae Constantin Dumitrașcu se naște la 1824. Voica Constantin Dumitrașcu se naște 1828. Dumitru C. Dumitrașcu (1798-1878). Stanca Constantin Dumitrașcu (1782-1877). Mihalcea Dumitrașcu (1857-1940). Iorga Dumitrașcu și Nicolae Dumitrașcu paracliserul sunt menționați la 1845.

Diaconescu - Această spiță se trage din diaconul Nicolae din care s-au format trei ramuri: Diaconu, Diaconescu și Godescu. Bazele acestei spițe le pune preotul Constantin Diaconescu. Diaconul Nicolae are copii: Constantin, Nicolae, Stanca, Ion și Constantin. Copiii preotului Constantin Diaconescu: Smaranda, Elisabeta și Stanca, Nicolae, Constantin, Floarea, Paraschiva, Petre și Gheorghe. Copiii lui Constantin Diaconu: Nicolae, Manda, Ion, Maria, Elena, Ioana și Elisabeta. Copiii lui Nicolae C. Diaconescu: Nicolae, Paraschiva, Ion, Maria și Elena. Nicolae Nicolae Diaconu se naște la 1821; Constantin Nicolae Diaconu se naște la 1826; Constantin Diaconescu se naște la 1832. Nicolae Constantin Diaconescu se naște la 1864. Constantin Constantin Diaconescu se naște la 1858. Petre Diaconescu se naște la 1861. Nicolae sin diaconu Nicolae căsătorit la 22 octombrie 1850, naș fiind preotul Constantin. Nicolae sin diaconu Nicolae este menționat într-o listă de enoriași la 1845; la fel Constantin Diaconu.

Diaconu - Spița Diaconu propriu-zisă se trage din diaconu Cârstea, care are fiu pe Constantin (1786-1871). Din ea se desprind trei ramuri: Dinicuții, ai Lungului și două Vale.

Duță - Fondatorul acestei spițe a fost Duță Godescu. Duță godescu a fost căsătorit

cu Anca și au locuit în Colnici. Ei au avut copii pe: Ioana, Ion, Ștefan. Ion duță are copii pe: Bucur și Maria. Copiii lui Ștefan Duță: Nicolae, Ion, Maria și Haralambie. Copiii lui Bucur Duță: Maria, Nicolae, Gheorghe, Petre și Ion. Copiii lui Haralambie Duță: Petre, Constantin, Ion, Nicolae, Maria, Paraschiva, Elena și Elisabeta. Copiii lui Petre Bucur Duță: Maria, Evdochia și Steliana. Ioana Duță s-a născut la 1816. Ion Duță s-a născut la 1802. Ștefan Duță s-a născut la 1809. Bucur Ion Duță s-a născut la 1845. Haralambie Duță s-a născut la 1860. Dumitru I. B. Duță moare în campania din 1941-1945. Petre Bucur Duță moare în 1916, la Dadilov la o tragere de instrucție de artilerie.

Dumitrașcu Mustea - Fondatorul spiței este Dumitrașcu Mustea. El are fiu pe Cârstea Ceaușu. Dumitrașcu Mustea are copii pe: Ștefan și Gheorghe. Ștefan Dumitrașcu are fiu pe Nicolae. Gheorghe Dumitrașcu are copii pe: Ion, Ștefan, Nicolae și Constantin. Nicolae Ștefan Dumitrașcu are copii pe: Ion și Maria. Copiii lui Ion N. Dumitrașcu: Ion, Elisabeta, Maria și Elena. Copiii lui Ion I. Dumitrașcu: Tatiana, Traian, Ion, Iuliana. Copiii lui Nicolae Gheorghe Dumitrașcu: Ion, Gheorghe, Maria, Constantin, Aristide, Elisabeta, Ilie și Nicolae. Copiii lui Ion N. Dumitrașcu: Alexandru, Maria și Elena. Copiii lui Constantin gh. Dumitrașcu: Ion, Arteme, Alexandrina, Constantin Nicolae, Păuna și Maria. Copiii lui Ion Constantin Dumitrașcu: Maria, Nicolae, Elena, Domnica. Dăm date de naștere: Gheorghe Dumitrașcu Mustea, 1792; Ion gh. Dumitrașcu, 1812; Nicolae Ștefan Dumitrașcu, 1840; Ștefan gheorghe Dumitrașcu, 1843; Nicolae Gh. Dumitrașcu, 1843; Nicolae Gheorghe Dumitrașcu, 1847; Constantin Gheorghe Dumitrașcu, 1849; Chiva, văduva lui Ștefan Dumitrașcu este menționată în lista enoriașilor din 1845; deci la această dată soțul său nu se mai afla în viață; de la ea vine numele ramurei Chivan.

Dumitru - Această spiță s-a desprins din Vlaicu Popescu. Constantin Dumitru are copii pe: Ion și Nicolae. Copiii lui Nicolae C. Dumitru: Gheorghe, Ion, Elisabeta, Maria și Nicolae. Date de naștere: Ion Constantin Dumitru, 1877; Nicolae Constantin Dumitru, 1869; Gheorghe Nicolae Dumitru, 1896; Nicolae Nicolae Dumitru moare la București în 1944, sub bombardamentele aeriene. Dumitrache - Fondatorul acestei spițe este Dumitrache Mazilu, fiul adoptiv al lui Staicu Albescu Vătafu din Câmpulung, căsătorit cu Voica Constantin Andrițoiu. Copiii lui Dumitrache: Nicolae, Ion, Mihăilă, Zinca, Ecaterina și Elena. El decedează în 1846, iar ea în 1845. Ion Dumitrache (1809-1885) se căsătorește cu Stanca Oprea Boboc (1823-1884). El a îndeplinit funcția de boiernaș Mazil. Copiii lui: Ion, Apostol, Tudora, Ioana, Nicolae, Gheorghe, Maria și Joița. Nicolae Dumitrache s-a stabilit în Câmpulung, cunoscut și sub numele de Nicolae Andrițoiu, Dumitriu și Godeanu. Mihai s-a căsătorit cu Maria Erjanu din Aninoasa. Zinca s-a căsătorit cu Ioniță Memulea din Bughea. Copii lui Ion Ion Dumitrache: Nicolae, Dumitru, Ion, Gheorghe, Petre, Maria, Ion, Paraschiva. Copiii lui Gheorghe Dumitrache: Dumitru, Elisabeta, Maria, Ecaterina, Nicolae, Gheorghe, Alexandru, Floarea, Alexandrina.

Copiii lui Tudor Dumitrache: Elisabeta, Petre, Floarea, Ion, Ioana, Nicolae. Copii lui Nicolșae M. Dumitrache: Nicolae, Ion, Gheorghe, Alexandru, Maria, Petre, Floarea și Constantin. Date de naștere: Dumitrache născut în 1765; Zinca Dumitrache, căsătorită cu Ioniță Mamulea din Bughea, trăiește între anii 1790-1878. Tudora Ioniță Dumitrache, căsătorită cu Ion Gh. Dumitrașcu, trăiește între anii 1843-1923; Ion Ion Dumitrache (1855-1939); Maria Ion Dumitrache (1855-1940). Nicolae Dumitrache s-a născut la 15 mai 1850, a fost negustor în Câmpulung și Pucheni și este înmormântat la Ciulnița. Nicolae Mihalcea Dumitrache s-a născut la 27 iunie 1850, naș fiind Mihalcea din Câmpulung; este un alt Nicolae, decedat de mic, decât tatăl preotului Nicolae Dumitrache. Dumitrache Staicu este menționat ca enoriaș la 1845. Și Ioniță Dumitrache este menționat tot la această dată.

Dragomir - Această spiță face parte tot din moșul Godescu, soția lui Ion Dragomir trăiește între anii 1762-1872. Costea Dragomirescu este menționat ca enoriaș la 1845. Unul din copii săi mic fiind decedează la 22 ianuarie 1850. Detalii despre Costea Dragomir a se vedea în capitolul „Instituții de cult”. Ion Costea Dragomir era croitor de zegi. Fiul său Ion Dragomir, căsătorit cu Elisabeta Ghizdaveț (Vetina) a decedat în campania din 1916-1918, Fiul său Ion A decedat în campania di 1944-1945.

Eftene - Fondatorul spiței a fost Eftene Vlăjoagă, venit din Ardeal. El are copii pe: Dumitru, Ion, Gheorghe, Constantin și Simion. Copiii lui Dumitru Eftene: Ana, Stan, Petre, Stana; copiii lui Simion Eftene: Constantin, Maria și Nicolae. Copiii lui Gheorghe Eftene: Stanca, Costache, Floarea, Ana, Ștefan, Nicolae, Elene, Ecaterina și Maria. Copiii lui Constantin Gh. Eftene: Ion, Nicolae, Maria și Constantin. Copiii lui Ion Constantin Eftene: Ion, Nicolae, Constantin, Gheorghe și Petre. Date de naștere: Gheorghe Eftene, născut în 1800; Simion Eftene, 1793; Ana Dumitru Eftene, 1782; Stan Dumitru Eftene, 1782; Constantin Simion Eftene, 1835; Ion Nică Eftene, 1833; Bucur Nică Eftene, 1857; Costache Gh. Eftene, 1852; Ștefan Gheorghe Eftene, 1851; Maria Gheorghe Eftene trăiește între anii 1844-1929; Constantin Simion Eftene între anii 1835-1920; Floarea Nică Stan Eftene între anii 1848-1930; Ion Nică Eftene între anii 1833-1913. Date de naștere: Stan Dumitru Eftene, 1782; Gheorghe Eftene, 1793; Simion Eftene este menționat la 1845; la fel Nică Eftene și Stan Eftene.

Enache - Fondatorul spiței este Enache fiul preotului Grigore Popescu. Ion Enache este menționat ca enoriaș la 1845. Enache Ștefan sau Popescu Ștefan a murit la 1877 în război. Ion Enache are copii pe Nicolae și Constantin. Nicolae I. Enache are copii: Ion, Constantin, Gheorghe, Alexandru, Nicolae. Ion Ion Enache a trăit între anii 1858-1940. Ion Enache este trecut ca enoriaș la 1845.

Ene - Această spiță este fondată de Ene Tudor Mustea care era frate cu Manu. El are copii pe Ion (1824-1907), Constantin, născut în 1839 și Enache. Ene este menționat ca enoriaș la 1845. Această spiță s-a stins având urmaș numai de sex femeesc.

Frățilă - Nicolae Frățilă are copii: Ion, Gheorghe, Nicolae și anca. Copiii lui Grigore Frățilă: Sanda, Joița, Ion, Ioana, Constantin, Nicolae. Copiii lui Nicolae Nicolae Frățilă: Ana, Gheorghe, Maria și Ion. Copiii lui Ion N. Frățilă: Petre, Nicolae, Ioana, Maria și Floarea. Copiii lui Nicolae Grigore Frățilă: Maria, Ioana și Petre. Copiii lui Ion Grigore Frățilă: Voicu, Petre, Stanca, Ioana și Dumitru. Copiii lui Petre N. Frățilă: Constantin, Maria, Alexandru, Nicolae, Gheorghe, Vasile, Viorica, Petre, Eleonora, Maria, Elena, Ion, Eugenia; copiii lui Petre I. Frățilă: Ion, Elisabeta, Mihai și Lazăr. Date de naștere: Grigore Frățilă, 1781; Ion Grigore Frățilă, 1822; Trăiesc între anii: Maria Frățilă, 1772-1878; Grigore Frățilă, 1781-1871; Petre N. Frățilă, 1865-1946; Grigore Frățilă este menționat la 1845.

Florea - Are fiu pe Sandru care pune bazele spiței Sandru. Era originar din Oltenia și de la el a rămas numele toponimic Olteanu și Valea Olteanului. Godescu - Fondatorul acestei spițe este preotul Constantin Godescu care și-a schimbat numele pentru a se deosebi de un văr al său. Copiii preotului Constantin Godescu: Petre, Nicolae, Maria, Elisabeta, Aritina, Gheorghe și Eleonora. Petre C. Godescu a fost preot la Bascovș Gheorghe C. Godescu a fost directorul școlii primare în anii 1924-1937. Nicolae C. Godescu a fost învățător și a murit la Mesteacăn Vălenii de Dâmbovița, în 1913. Preotul Constantin Godescu s-a năcut în 1858, iar fiul său Petre în 1885ș fratele acestuia Nicolae în 1859.

Godescu din moșul Godesc - Nu putem coborî această spiță mai devreme de 1747, pentru că la lichidarea moșiei Goleasca pentru prima dată apare un Godescu. Ea are importanță provenind din Godea și multă vreme fiind spiță de bază. Notăm unii membri ai acestei spițe: Ion Duță Godescu care trăiește în anii 1802-1884; Uța Godescu: 1785-1878; Floarea Gheorghe Godescu: 1820-1900. Ștefan Duță Godescu se căsătorește cu Maria Crasan, au copil pe Maria născută la 18 iulie 1850, naș fiind Maria Cârstoiaia. Din Ion Godescu este enoriași la 1845. La 3 septembrie 1850 decedează Anca soția lui Duță Godescu, menționată ca enoriaș la 1845. Ghinea Ion Godescu, idem. Niță Cicu Godescu, idem. La fel Gheorghe Ion Godescu, Istrate Cicu Godescu, Ghinea Gheorghe Godescu, Maria Ștefan Godescu.

Godea - Fondatorul spiței este și fondatorul satului. Ion Godea are copii pe: Ioana, Gheorghe și Nică. Nică Godea are copii pe: Nicolae, Ion și Ioana. Ion Ion Godea are copii pe: Ion, Stanca și Ioana. Copiii lui Ion Ion Godea sunt Nicolae și Ion. Ion Ion Godea se căsătorește cu Ioana Ion Floarea Mălăncioiu. Ion Ion Godea se naște la 1848, Ion Nică Godea era enopriaș la 1845.

Ghizdaveț - Fondatorul spiței este Ion Ghiozdaveț, originar din Bughea. Se căsătorește cu Dobra Cercel și au copii pe: Nicolae, Constantin, Năstase, Grigore, Gheorghe și Sanda. Copiii lui Nicolae Ion Ghizdaveț sunt: Gheorghe, Năstase, Vasilica, Elisabeta, Maria, Ion, Floarea și Elena. Copiii lui Gheorghe Năstase Ghizdaveț sunt: Nicolae, Elisabeta, Alexandrina; copiii lui Năstase Nicolae Ghizdaveț sunt: Ion și Nicolae. Copiii lui Constantin Ghizdaveț sunt: Nicolae,

Constantin, Ecaterina, Stana, Elena, Ion, Maria, Floarea și Ioana. Copiii lui Nicolae C. Ghizdaveț sunt: Petre, Maria, Nicolae, Gheorghe, Ion, Constantin Floarea, Alexandru și Elisabeta. Copiii lui Ion Năstase Ghizdaveț sunt: Maria, Gheorghe, Filoftia, Aurelian, Alexandru, Elena, Floarea, Victoria și Paraschiva. Copiii lui Năstase Năstase Ghizdaveț sunt: Maria, Ion, Floarea, Paraschiva, Gheorghe, Filoftia și Elena. Copiii lui Gheorghe Năstase Ghizdaveț sunt: Elena, Ion, Maria, Petre, Floarea, Elisabeta, Nicolae și Alexandrina. Copiii lui Nicolae Năstase Ghizdaveț sunt: Elena, Nicolae, Ion, Maria, Alexandru. Copiii lui Grigore Ghizdaveț sunt: Ion, Nicolae, Paraschiva și Joița. Copiii lui Ion Grigore Ghizdaveț sunt: Maria, Gheorghe, Ion, Elisabeta, Alexandru, Constantin și Apostol. Dobra Ion Cercel: 1793-1863; Nicolae Ion Ghizdaveț născut în 1832; Constantin Ion Ghizdaveț născut în 1816; Ion Grigore Ghizdaveț (1865-1947). Grigore Ion Ghizdaveț este menționat ca enoriaș la 1845.

Godeanu - Fondatorul spiței este Ion Godeanu, preotul, menționat într-o plângere din 1846, ca martor. Are copii pe Ancuța, cârciumăreasă vestită căsătorită cu Ion Untaru și Constantin Godeanu devenit preot (1809-1877); a fost cântăreț și a fost hirotonisit preot în 1845. Ambii semnează liste de enoriași la 1845. Grigore - Această spiță se trage din Andrița Hera Marghițoiu care are fiu pe Grigore, care are copii pe Iancu și Nicolae. Copiii lui Iancu Grigore sunt: Constantin, Smaranda, Ion și Nicolae. Nicolae Grigore are copii pe Gheorghe. Copiii lui Constantin Iancu Grigore sunt: Ion, Nicolae, Floarea, Ioana. Nicolae Iancu Grigore are fică pe Elena. Copiii lui Ion Iancu Grigore sunt: Maria, Floarea, Victoria, Ion, Constantin și Mihai. Copiii lui Nicolae Constantin Grigore sunt: Eleonora, Victoria și Maria. Iancu Grigore se naște la 1813; Gheorghe Nicolae Grigore la 1819; Ion Constantin Grigore la 1872. Gheorghe Nicolae Grigore (1819-1917). Ion Constantin Grigore a fost Niță Ogea, servitor la mănăstirea Stănișoara. **Ghețea** - Copiii lui Ghețea Herea Marghițoiu: Iosif, Nicolae, Gheorghe, Ion, Joița și Bucur. Copiii lui Iosif Ghețea: Filoftia, Elisabeta, Ion, Floarea, Ioana și Maria. Copiii lui Gheorghe Ghețea: Elisabeta, Maria și Filoftia, Floarea și Smaranda. Iosif Ghețea se naște la 1843; Gheorghe Ghețea la 1847. Lui Ghețea Herea îi decedează copilul Ion la 24 ianuarie 1850. Iancu Grigore Hera căsătorit cu Maria Stan Rolu din Slănic au copil pe Constanța, la 19 aprilie 1850. Ghețea Herea căsătorit cu Paraschiva Iordache din Bughea au copil pe Bucur la 7 octombrie 1850, naș fiind Iosif Nemțoiu din Cotești.

Gheorghe - Fondatorul acestei spițe a fost Gheorghe Olteanu, originar din Oltenia. Gheorghe are copii pe: Ana, Dumitru și Maria. Copiii lui Dumitru Gheorghe: Nicolae, Maria, Dumitru, Grigore, Constantin, Gheorghe, Stanca și Sanda. Copiii lui Dumitru D. Gheorghe: Maria, Ion, Nicolae, Elena și Floarea. Copiii lui Ion D. Gheorghe: Elena, Maria, Ion, Nicolae și Dumitru. Copiii lui Nicolae D. Gheorghe: Ion și Elisabeta. Copiii lui Constantin D. Gheorghe: Floarea, Ion, Paraschiva, Petre,

Maria, Filoftia și Elena. Copiii lui Grigore D. Gheorghe: Petria, Flșoarea, Ion. Copiii lui Ion C. Gheorghe: Iulian, Maria și Constantin. Copiii lui Ion Grigore Gheorghe: Minodora și Virginia. Nicolae Dumitru Gheorghe s-a născut la 1838; Dumitru Dumitru Gheorghe - 1847; Gheorghe Dumitru Gheorghe, 1847; Constantin Dumitru Gheorghe (1862-1938).

Hera - Hera Mălancu are copii pe: Gheorghe și Ion. Copiii lui Gheorghe Hera: Constantin, Nicolae, Ion, Joița și Maria. Copiii lui Constantin Gheorghe Hera: Ion. Copiii lui Ion Constantin Hera: Ion și Maria. Copiii lui Ion Gheorghe Hera: Constantin. Copiii lui Constantin Ion Hera: Ion, Maria și Floarea. Copiii lui Ion Constantin Hera: Paraschiva, Floarea, Gheorghe, Alexandrina, Dumitru și Ion. Copiii lui Gheorghe Gheorghe Hera: Gheorghe, Anastase, Constantin, Ion și Nicolae. Copiii lui Ion Gheorghe Hera: Nicolae și Ion. Copiii lui Ion Ion Hera: Gheorghe și Maria. Copiii lui Ion Constantin Hera: Nicolae, Ion, Pavel. Copiii lui Gheorghe Ion Hera: Maria, Minodora și Elisabeta. Copiii lui Gheorghe Gheorghe Hera: Elena, Gheorghe, Constantin, Eleonora Alexandrina. Copiii lui Constantin Gheorghe Herescu: Gheorghe, Filoftia, Maria și Petre. Gheorghe Hera Mălancu s-a născut la 1798; Ion Hera Mălancu la 1819; Gheorghe Gheorghe Hera la 1822.

Ispas - Spița se trage din Ispas Marghițoiu care are copii: Nică, Iorga și Dumitrașcu. Iorga Ispas are copii pe: Nicolae și Ion. Nică Ispas are copii: Constantin, Stoica, Gheorghe, Ion și Nicolae. Copiii lui Constantin Ispas: Constantin, Maria, Elisabeta, Stanca și Smaranda. Copiii lui Stoica Ispas: Ion și Nicolae. Copiii lui Gheorghe Ion Ispas: Gheorghe. Copiii lui Gheorghe Gheorghe Ispas: Ion, Nicolae, Petre, Elena. Copiii lui Ion Nică Ispas: Elisabeta, Gheorghe și Nicolaie. Copiii lui Nicolae Ion Ispas: Ion, Maria, Stanca și Gheorghe. Copiii lui Constantin Ispas: Ion, Maria, Constantin și Nicolae. Copiii lui Ion Stoica Ispas: Ion și Elisabeta. Copiii lui Nicolae Stoca Ispas: Elisabeta, Elena, Victoria și Gheorghe. Copiii lui Nicolae Ion Ispas: Ion și Elisabeta. Copiii lui Nicolae Ion Ispas: Ion, Floarea și Elena. Copiii lui Ion Nicolae Ispas: Maria, Elisabeta și Eleonora. Ispas Iorga Marghițoiu se naște la 1805; Nică Ispas la 1833; Constantin Nică Ispas la 1834; Nicolae Nică Ispas la 1826; Constantin Constantin Ispas la 1818; Stoica Nică Ispas (1834-1915); Ion Nică Ispas (1818-1912); Nicolae Ion Ispas (1860-1949).

Ilie - Nicolae Ilie născut la 1857, venit din Valea Popii se căsătorește cu Maria Ion Ștefan State, născută la 1865. Are copil pe Petre, căsătorit cu Ioana Constantin Iancu, născută la 1886. Au copii: Petre, Ion, Elisabeta și Nicolaie. Petre Ilie s-a născut la 1883.

Mitulescu - Fondatorul spiței a fost Ghinea Mitulescu, căsătorit cu o fată din Berevoiești, apoi cu una a lui Enache Șerban. Are copii: Maria, Floarea, Constantin și Dumitru. Dumitru Mitulescu are copii: Constantin și Floarea. Constantin D. Mitulescu are copii: Constantin, Paraschiva Ion și Nicolae. Ion C. D. Mitulescu are copii: Constantin, Ion, Elena și Maria. Constantin I. C. D. Mitulescu are copii: Maria,

Ion și Aurel. Constantin D. Mitulescu se căsătorește cu Maria Ion Proca. Dumitru Ghinea Mitulescu se naște la 1804; Floarea Ghinea Mitulescu se naște la 1833; Floarea D. Mitulescu se naște la 1842. Constantin D. Mitulescu se naște la 1855. **Mălăncioiu** - Fondatorul spiței este Ghinea Mălăncioiu, născut la 1790, căsătorit cu Stanca Dumitrașcu. Are copii: Ion, născut la 1826; Constantin, născut la 1827; Nicolae, născut la 1846; Gheorghe, născut la 1835; Floarea, născută la 1837; Arsene, născut la 1843; Stanca, născută la 1847; Maria. Ion s-a căsătorit cu Maria Ion Untaru. Constantin se căsătorește cu Ilinca Nicuț Hera. Arsene Mălăncioiu se căsătorește cu Maria Ion Stătoiu și au fiică pe Floarea căsătorită cu Nicolae Mareș Stanciu. Ion Ghinea Mălăncioiu are copii: Ecaterina, Constantin, Petre, Floarea și Ion. Copiii lui Constantin Ghinea Mălăncioiu: Ion, Gheorghe, Iancu, Andrei, Dumitru; Joița, Nicolae și Maria. Copiii lui Nicolae Ghinea Mălăncioiu: Elena, Floarea, Ion, Nicolae, Petre, Stanca și Filoftia. Copiii lui Gheorghe Ghinea Mălăncioiu: Constantin, Stanca, Petre, Joița și Maria. Copiii lui Constantin Ion Mălăncioiu: Ion, Maria și Floarea. Copiii lui Petre Ion Mălăncioiu: Elisabeta, Maria, Floarea și Constantin. Copiii lui Ion C. Mălăncioiu: Petre, Stanca, Ion și Maria. Copiii lui Gheorghe I. Mălăncioiu: Ion, Ecaterina, Nicolae, Salomia, Dumitru și Alexandrina. Copiii lui Iancu Mălăncioiu: Gheorghe, Nicolae, Constantin, Petre și Ioana. Copiii lui Andrei Mălăncioiu: Ion și Maria. Copiii lui Nicolae C. Mălăncioiu: Ion. Copiii lui Nicolae Ghinea Mălăncioiu: Ion, Petre și Mihai. Copiii lui Constantin Gheorghe Mălăncioiu: Petre, Constantin, Elisabeta, Maria, Filoftia, Ion. Copiii lui Petre Gh. Mălăncioiu: Petria, Gheorghe, Maria, Filoftia, Ion, Elisabeta și Nicolae. Floarea Ghinea Mălăncioiu are copil natural pe Ion Floarea Mălăncioiu. Maria C. Mălăncioiu (1868-1955). Constantin Gh. Mălăncioiu (1861-1947). Ion Floarea Mălăncioiu (1868-1953).

Marghițoiu - Spița Marghițoiu înglobează mai multe spițe: Ghețea Heroiu, Dumitru Andrița, Iancu Grigore, Radu, Stafenea, Sbrinchiși. Bătrânii, puțini în viață din aceste spițe în anii 1937-1947, n-au putut reconstitui arbori genealogici. Au înfățișat nume izolate. Grigore Marghițoiu se naște la 1760; Gheorghe Marghițoiu se căsătorește cu Joița Dumitru Radu; Ion Nicolae Marghițoiu, proprietar de capre, a trăit mai mult de 100 de ani. El a avut fiu pe Petre, căsătorit cu Floarea Dumitrașcu și au avut copii pe: Ion, căsătorit cu Floarea Vlăsceanu; Evdochia, căsătorită cu Grigore Sava. Ion Petre Marghițoiu are copii: Nicu, Traian, Cornelia. Joița C. Marghițoiu (1836-1918); Grigore Marghițoiu (1774-1876), data nașterii este aproximativă, Ion Marghițoiu (1782-1862). Dumitru Constantin Marghițoiu căsătorit cu Floarea Manu are copil pe Constantin la 17 iulie 1850, naș fiind Voica Dumitrache Staicu. Nicolae Ion Marghițoiu se căsătorește cu Ana Crasan din Bughea și au copil pe Ion, la 20 septembrie 1850, naș fiind Gheorghe Ion Din Godescu; Ion Constantin Marghițoiu căsătorit cu Floarea Ion Pandelea din Bughea au copil pe Nicolae născut la 1 noiembrie 1850, naș fiind Constantin Ștefan Popescu. Simion

Hera Marghițoiu este menționat ca enoriaș la 1845. Dumitru Andrița este menționat la fel. Grigore Hera Marghițoiu la fel. Ion Dumitru Marghițoiu la fel. Ghinea Dumitru Marghițoiu la fel. Iorga Dumitrașcu Marghițoiu la fel, dar îl identificăm în spița Dumitrașcu Marghițoiu. Nicolae Ion Marghițoiu este menționat la fel. Niță Ion Constantin Marghițoiu este menționat la fel. Dumitru Gheorghe Marghițoiu este menționat la fel. Din Duță al Floarei **Marghițoiu**- locuia în padină- la fel.

Manu - Manu se trage din Teodor Mustea; el s-a căsătorit în Netotu Făgăraș. Are copii: Nicolae, Ion și Constantin. Date de naștere: Nicolae Ion Manu, 1861; Constantin Ion Manu, 1853; Nicolae Constantin Manu, 1859; Ion Constantin Manu, 1855; Petre Constantin Manu, 1862; Gherazim Manu, 1846. Petre Constantin Manu (1862-1951). Nicolae Manu se căsătorește cu Ioana sin Oancea din Mărcuș, la 12 februarie 1850, fiind cununați de Stanca și Ghinea Mălăncioiu. Ion Manu se căsătorește cu Maria Enache Erjanu din Berevoiești Pământeni. Au copil pe Nicolae născut la 15 septembrie 1850, naș fiind Ghinea Mălăncioiu. Manu Căpraru apare ca enoriaș la 1845. Ion Manu, la fel.

Mustea - Această spiță înglobează mai multe spițe: Dumitrașcu Mustea, Duță Godescu, Manu Mustea, Cârstea Mustea. Zamfira Ion Mustea (1791-1874), Gheorghe Dumitrașcu Mustea (1782-1883); Manu Mustea (1782-1862); Nicolae Manu Mustea (1827-1914); Ion Manu Mustea (1808-1898). Gheorghe Dumitrașcu mustea, născut în 1792. Iorga Ghinea Mustea este menționat în lista de enoriași în 1845. Gheorghe Dumitrașcu Mustea, idem; Gheorghe Mustea, idem; Ion Ion Mustea, idem; Ion Ghinea Mustea, idem.

Neagoie - Această spiță face parte din moșul Godesc. Neagoie Ion (1783-1863). Stanciu sin Neagoie la 2 decembrie 1850, se căsătorește cu Maria, fata lui Ion Vintilă din Cotești, naș fiind Bica Făchitoaie, cu fiul său Gheorghe din Mărcuș. Ion Neagoie este trecut ca enoriaș la 1845. Alții: Ion Ion Neagoie și Dan Ion Neagoie.

Nițu - Această spiță s-a desprins din spița Tuțu. Nițu este copilul lui Nițu. Nicolae Nițu s-a născut la 1806. Anton Nițu s-a născut la 1798; Gheorghe Nicolae Nițu se naște la 1851; Ion Nicolae Nițu, 1855; Ion Gheorghe Nițu, 1874. Acesta are frate pe Petre Gh. Nițu, negustor în Câmpulung și președinte al Corporației. Ion Nicolae Nițu (1855-1942) și Ion Gheorghe Nițu (1874-1957).

Pantilimon - S-a format din spița David. Gheorghe Pantilimon s-a născut la 1849. Gheorghe Gh. Pantilimon (1883-1948). Acesta a fost meseriaș brutar; a luat parte la greva din 1920 și cunoștea bine trecutul satului.

Pătru - Fondatorul spiței a fost Constantin Pătru venit din Mărcuș, căsătorit cu Bucura: A avut copii: Constantin, Gheorghe și Nicolae, născut în 1876. Constantin Pătru (1806- 1892), Gheorghe Constantin Pătru (1869-1953), Constantin Constantin Pătru (1863-1946).

Popa - Această spiță se trage din preotul Dumitru, care a funcționat în același timp cu preotul Tudor Popescu și Ion Godeanu. Maria c. Popescu (1869-1955);

Constantin C. Popa (1875-1959). Ion Popa Dumitru era enoriaș la 1845.

Popescu - Această spiță derivă din preoți. Ea este formată din trei ramuri: a Preoților, a Blegului și a lui Nica Popescu. Din această ramură descinde Gheorghe N. Popescu din Proculești; din ai Blegului nu mai sunt urmași; au locuit unde locuiește învățătorul Maruda, dar au vândut căminul; din Nica Popescu se trage Nicolae Popescu din Marghițoiu, aproape de biserică și Gheorghe I. Popescu din Dorcea, ginerele lui Ion Grigore Gheorghe. Grigore Nicolae Popescu (1852-1932); Nicolae Ștefan Popescu (1796- 1884); Grigore Ștefan Popescu (1880-1912); Maria N. Nica Popescu (1797-1878). Nicolae Ion Nica Popescu, căsătorit cu Stanca din Andrița, are copil pe Năstase la 2 februarie 1850, botezat de Ion Cercel. Nicolae Ștefan Popescu căsătorit cu Ana Mareș din Bughea au copile pe Marghita la 19 iulie 1850, naș fiind Ion Cercel. Enache Țerban Popescu este trecut ca enoriaș la 1845. Gheorghe Dumitru Popescu este enoriaș la 1845, Iorga Ispas Popescu, idem. Nicolae Țtefan Popescu, idem. Constantin Ion Popescu, idem. Ion Nica Popescu, idem. Ion Hera Popescu, idem. Nicolae Nica Popescu, idem. Constantin Ștefan Popescu, idem.

Proca - Spița Proca este una din cele mai vechi, ținând cont că unele, deși vechi, folosesc nume noi. Astfel, Gheorghe Proca la 1747 cumpără un sfert din Goleasca și aceste terenuri au fost păstrate până târziu. Tâlfa, Podul de sus au făcut parte din moșia Goleasca. Safta Gheorghe Proca, născută la 1827, s-a căsătorit cu Ion Nică Ispas. Aceasta era Tița lui Belcioiu. Stoica Gheorghe Proca, născut la 1804. Grigore Gheorghe Proca, locuitor pe stânga gârlii, în Tuțulșești, la 1816; l-a adoptat pe Petre Gh. Andrițoiu. Ion Gheorghe Proca, născut la 1820, a avut fiu pe Ion I. Proca, morarul și pe Nicolae, mort în război, la 1877. Ion Stoica Proca, născut la 1847, căsătorit cu Anica Dorcioman din Cotești. Gheorghe Stoica Proca, născut la 1842; Ghinea Proca, Ion Ghinea Proca; Constantin Ion nProca; Gheorghe Constantin Proca, Eugen Proca, Pavel Proca, Gheorghe Proca sunt nepoții lui Ion I. I. Proca, morarul. Safta Ion Proca (1827-1918). Floarea Ghinea Proca (1794-1875), Stoica Gheorghe Proca (1804-1887); Ion Ghinea Proca (1811-1894); Petre Grigore Proca (1855-1942); Constantin I. Proca (1857-1939). Stoica Proca și soția sa Floarea au copii pe Smaranda, la 2 iulie 1850. La 2 decembrie 1850 se cunună Ion Ghinea Proca cu Maria Moise Iorga Ungureanu, naș fiind Din sin popa Gheorghe din Bughea, cu soția sa Neaga. Gheorghe Proca era enoriaș la 1845. Stoica Ion Proca, idem. Ghinea Constantin Proca, idem.

Stanciu - Această spiță a avut mai multe ramuri: în Colnici de unde se trag ai Savului; în Coastele Râului idem; sub Coastele Popii fostul clăcaș Neagoie Stanciu; în Marghițoi unde se trag ai lui Onel și ai Mărișoiului. Gheorghe Savu Stanciu (1822-1919); Mihail Stanciu (1781-1861). Neagoie Stanciu este enoriaș la 1845. Savu Stanciu, idem; Mihăilă Stanciu, idem; Ion Stanciu, idem (Marghițoi).

Stătoiu - Este o spiță dintre cele mai vechi. A dat un cumpărător din moșia Goleasca la 1747. Ion Stătoi trăiește între anii 1788-1883.

State - Este tot o spiță veche descinzând din popa State. Nicolae Ștefan State la 5 februarie 1850, se căsătorește cu Stana din Hârtiești, fiind cununăți de Constantin Șerban și soția sa Caterina. Constantin State se căsătorește cu Joița Nicolae Mălancu și au copil pe Constantin la 27 iunie 1850, naș fiind Constantin Ștefan Popescu. Ștefan State este menționat într-o listă de enoriași la 1845. Ion State, idem. Constantin Ștefan State, idem.

Schiteanu - Spița se trage dintr-un fost călugăr, dintr-un schitean sau dintr-un locuitor al Schitului Golești. Bucur Gheorghe Schiteanu, născut la 1793; Dumitru Bucur Schiteanu, născut la 1831; Dumitru Nicolae Schiteanu născut la 1877. Bucur Gheorghe Schiteanu (1793-1878); el a avut fiică pe Stanca, decedată la 8 februarie 1850. Bucur Gheorghe Schiteanu este menționat enoriaș la 1845.

Stancu - Această spiță se trage din Stancu Godescu. Ion Gh. Stancu (1835-1926). Gheorghe Stancu este enoriaș în 1945, Ioin Gh. Stancu a posedat teasc de ulei.

Șandru - Șandru, născut la 1783. Gheorghe Șandru se naște la 1823. Ion Șandru la 1832. Nicolae Șandru, idem. Stanca Florea (1773-1863; Nicolae N. Șandru (1870-1954); Năstase N. Șandru (1863-1953). Gheorghe Șandru căsătorit cu Catrina Nițu Tuțu, au copil pe Maria, născută la 1 februarie 1850. Șandru Florii era enoriaș la 1845.

Tuțu - Spița Tuțu s-a desprins din spița Marghițoiu. Fondatorul ei locuia în Herești. Dumitru Gheorghe Tuțu se naște la 1823. Nicolae Simion Tuțu are copii: Constantin, Ion și Gheorghe. Gheorghe Nicolae Tuțu are copii: Gheorghe și Constantin. La 2 decembrie 1850, Nicolae Ghețea Tuțu se căsătorește cu Ilinca Ștefan Cârstea, naș fiind Din Ion Grecu cu soția sa Ilinca. Tudor Tuțu era enoriaș la 1845. Nicolae Gheorghe Nițu Tuțu era enoriaș la 1845. Ghețea Tuțu idem. Ion Matei Tuțu, idem. Simion Tuțu, idem. Catrina Ion Tuțu, idem.

Ungureanu - Spița este compusă din 2 ramuri: una în Colnici (Gheorghe Ungureanu) și alta în Padină (Duță Ungureanu). Iorga Ungureanu are copii: Ștefan și Constantin. Ștefan Ungureanu are copii: Ion, Eleonora și Maria. Duță Ungureanu are copii: Ion și Constantin. Constantin Duță Ungureanu are copii: Alexe și Nicolae. Ion Bucur Ungureanu se naște la 1897. Moise Iorga Ungureanu, se naște la 1794. Ion Bucur Ungureanu (1797-1893); Moise Ungureanu (1794-1891); Duță Ungureanu (1771-1873); Ion Duță Ungureanu (1829-1911). Moise Ungureanu este enoriaș la 1845; idem Duță Rahira Ungureanu.

Vlaicu - Această spiță a locuit în Valea Sucetului, între Dinicuț și Ion Cercel. Vlaicu Popescu are copii: Necula, Nicolae, Constantin și Hera. Necula are fiică pe Bucura căsătorită cu Constantin Pătru din Mărcuș. Bucura Necula Vlaicu s-a născut la 1839. Dumitru Constantin Vlaicu s-a născut la 1850. Hera Vlaicu are fiu pe Ion, iar acesta pe Gheorghe, intercalat între Nicolae Ghizdaveț și Năstase Ghizdaveț Cercel. Gheorghe Hera Vlaicu s-a căsătorit cu Sanda din Padină.

Vlăduță - Fondatorul spiței era originar din Ardeal. El are copii pe Constantin și

Gheorghe, dascăli de biserică și primii învățători. Constantin Vlăduță trăiește în anii 1798-1889; el are copii: Tănase, Toma, Niculae și Constantin. Toma Vlăduță trăiește în anii 1876-1956. Vlăduță a turnat un clopot pentru biserică care a fost ridicat de nemți în 1916. Tănase și Ion Vlăduță, alt copil al lui Constantin Vlăduță, au făcut parte din mișcarea sătească ce s-a ridicat pentru pedepsirea preotului Constantin Diaconescu. Constantin Vlăduță, căsătorit cu Maria sin Popa Toma, au copil pe Dumitru, alt copil pe lângă cei amintiți ce se naște la 2 octombrie 1850, naș fiind Gheorghe Cotescu din Mărcuș. Constantin Vlăduță în 1845 era candidat, adică învățător.

Văleanu - Spița Văleanu este venită din Vălenii de Dâmbovița sau din Mățău. Prin căsătorii s-a înglobat în moșul Godesc. Se înrudește cu Ghinea Mălăncioiu și Gheorghe Stancu. Bucur Ion Văleanu este menționat într-o listă de enoriași la 1845. Ion Nicolae Văleanu trăiește în anii 1864-1952.